

Pál második levele a korintusiakhoz

1-2. Fejezet

A korinthusi gyülekezetben megoszlás volt. A korinthusiak testiesek voltak, és számos egyéb probléma is felmerült a gyülekezetben, többek között az, hogy furcsa elképzeléseket és tanításokat tettek magukévá.

Pál első levelében ki is tér ezekre a problémás pontokra, és megpróbál mindent a helyére tenni, ezért ez a levél nagyon komoly és meglehetősen kemény. Az első levélben megpróbálja megváltoztatni téves elképzeléseiket, és igyekszik őket kiragadni testiességeikből, arra buzdítván őket, hogy a lélekben Istennel járjanak.

A korinthusiak testiességének egyik jele épp a pártoskodásuk volt, amely megoszlást hozott.

Olyan ez, mintha egyesek azt mondták volna, ők baptisták, mások azt, hogy presbiteriánusok, egy harmadik csoport pedig azt mondta volna, hogy ők márpedig nazarénusok.

A korinthusiak pedig azt mondogatták, hogy én Kéfásé vagyok, én Apollósé, én Pálé, én Krisztusé.

Pál tehát első levelében megfedte őket a pártoskodásukért, ami széthúzást eredményezett, és levelében próbálta helyreállítani a dolgokat.

Ez a levél vegyes visszhangra talált a korinthusi gyülekezetben, és a Pál levelére adott reakciók mentén szintén megoszlott a gyülekezet.

A gyülekezetben egyesek igazat adtak Pálnak, megtértek bűneikből, másokban azonban Pál levele egy még erősebb ellenállást váltott ki.

Azokra gondolok itt mindenek előtt, akik azt hirdették magukról, hogy ők a Krisztusé, ami számukra azt jelentette, hogy csak a hegyi beszédet tanították, és nem akarták elfogadni Pál tanítását Isten kegyelméről, amely a miénk Jézus Krisztusban.

Ők rossz fényben kezdték feltüntetni Pált, és megkérdőjelezték Pál apostoli voltát. Megkérdőjelezték azt, hogy milyen alapon van Pálnak joga megfedni, és bizonyos dolgokban rendreutasítani őket.

Úgy tűnik, hogy Timóteus volt az, aki Pál első levelét elvitte Korinthusba, és azután visszatért Pálhoz, és elmesélte neki, hogy milyen fogadtatásban részesült Pál levele a korinthusi gyülekezetben.

Titusz még Korinthusban maradt egy ideig, és úgy beszéltek meg, hogy majd Tróászban találkozik Pállal, és ott beszámol neki a korinthusi gyülekezet helyzetéről.

Amikor azonban Pál Tróászba ért, Tituszt nem találta ott, Isten azonban ajtót nyitott előtte a szolgálatra.

Ez egy nagyszerű lehetőség volt, Pált azonban annyira aggasztotta az, hogy a korinthusi gyülekezet esetleg ellenszenvvel viseltetik iránta, hogy a kiváló lehetőség

ellenére sem maradt Tróászban, hanem tovább ment Makedóniába, ahol végül is találkozott Titusszal, és akkor nagyon bátorító híreket kapott a korinthusi gyülekezetéről.

Timóteus Pállal volt, amikor ő először szolgált Korinthusban, úgyhogy amikor Pál második levelének elején üdvözi a korinthusiakat, nemcsak saját nevében, hanem Timóteus nevében is üdvözi őket.

Pál Isten akaratából Krisztus Jézus apostola.

Ne feledjük tehát, hogy voltak olyanok a korinthusi gyülekezetben, akik megkérdőjelezték Pál apostoli mivoltát, és azt állították, hogy Pál önkényesen vette magára ezt a tisztséget.

Pál ezért mindjárt levelének elején kihangsúlyozza, hogy ő Isten akaratából Krisztus Jézus apostola.

Pál az 1Korinthus 12-ben feltesz néhány retorikai kérdést. Azt kérdezi a 29-es versben: „Mindnyájan apostolok? Mindnyájan próféták? Mindnyájan tanítók? Mindenki van csodatevő erő?”

És a válasz természetesen az, hogy: nem.

Pál ennek a fényében mondja azt magáról, hogy:

Pál Isten akaratából Krisztus Jézus apostola.

Isten azonban nem mindenkit apostolnak hívott el. A kérdés az, hogy téged Isten vajon mire hívott el?

Ha én írnám ezt a levelet és nem Pál, akkor én a következőkképpen mutatkozhatnék be: Chuck, lelki pásztor és tanító, Jézus Krisztus akaratából. Mert Isten engem erre a szolgálatra hívott el.

Azt nem írhatnám, hogy Chuck, apostol, Jézus Krisztus akaratából, mert nem ez az én elhívásom. Vannak olyanok, akik azt írhatnák például, hogy Feri, autószerelő, Jézus Krisztus akaratából vagy János, halász, Jézus Krisztus akaratából, hiszen Isten az embereket a legkülönbébb foglalkozásokra hívta el.

A lényeg az, hogy azt tegyem, amit Isten az ő akaratára szerint nekem szánt.

És csodálatos, amikor valaki azt tudja mondani, hogy ő Isten akaratában jár azon az úton, amelyet Isten elkészített a számára, és azt tudja mondani, hogy bárki vagyok is, én az Isten akaratából vagyok aki vagyok. Tehát:

Pál Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, és Timóteus a testvér.

Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van és mindazoknak a szenteknek, akik Akhájában vannak:

Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Ez volt Pál tipikus köszöntése. Először is azt mondja, hogy „*kegyelem néktek*” – ez egy tipikus görög köszöntési forma volt, a „*kharis*”, és „*békesség*”, vagyis: „*shalom*” – pedig a zsidók köszöntése volt.

A kegyelem és békesség szinte mindig együtt fordulnak elő az Újszövetségben.

Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Itt hadd említsem meg, hogy Jézusnak nem a neve volt az, hogy az Úr Jézus Krisztus. Ebből a három szóból mindössze a Jézus jelentette az ő nevét.

Sokszor az emberek úgy gondolják, hogy ez volt Jézus teljes neve, hogy Úr Jézus Krisztus, mint hogyha az Úr volna a családneve, a másik kettő pedig a keresztnéve.

Pedig az „*Úr*” Jézus Krisztus címe volt, amely kifejezte az emberek viszonyát Jézushoz. Ebben benne van az, hogy Jézus az én Uram, az én Mesterem, én pedig az ő szolgája vagyok. És ahhoz, hogy üdvözüljek, ezt meg kell vallanom.

A Róma 10:9-ben ezt olvashatjuk: „*Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.*”

Az „*Úr*” tehát Jézus címe volt, a Krisztus szó pedig Jézus küldetésére utalt, hiszen ő volt a Messiás, azaz az Isten által megígért üdvösség.

Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene.

Ez megint csak nagyon jellemző Pálra, és az Efezusiakhoz írt levelét is nagyon hasonlóan kezdi. Ott ezt írja az Efezus 1:3-ban:

„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban.”

Vissza a korintusiakhoz írt levélhez:

Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene.

Aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban. Azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket.

Mert amilyen bőséggel részünk van a Krisztus szenvedéseiben, Krisztus által olyan bőséges a mi vigasztalásunk is.

Ha szorongattatunk, ez a Ti vigasztalástokért és üdvösségetekért van.

Ha vigasztaltatunk, az a Ti vigasztalásotokért van, amely elég erős ugyanazoknak a szenvedéseknek az elhordozására, amelyeket mi is szenvedünk.

Pál tehát itt azokról a szenvedésekről és megpróbáltatásokról ír, amelyeket a korábbiakban megtapasztalt.

Sokszor nehéz megérteni, hogy miért engedi meg Isten, hogy nehézségekben, szenvedésekben legyen részünk, pedig tudjuk, hogy Ő a szeretet Istene, és hogy a kezében tartja a mi életünket és annak minden elképzelhető helyzetét.

Tudjuk, hogy Isten szeret bennünket, azonban pontosan ezért nehéz megértsük, hogy akkor miért engedi, hogy szenvedjünk, hogy megpróbáltatások jöjjenek az életünkbe.

Pál itt azt mondja, hogy ő azért tapasztalta meg a nehézségeket és a szenvedést, hogy ezeken keresztül Isten vigasztalását is megtapasztalhatta, és hogy azzal a vigasztalással, amellyel az Úr őt megvigasztalta, másokat is megvigasztalhasson minden nyomorúságban.

Az életemre visszatekintve, látom, hogy Isten megengedte, hogy számos nehézségben legyen részem azért, hogy azután igazán meg tudjam érteni azokat, akik szintén nehéz helyzetben vannak, és így együtt tudjak érezni velük, és szolgálni tudjak feléjük.

Ha nem mentem volna át nehézségeken, lehet, hogy képtelen lennék megérteni mások szükségleteit és érzéseit.

De átéltem édesapám és testvérem tragikus halálát, átéltem édesanyám halálát, akit a rák vitt el, és megtapasztaltam a teljes szegénységet. Volt egy időszak, amikor annyi pénzem sem volt, hogy a következő nap ebédet vehessek magamnak, és nem tudtam, honnan lesz pénzem, hogy tudjak magamnak venni ennivalót.

Most már nagyon is jól megértem azokat, akik hasonló dolgokon mennek át, tudok szolgálni feléjük, és vigasztalni tudom őket azzal a vigasztalással, amellyel Isten Lelke vigasztalt engem, amikor átéltem ezeket a nehézségeket.

Jó dolog az, ha valaki azt mondhatja, hogy tudom, hogy miként érzed most magad, mert én is átmentem már ugyanezen.

Pál is mondhatta tehát, hogy én tudom milyen szenvedni, tudom milyen az, mikor próbákon megy át az ember, mert én is megtapasztaltam mindezt. És Pál vigasztalni is tudta őket, mondván, hogy amikor benne voltam a nehézségekben, Isten velem volt, megvigasztalt, megtartott és átvitt ezeken. Isten adott erőt mindezekhez.

Ha szorongattatunk, ez a Ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, ha vigasztaltatunk, az a Ti vigasztalásotokért van, amely elég erős ugyanazoknak a szenvedéseknek az elhordozására, amelyeket mi is szenvedünk.

A mi reménységünk bizonyos felőletek, mert tudjuk, hogy amiképpen részestársak vagytok a szenvedésekben, ugyanúgy a vigasztalásban is.

Pál tehát azt mondja, hogy Isten hűséges, és ahogy nekem is segített, hogy győzelmesen jöjjek ki a nehézségekből, Ti is győzedelmeskedni fogtok megpróbáltatásaitokban.

Mert nem akarjuk testvéreim, hogy ne tudjatok arról a nyomorúságról, amely Ázsiában ért minket.

Úgy tűnik, hogy Pál ezt a levelet nem sokkal efezusi megpróbáltatásai után írta, amelyikről az Apcsel. 19-ben olvashatunk.

Amikor Pál Efezusban járt és ott hirdette az evangéliumot, sok ember megtért. Ezért Demeter, egy ötvös, aki abból élt, hogy ezüsből kis Artemis templomokat készített, összegyűjtötte Efezus valamennyi mesterét és a hasonló foglalkozásúakat, és felhívta a figyelmüket arra, hogy ez a Pál olyan dolgokat hirdet, amely káros az ő üzletükre nézve.

Demeterék mind abból éltek, hogy ezüsből kis Artemis templomokat készítettek, illetve kis szobrocskákat az istennőről. Most azonban, hogy Pál azt hirdette, hogy „amiket emberkéz alkot, azok nem istenek”, csökkent a mesterek eladása, pangott az üzlet, és az a veszély fenyegetett, hogy csődbe jut a mesterség.

Demeter az Apcsel. 19:27-ben azt mondja, hogy valamit tenni kell. Ezért tehát megfogták Pál néhány tanítványát, és becipelték őket a színházba. Közben egyre több ember gyűlt össze a színházban és meglehetősen kaotikussá vált a helyzet. Azután két órán keresztül a tömeg egy emberként ordította, hogy nagy az efezusi Artemis.

Amikor Pál meghallotta, hogy mi történt, oda akart menni maga is a színházba, hogy beszéljen a tömeggel, de a tanítványok és néhány ázsiai főtisztviselő barátja kérelmi kezdték őt, hogy ne menjen, különben a tömeg egy emberként tépi szét.

Pálnak végül a zavargások eredményeként menekülnie kellett Efezusból, mert veszélyben volt az élete. Efezusból Makedóniába ment, és egyes feltevések szerint makedóniai tartózkodása során írta meg második levelét a korinthusiaknak.

A lényeg azonban az, hogy ezt a levelet a megrázó efezusi eseményeket követően írta Pál, amikor nagyon komolyan veszélybe került az élete, olyannyira, hogy Pál maga is úgy gondolta, hogy itt a vég. De mégis hajlandó lett volna arra, hogy elmenjen a színházba, és kiállt volna a tömeg elé, ha engedték volna.

Nem akarjuk testvéreim, hogy ne tudjatok arról a nyomorúságról, amely Ázsiában ért minket.

Rendkívüli mértékben, sőt erőnkön felül megterhelgettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk.

Sőt, mi magunk is elszántuk magunkat a halálra azért, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat.

Nagyon sokszor, a legkülönbözőbb helyzetekben, Isten eljuttat bennünket önmagunk végére. Ez lehet érzelmi értelemben, fizikai értelemben, vagy anyagi értelemben is. Egyszerűen eljutunk a zsákutca végére, úgy érezzük, innen már nincs hová tovább menni, és tulajdonképpen feladjuk, és azt mondjuk, hogy részemről ennyi, többre nem vagyok képes, befejeztem.

Isten engem is sokszor eljuttatott erre a pontra, amikor egyszerűen csak önmagam végére jutottam, és feladtam harcot, pedig rólam tudni kell, hogy én nem adom fel egykönnyen.

De ez sokszor problémássá is teszi a keresztény életemet, mert valóban addig próbálkozom, amíg minden eshetőséget ki nem próbáltam, és csak azután adom át a stafétabotot Istennek.

Isten tehát engem is sokszor eljuttatott már arra a pontra, hogy feladtam.

De az évek során már rájöttem valamire ezzel kapcsolatban. Rájöttem, hogy amikor az én erőm már elfogyott és az erőforrásaim kimerültek, ez az a pont, ahol megtagasztalhatom Isten hatalmát és munkáját az életemben.

Ennek egy klasszikus példája az Ószövetségben Jákob, aki a nevét születésekor kapta, mégpedig annak köszönhetően, ami születésekor történt.

Jákobnak született egy ikertestvére is, sőt az ikertestvére született meg először. Rebeka terhessége nagyon nehéz volt, mert akkor még nem létezett az ultrahang vizsgálat, úgyhogy nem tudták, hogy ikreket hord a szíve alatt, és azt sem hogy két fiú tusakodik a méhében.

Rebeka nem értette, hogy mi történik és ezért elment, hogy megkérdezze az Urat.

Az Úr pedig, az 1Mózes 25:23-ban így válaszolt: *„Két nép van méhedben, két nemzet válik ki belsődből; egyik nemzet erősebb lesz a másikonál, de a nagyobbik szolgál a kisebbnek.”*

Tehát a két fiú különböző lesz, vagyis kétpetejű ikrek születnek majd.

Végül, amikor Rebeka megszült, az első kisbaba vöröses volt és mindenütt szőrös, ezért Ézsauak nevezték el; azután megszületett a másik kisfiú is, aki már készen is állt arra, hogy tovább tusakodjon testvérel, ugyanis kinyúlt és megragadta Ézsau sarkát.

Amikor ezt meglátták, azt mondták: „Odanézzetek! Nagy kópé ez a kisfiú! Megragadta testvérenek a sarkát. Úgyhogy a Jákob nevet adták neki, ami pontosan ezt jelentette: Sarokfogó.

Egy kissé szabadabb fordításban: egy utolsó sunnyogó tolvajt jelentett, ami nem volt szerencsés névválasztás. Képzeljük csak el, hogy az iskolában megkérdezi tőled valaki, hogy mi a neved, és te azt mondogod: utolsó sunnyogó tolvaj.

A viszálykodás Ézsau és Jákob között egész életükben folytatódott, sőt Jákob kijátszotta testvérét és megvásárolta Ézsautól elsőszülöttségi jogát. Ezután pedig becsapta édesapját, és ellopta Ézsau elől az apai áldást. Amikor Ézsau mindezt meghallotta, elhatározta, hogy édesapja halála után megöli testvérét. Elege volt már Jákob dolgaiból.

Ézsau kemény legény volt, sokat dolgozott kint a mezőn és vadászott; Jákob puhányabb volt, otthon ülősebb fajta.

Ézsau tehát elhatározta, hogy megöli Jákobot. Amikor Rebeka tudomást szerzett Ézsau tervéről, arra kérte a fiát, Jákobot, hogy hagyja el őket, hiszen Izsák, az apjuk már a halálán volt, és Ézsau esküvel fogadta, hogy megöli Jákobot.

Elküldték hát Jákobot Rebeka bátyjához, Lábánhoz Paddan Aramba, ami kb. 1200 km-re volt tőlük. Lábán legalább olyan tisztességtelen volt, mint Jákob. Tulajdonképpen ő is egy aljas, sunnyogó tolvaj volt.

Amíg Jákob Lábán házában tartózkodott, beleszeretett egyik leányába, Rákhelbe. Mivel azonban Jákob nem tudott mit adni hozományul, felajánlotta Lábánnak, hogy hét esztendeig szolgál neki. Lábán pedig beleegyezett.

Az 1Mózes 29:20-ban azt olvashatjuk tehát, hogy itt szolgált Jákob Rákhelért hét esztendeig, de ez csak néhány napnak tűnt neki, annyira szerette őt. Hét év elmúltával tehát megrendezték a lakodalmat, és az akkori szokás szerint a leány fátylat viselt, úgyhogy Jákob nem vette észre, hogy nem Rákhel, akit hozzáadnak, hanem Lea.

Vele is hált aznap éjjel, és a turpisság csak reggel derült ki.

„Jákob csak reggel látta, hogy Lea van vele; akkor kirontott a sátrából, odarohant Lábánhoz és így szólt: „Mit tettél velem? Hát nem Rákhelért szolgáltam nálad? Miért csaptál be engem?”

Lábán erre tudatta vele, hogy náluk az a szokás, hogy először az idősebb leánynak kell férjhez mennie, és hozzátette: *„Töltsd el ezt a lakodalmi hetet, aztán Neked adjuk amazt is a szolgálatodért, ha másik hét esztendeig szolgálsz nálam.”*

Jákob tehát Lábánnal emberére talált. Végül tizenhét éves szolgálat után, amikor már szépen lassan mindent megszerzett Lábántól amije volt, rádöbbsent arra, hogy már nem nézik túl jó szemmel őt Lábán házában, úgyhogy ideje volt továbbállni.

Fogta ezért minden jószágát, mindent, amit összegyűjtött a tizenhét év alatt és elindult. Amikor földjük határához ért, követek jöttek hozzá, és tájékoztatták Jákobot arról, hogy Ézsau már érkezik is a fogadására, mégpedig négyszáz katonával.

Ennek hallatán Jákob nagyon megrémült, nem mehetett vissza Lábánhoz, mert korábban Lábán és Jákob húztak egy vonalat, és megígérték egymásnak, hogy azon nem lépnek át.

Jákob tehát nem mehetett vissza, de attól is rettegett, mi vár rá, ha továbbmegy.

Jákob természeténél fogva nagyon találékony volt, minden helyzetből ki tudott mászni, most azonban sarokba szorították. Ezért úgy döntött, hogy lepihen, alszik egy jót, hiszen másnap minden erejére szüksége lesz.

Istennek azonban más terve volt, így Jákob az Úr angyalával tusakodott egészen hajnalhasadtáig.

Vagyis ahelyett, hogy jól kipihenhetne volna magát, és így nézett volna a nehéz nap elébe, egész éjjel az Úr Angyalával tusakodott. És azt olvassuk az 1Mózes 32:26-ban, hogy az Úr Angyala látta, hogy nem bír vele.

Sokan úgy gondolják, hogy akivel Jákob azon az éjszakán tusakodott, nem volt más, mint maga az Úr, és én is osztom az ő véleményüket.

Jákob azon az éjszakán Jézus Krisztussal tusakodott. A 31-es versben is azt látjuk, hogy Jákob Peniélnek nevezte el azt a helyet, és ezt mondta: „*Bár láttam Istent színről színre, mégis életben maradtam.*”

Visszatérve az 1Mózes 32:26-hoz. Az Úr Angyala látta, hogy nem bír Jákobbal, ezért megütötte a csípője forgócsontját és az kificamodott a tusakodás közben. Mi nem kellett ahhoz, hogy Jákob saját erejének végére érjen!

Az Úrnak nagyon kemény eszközöket kellett bevetnie pontosan azért, mert Jákob olyan találékony volt és olyan sokféle erőforrással rendelkezett.

Vissza nem mehetett Lábánhoz, közben Ézsau egyre közeledet négyszáz katonával, ráadásul még kialudni sem tudta magát, mert egész éjjel az Úr Angyalával tusakodott, és most már sánta és nyomorék volt, bizonyára nagyon komoly fizikai fájdalmakkal. Ezen a ponton Jákob végre elismerte, hogy legyőzték.

Ekkor Jákob sírva fakadt és ezt mondta az Angyalnak: „*Nem bocsátlak el, míg meg ne áldasz engem.*”

Az Írások szerint, ha Te valakinek az áldását kéred, azzal elismered, hogy az a másik feletted áll, tehát amikor Jákob áldást kért, beismerte saját bűnösségét, és beismerte, hogy önmaga végére ért.

Erre az Angyal megkérdezte tőle: mi a neved? Ő így felelt: Jákob, vagyis egy utolsó, sunnyogó tolvaj. Erre azt mondta az Angyal: nem Jákob lesz ezután a neved, hanem Izrael, amely héberül azt jelenti: Isten által vezetett.

Igen, Jákob eljutott önmaga végére, de az életnek egy teljesen új dimenziójába lépett be akkor. A dicsőséges győzelem napja volt ez számára, amikor eljutott a saját erejének, találékonyságának és leleményességének a végére.

Átadta az életét Istennek és egy olyan emberré lett, aki felett Isten uralkodott. Jákob számára tehát a győzedelmes élet abban a pillanatban kezdődött, amikor végre legyőzték őt.

De ez a mi életünkre is igaz.

Amikor eljutunk arra a pontra, hogy teljesen tanácstalanok vagyunk és nincs erőnk már semmire, az Úrnak ekkor nyílik lehetősége arra, hogy munkálkodjon.

Ami számomra határokat jelent, az jelenti Isten számára a lehetőségeket.

Isten gyakran eljuttat bennünket erre a pontra azért, hogy munkálkodhasson. Sőt Isten tulajdonképpen a természetemből fakadóan kénytelen engem eljuttatni erre a pontra,

mert tudja, hogy én meglehetősen magabiztos vagyok, és sokszor úgy érzem, hogy nagyon jól el tudok bánni bizonyos helyzetekkel.

De ha Isten megengedi, hogy ezt megtegyem, akkor az egésznek az lesz a vége, hogy a saját magam erejével és elszántságával fogok kérkedni.

Isten tudja, hogy ilyen vagyok, hogy csak azért is nekivágok, úgyhogy megengedi, hogy addig próbálkozzak, amíg már nem bírom tovább, amíg önmagam végére érek és rá nem döbbenek, hogy elegendem van az egészből, és hogy Isten nélkül képtelen vagyok átmenni ezen a nehézségen.

És akkor Isten kitárja előttem az ajtót, én meg csak ott állok és arra gondolok, hogy hogyan lehettem ilyen ostoba, miért vártam ilyen sokáig, miért mentem át ennyi szenvedésen, ahelyett, hogy az elejétől fogva Isten kezébe helyeztem volna a dolgot. Hiszen amikor végre feladjuk a küzdelmet és mindent Istennek adunk át, akkor arathatjuk a legnagyobb győzelmet,.

Pál is eljutott erre a pontra, pedig ő is rendkívül erős akaratú, elszánt ember volt, aki nem adta fel egykönnyen a harcot.

Erőnkön felül megterheltettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk. Sőt mi magunkat is elszántuk a halálra azért, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat.

Isten mindig ezért juttat el minket a saját erőnk végére, hogy többé ne önmagunkban bízzunk, hanem megtanuljunk Istenben bízni, aki feltámasztja a halottakat.

... aki ekkora halálos veszedelemtől megszabadított minket és meg is fog szabadítani. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít.

Tehát az Isten a múltban is megszabadított, most is megszabadít, és ezután is meg fog szabadítani – mondja Pál.

A múltbeli győzelmeinkből tudhatjuk, hogy az Úrban a jövőben is győzedelmeskedni fogunk. Hiszen az Úr múltbeli hűsége bizonyosság nekem arra, hogy Isten a jövőben is hűséges lesz.

... mivel ti is segítségünkre vagytok az értünk mondott könyörgéssel, hogy a reánk áradt kegyelemért sokak sokféleképpen mondjanak értünk hálaadást.

Pál tehát megköszöni a korinthusiaknak, hogy imádkoztak és könyörögtek értük.

Mert ez, a mi dicsekvésünk, amelyről lelkiismeretünk bizonyosságot tesz, hogy az Isten szentségével és tisztaságával, nem emberi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével jártunk a világban, kiváltképpen pedig közöttetek.

Itt Pál arról ír, hogy hogyan élt ő a korinthusi hívők között. Azt mondja, hogy Isten szentségével és tisztaságával járt közöttük. Vagy ahogy a Károli fordításban találjuk: „isteni őszinteséggel és tisztasággal élt előttük”.

És bizony milyen fontos is az, hogy minden lelkipásztor megtanuljon ilyen életet élni; egyszerű és őszinte életet az Isten előtt és az emberek előtt. Fontos, hogy egyszerű életet éljenek, hogy ne a fényűző élet, ne a pénz vagy az öltözködés álljon érdeklődésük középpontjában, és az is fontos, hogy őszintén éljenek Isten előtt és az emberek előtt; hogy valóban aszerint éljenek, amit a pulpitusról hirdetnek.

Nagyon érdekes, hogy az angolban az őszinte kifejezés egy latin szóból származik, ami annyit tesz, hogy: viasz nélkül.

A Római birodalomban meglehetősen sokan foglalkoztak márványfaragással, különféle szobrokat és mellszobrokat faragtak; és bizony be kell vallanom, hogy egészen csodálatosak azok a szobrok, melyek egy-egy művész keze alól kikerültek.

De az igazság az, hogy még a legkiválóbb művészek is hibázhatnak. Elképzelhető, hogy a művész éppen az orrot faragja ki, és megpróbálja a megfelelő formára faragni, amikor a véső hirtelen megcsúszik a kezében, az orr pedig valahogy letörik a fejről.

A művészek természetesen nagyon leleményesek voltak és az ilyen esetekre is kitaláltak egy megoldást. Rájöttek, hogy a viaszt összekeverhetik márvánnyal és így egy, a márványhoz hasonló alapanyagot kapnak, legalábbis külsőleg. Úgyhogy amikor munka közben a szobor orra véletlenül letört, ebből az anyagból készítették az orrot, és utólag pótolták a hiányzó testrészt.

Ezek után a vevő megvásárolta a csodálatos szobrot, nem is sejtve, hogy az orr alapvetően viaszból készült. Amikor beköszöntöttek a forró nyári napok, a vevő az egyik nap gyanútlanul besétált a nappaliba, ahol korábban nagy büszkén elhelyezte a szobrot, és látta, hogy a szobor orra leolvadt. Innen származik tehát az angolban az őszinteséget jelentő szó: viasz nélkül.

Mi is legyünk őszinték az emberek előtt. Olyanoknak mutassunk magunkat, amilyenek valóban vagyunk. Járjunk a világban az Isten szentségével, isteni őszinteséggel és tisztasággal, nem emberi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével.

Mert nem írtunk nektek mást, mint amit olvastok és meg is értetek, sőt remélem, hogy teljesen meg fogtok érteni...

Pál tehát azt mondja, hogy én valóban azt akarom nektek mondani, amit itt olvashattok. Én őszintén írok nektek, nem burkoltan, és ezért nem kell rejtett jelentést keresgéljétek a sorok között.

Emlékszem, hogy volt egyszer egy hölgy a gyülekezetünkben, aki mindig a sorok között próbált olvasni, mintha nem hitte volna el, hogy ha valaki mond valamit, akkor valóban azt is gondolja, amit mondott.

Emlékszem, hogy egyszer felhívott engem hétfőn reggel és azt mondta, Chuck pásztor, hadd kérdezzem meg, hogy amikor Ön tegnap este az alkalom után jó éjszakát kívánt nekem, mit akart ezzel mondani?

És ezt máskor is megkérdezte tőlem, hogy mit akart ezzel igazán mondani. Mit próbált ezzel a mondattal a tudomásomra hozni?

Én erre csak azt tudom mondani, hogy túlságosan ostoba vagyok ahhoz, hogy rébuszokban beszéljek, ha valamit mondok, azt úgy is gondolom.

... hogy részben meg is értettetek minket: hogy ti velünk dicsekedtek, amiképpen mi is veletek, a mi Urunk Jézus napján.

Ezzel a bizalommal akartam már előbb hozzátok menni, hogy másodszor is részesüljete a kegyelemben.

Pál tehát itt azt írja a korinthusiaknak, hogy el akartam hozzátok menni.

Erről a szándékáról már előző levelében is írt, de végül nem tudott elmenni Korinthusba. Azok pedig, akik Pál ellen voltak a korinthusi gyülekezetben, kapva kaptak az alkalmon, és azzal kezdték vádolni Pált, hogy megbízhatatlan, hogy csak össze-vissza ígéret, és nem tartja be a szavát.

„Hiszen lám, azt mondta, hogy eljön hozzánk, de nem jött el. Pál nem is gondolta ezt komolyan. Csak úgy mondta, hogy eljön.”

Pál azonban itt kimondja, hogy ő igenis őszintén el akart látogatni Korinthusba, és komolyan gondolta ezt.

Aztán tőletek akartam átmenni Macedóniába, és Macedóniából ismét hozzátok menni, hogy ti bocsássatok útra Júdeába.

Amikor tehát ezt akarom, vajon könnyelmű vagyok-e? Vagy amit tervezek, emberi módon tervezem, vagy hogy én nálam az „igen” egyszersmind „nem” is?

Vagyis azt mondja Pál, hogy: azt akarjátok ezzel mondani, hogy amikor én igent mondok, igazából

nemre gondolok? Vagy amikor nemet mondok, igazából igenre gondolok?

Jézus is azt mondja: „*Ha igent mondunk valamire, az valóban legyen igen, a nem pedig legyen nem.*”

Vagyis az ember tartsa meg a szavát.

Isten a tanúm, hogy beszédünk nálatok nem volt „igen” és „nem”.

Vagyis én valóban el akartam menni Korinthusba.

Mert az Isten Fia, Krisztus Jézus, akit közöttetek mi, tudniillik én, Szilvánus és Timóteus hirdettünk nem lett igenné is meg nemmé is, hanem az igen valósult meg őbenne.

Vagyis mi egyenesen az evangéliumot hirdettük, mondja Pál őszintén.

Mert valahány ígérete van Istennek, azokra őbenne van az igen.

Vagyis Istennek minden ígérete Jézus Krisztusban teljesedik be. És ezért, írja tovább Pál:

... általa van az ámen is, az Isten dicsőségére általunk.

Jézus számunkra a biztosíték afelől, hogy Isten ígéretei mind igazak, és Isten minden ígérete Jézus Krisztusban valósul meg. Isten megígérte nekünk, hogy életet ad, és ezt az életet Jézus Krisztusban találjuk meg.

1János 5:11: *„Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van”* – írja János.

Isten békességet is ígért nekünk és ez a békesség is Jézus Krisztusban van. Isten irántunk való irgalmát is Jézus Krisztusban találjuk.

Mert valahány ígérete van Istennek, azokra őbenne van az igen.

Vagyis Jézus Krisztusban. Őbenne teljesülnek be ezek az ígérek.

Abból pedig, hogy Isten elküldte az ő egyszülött Fiát, hogy meghaljon értünk, tudhatjuk, hogy Isten hű maradt az ő Igéjéhez, és valóban megtartja majd minden ígétét, amelyet nekünk tett.

Ezért tudhatjuk, hogy eljön majd az ő örökkévaló országa, és ott majd vele élhetünk, az ő soha el nem múló dicsőségében.

Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít és felken, Isten az.

Pál tehát azt mondja, hogy Isten végzi ezt a munkát. Isten az, aki megerősített bennünket és benneteket is.

Ő pecsétjével el is jegyzett, és a lélek zálogát adta szívünkbe.

Az Efezus 1:13-ban azt írja Pál: *„Őbenne pedig titeket is, miután hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát és hívőkké lettetek, eljegyzett pecsétjével a megígért Szentlélekkel, örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására.”*

Isten tehát megváltott bennünket, hogy az övéi lehessünk mindörökké, hogy az örökkévaló országában részesülhessünk az ő dicsőségéből.

És hogy megmutassa, hogy valóban komoly szándékok vezérik, Isten a Szentlelket adja nekünk zálogul. Isten tehát eljegyzett bennünket az ő pecsétjével.

A pecsét kifejezi azt, hogy mi már az övéi vagyunk, és Isten a foglalót is letette már, hogy megmutassa, mindezt komolyan gondolja. Egy napon eljön értünk, új testet ad nekünk és magához vesz majd bennünket.

Én pedig az Istent hívom tanúbizonyságul magam mellett, hogy irántatok való kíméletből nem mentem még el Korinthusba.

Amikor Pál híreket kapott Korinthusból azt követően, hogy első levelét megkapta a korinthusi gyülekezet, sajnos ezek a hírek nem voltak túl biztatóak, és Pál már akkor elsiethetett volna Korinthusba, hogy a korinthusiak fejére olvasson, de ez nem lett volna helyes.

Ehelyett inkább türelmes volt, és megvárta, amíg Titusszal találkozik, akitől egy teljesebb képet kapott a Korinthusban uralkodó állapotokról.

Ezért írja Pál, hogy *„irántatok való kíméletből nem mentem el Korinthusba.”*

Mert nem akarunk uralkodni a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk örömtőknek, mivel szilárdan álltok a hitben.

Pálnak nagyszerű a hozzáállása, azt mondja: *„Nem akartam uralkodni felettetek.”*

Sajnos azonban napjainkban is sok olyan lelkipásztorral találkozunk, akik uralkodni akarnak a nyájon, az embereken. Például megfenyegetik őket, hogy nehogy el merjenek menni egy másik közösségbe, nehogy ezt vagy azt vagy amazt megtegyék, és így uralkodnak felettük.

Pálnak azonban merőben más volt a hozzáállása, ő azt mondja:

Nem akarunk uralkodni a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk örömtőknek.

Abban szeretnénk nektek segíteni, hogy az Úrban lévő teljes örömet megtapasztaljátok.

Nem akarunk uralkodni felettetek. Szilárdan álltok a hitben.

Én is évekig jártam egy olyan gyülekezetbe, ahol a lelkipásztor uralkodni próbált az embereken.

És amikor el akartam látogatni egy másik közösségbe, mindig hatalmas félelem volt bennem, mert azt hangoztatták a mi gyülekezetünkben, hogy ha elmegyünk más közösségbe, és ott imádkozunk, nehogy akkor történjen az elragadtatás, hiszen azok a gyülekezetek nem annyira lelkiek vagy nem annyira igazak, mint a mi gyülekezetünk.

Szörnyű volt ez. Úgy éreztem magam, mintha börtönbe zártak volna. Azt hiszem, ezért van az, hogy én sokkal nagyobb szabadsággal szolgállok.

Nem jó az, ha valakit láncra kell verjünk ahhoz, hogy itt maradjon. Így nem tudjuk megnyerni őt Krisztusért. Jobb, ha elengedjük őt; hiszen ha csak láncra verve maradna, az már régen rossz.

Elhatároztam tehát magamban, hogy nem megyek hozzátok ismét szomorúsággal.

Pál egy nagyon komoly, lényegében nagyon nehezen emészthető levelet írt a korinthusiaknak, amely sorok írásakor Pál bizonyosan megszorodott. Ezért azt mondja, hogy:

Én elhatároztam magamban, hogy nem megyek hozzátok ismét szomorúsággal. Mert ha megszorítlak titeket, akkor ki vidámít meg engem? Ha csak nem az, akit én megszorítok.

Azért is írtam levélben erről, hogy amikor megérkezem, ne érjen szomorúság azok miatt, akiknek örülnöm kellene, mert meg vagyok győződve arról, hogy az én örömöm mindnyájatoké.

Nem akarom, hogy az én látogatásom szomorú élmény legyen. Arra vágyom, hogy mindannyian örvendezni tudjunk együtt, amikor meglátogatlak benneteket.

Mert sok gyötrődés és szívbeli szorongás között, sok könnyhullatással írtam nektek.

És Pál itt az első levélre utal. Azt a levelet nem egy zsarnok írta, aki jól megmondja a magáét az embereknek, és keményen megfeddi őket, hanem az egy összetört szívből fakadt. Véleményem szerint gyakran félreértjük Istent, mert bizony hajlamosak vagyunk úgy nézni Istenre, mint egy zsarnokra, aki lecsap ránk.

Bizonyos értelemben kár az, hogy a bibliai történetek csak írásban állnak a rendelkezésünkre, és hogy nem készült hangfelvétel Isten megnyilatkozásairól, hogy hallhatnánk, milyen hangsúllyal, milyen hanghordozással mond valamit, hiszen ez meghatározó.

Mindamellet úgy vélem, hogy az Istenről alkotott képünk és az Istennel való kapcsolatunk alapján képzeljük oda a hangsúlyt Isten szavaihoz.

Például a bűnbeesést követően Ádám elrejtőzött Isten elől. Isten pedig jött, hogy beszéljen Ádámmal, és azt kérdezte tőle: „Hol vagy?” Vajon szerinted milyen hangsúllyal mondta ezt Isten? Szerinted szigorúan, ítélkezően mondta ezt? Mint egy kemény rendőrtiszt, aki épp arra készül, hogy őrizetbe vegyen bennünket, és azt mondja: fel a kezekkel?

Az én fülemben nem így cseng Isten mondata. Számomra ez egy összetört szívű édesapa zokogása. Ó, Ádám, hol vagy? Mit tettél? Ebben benne van az Atya csalódása, mert látja, hogy az ember elbukott.

Jézus is siratta Jeruzsálemet, amikor látta, hogy mi vár rá cselekedeteinek köszönhetően.

Isten is tudta, hogy mit jelent az emberiségre nézve Ádám tette. És Isten siratta az emberiséget, mert elbukott.

Isten veled is így bánik. Féltőn szeret és a legjobbat akarja neked.

Pál tehát nem akarta, hogy a korinthusiak félreértsék őt, ezért mondja azt, hogy „igen, azt a nagyon komoly levelet, amelyet írtam nektek, bizony könnyek közt írtam, és sokat gyötrődtem közben.”

*Mert sok gyötrődés és szívbeli szorongás között, sok könnyhullatással írtam nektek, nem azért, hogy megszorodjatok, hanem hogy megismerjétek azt a szeretetet, amely igen erős énbennem irántatok.
Ha pedig valaki megszorított, nem engem szomorított meg, hanem, hogy ne túlozzak, részben titeket, mindnyájatokat is.*

Pál az első levélben, többek között annak a férfinak az ügyére is kitért a korinthusi gyülekezetben, aki házasságtörésben élt saját édesapjának a feleségével. És Pál akkor arra kéri a korinthusiakat, hogy küldjék el ezt a férfit a gyülekezetből, hogy ne vállaljanak közösséget testvérükkel, aki házasságtörő kapcsolatban él.

Az 1Korinthus 5:5-ben írja azt Pál, hogy adjuk át az ilyet a sátánnak teste pusztulására, hogy lelke üdvözüljön az Úrnak a napján.

Pál figyelmeztette őket, hogy egyáltalán nem volt jó, hogy ezt a testvért megtúrták a gyülekezetben, hiszen olyan volt ő, mint a kovász, és tudjuk, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti.

A korinthusiak végül követték Pál tanácsát és el is küldték ezt a férfit a gyülekezetből parázna életmódja miatt. Ennek hatására valóban az történt, amiben Pál is reménykedett; a férfi megtért bűneiből és szeretett volna visszatérni a gyülekezetbe. Voltak azonban olyanok a gyülekezetben, akik nem akarták őt visszaengedni.

Ezzel kapcsolatban a következőket írja Pál a hatos versben:

*Elég az ilyenek az a büntetés, amit a többség mért rá. Most viszont inkább bocsássatok meg neki és vigasztaljátok meg, hogy a túlságos nagy szomorúság valamiképpen meg ne eméssze az ilyet.
Ezért kérek titeket, tanúsítsatok iránta szeretetet.*

Vagyis itt az ideje, hogy visszafogadjátok őt a gyülekezetbe.

*Mert azért is írtam, hogy meggyőződjem megbízhatóságotokról: vajon mindenben engedelmesek vagytok-e?
Akinek ti megbocsáttok, annak én is megbocsátok. Mert amit én megbocsátottam, ha volt mit megbocsátanom, az ti értetek volt Krisztus színe előtt, hogy rá ne szedjen minket a sátán.
Az ő szándékai ugyanis nem ismeretlenek előttünk.*

Pál tehát arra bátorítja a korinthusiakat, hogy fogadják vissza ezt a férfit, nehogy a Sátán túlságosan is irányítása alá vegye az életét. Azt mondja nekik Pál

... akinek ti megbocsátok, annak én is megbocsátok.

A János 20:23-ban azt mondja Jézus tanítványainak: *„Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.”*

Pál is itt Krisztus nevében bocsát meg ennek az embernek azért, mert ez az ember megbánta a bűnét.

Isten tehát azt kéri tőlünk, hogy akkor bocsássunk meg, ha az az ember megbánja a bűnét.

Ez a kijelentés sok embert zavar.

De gondoljuk csak át ezt az egészet!

Isten is akkor bocsát meg, ha megbánjuk vétünkét. A Lukács 13:3-ban azt mondja Jézus:

„Ha nem tértek meg, vagyis ha nem tartotok bűnbánatot, elvesztek.”

Isten sem bocsát meg, ha nem tartunk bűnbánatot. De amikor valaki megbánja bűneit, azonnali a megbocsátás. És az emberek részéről is azonnalnak kellene lennie.

Ha tehát a testvéred megbánt valamivel, de utána megbánja tettét, bocsáss meg neki.

Bűnbánat nélküli megbocsátást azonban nem kér tőlünk az ige, legalábbis amennyire én tudom.

Az ő szándékai ugyanis nem ismeretlenek előttünk.

Én azonban úgy érzem, hogy sokszor bizony nem tudatosítjuk a Sátán szándékait, ezért nem gondolunk bele abba, hogy mi is a konfliktus igazi forrása. Én úgy vélem, hogy a Sátán a lelkünk, az érzelmeink területén is képes támadni bennünket. Sőt én úgy vélem, hogy egyes napokon, amikor mondhatni bal lábbal keltünk, rossz kedvűek vagyunk, a Sátán támadásáról van szó.

Gyakran, amikor valahogy nyugtalan az egész család, a gyerekek is egymást támadják, én úgy vélem, hogy egy szellemi harcról van szó.

Ha azonban mi nem vagyunk tisztában a Sátán eszköztárával, előfordulhat, hogy bevonódunk ezekbe a konfliktusokba és világi fegyverekkel próbálkozunk. Ezáltal pedig elveszíthetjük örömeinket az Úrban, és nem lesznek ott Isten áldásai az életünkön. A Sátánnak természetesen az áll érdekében, hogy mi ne szellemi fegyverekkel, hanem az anyagi világ fegyvereivel szálljunk harcba, ilyenkor ugyanis könnyedén legyőz bennünket, és darabokra szaggat.

Ezért nem akarok én földi fegyverekkel harcba indulni a Sátán ellen. Csakis a szellemi világban harcolhatok ellene, mert van egy hatalmas szellemi fegyverem, a neve Jézus Krisztus.

Sokszor tehát azért kerülünk bajba, mert nem tudatosítjuk, hogy a Sátán milyen eszközökkel dolgozik, és azt sem tudatosítjuk, hogy milyen fontos lenne megkeresni a probléma valódi gyökerét.

Milyen fontos lenne felismerni egy adott helyzetben, hogy itt most a Sátán támad bennünket.

Ugyanis ha ezt felismerem, teljesen másképp állok hozzá a problémához, és ellent tudok állni a Sátánnak, Jézus Krisztus nevében; és aztán örvendezhetek abban a dicsőséges győzelemben, ami az enyém, Jézus Krisztusban.

Ez a három lépés tehát nagyon fontos. Először is: felismerni, mi a probléma valós gyökere, majd miután ez megtörtént, fontos, hogy ellenálljunk a Sátánnak, hiszen a Jakab 4:7-ben is azt olvashatjuk: „*Álljatok ellent az Ördögnek és elfut tőletek.*”

Harmadsorban pedig fontos, hogy örvendjünk annak a győzelemnek, mely Jézus Krisztusban a miénk. Hiszen nekünk hatalmat adott arra, hogy őbenne az ellenség minden erődítményét leromboljuk.

Ne legyünk tehát tudatlanok a Sátán eszközeit illetően, különben több vereséget szenvedünk, mint amennyit szeretnénk.

Amikor pedig megérkeztem Tróásba, Krisztus evangéliumának hirdetésére – Pál Efezusból ment Tróásba, ezt látjuk az Apcsel. 20-ban –, bár az Úr kaput nyitott előttem, nem volt nyugalma lelkemnek, mivel nem találtam Titusz testvéremet, ezért elbúcsúztam tőlük és elmentem Macedóniába.

Pál tehát elment Tróásba, ahol az Úr hatalmas ajtót nyit meg előtte, de neki nem volt nyugalma, mert nem találkozott Titusszal, aki híreket hozott volna a korinthusi gyülekezetéről.

Pál nyugtalan volt, nem tudott egy helyben maradni, nagyon aggódott a korinthusi gyülekezetért. Ezért továbbindult és elment Macedóniába.

De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt.

Pál tehát hálat ad Istennek, aki a Krisztus ereje által mindig diadalra vezet bennünket. És ez csodálatos.

Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére, mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között: ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre. De ki alkalmas erre?

Isten egy feladatot bízott rám: mégpedig azt, hogy őt képviseljem, hogy egy olyan üzenetet juttassak el az emberekhez, amely egyesek számára jó illat – „*az élet illata életre*” – másoknak, akik ezt elutasítják, azoknak az eljövendő ítélet üzenete ez, és a halál illata – „*halálra*”.

Én tehát hirdetem Isten igéjét. Ha valaki hisz abban és elfogadja azt: élni fog; ha azonban elutasítja azt, és hátat fordít neki: halál vár rá.

És bizony meg kell értenünk, hogy nagyon komoly feladat és felelősség ezt az üzenetet hirdetni, amely egyeseknek életet, másoknak halált jelent.

Az emberek örökkévaló sorsa azon múlik, hogy elfogadják-e ezt az üzenetet. Ezért olyan fontos az, hogy tisztán hirdessem, és hogy az életemmel is alátámasszam azt, amit hirdetek.

Hiszen az emberek örök élete forog itt kockán!

Képzelnék csak el, hogy hirdetem az evangéliumot, de túlságosan benne vagyok a személyiséggel. De ha a személyiségem megutáltatja másokkal az evangéliumot, akkor ez nagyon szomorú. Ez a halál illata lesz – halálra.

Nagyon komoly felelősségünk van tehát, amikor hirdetjük ezt az üzenetet, hiszen élet-halál kérdése az, hogy emberek elfogadják-e vagy sem.

Ezért teszi fel Pál a 16-os versben a kérdést:

De ki alkalmas erre?

Felismerve, micsoda felelősség is ez. Ki alkalmas tehát arra, hogy egy olyan üzenetet hirdessen, amelyen az emberek örökkévalósága múlik. Az örök halál vagy az örök élet. Pál a következő fejezetben válaszolja meg a 16-os versben feltett kérdést, hogy "Ki alkalmas erre?" és azt mondja a 2Korinthus 3:5-ben, hogy: „*A mi alkalmasságunk az Istentől van.*”

Ha ez nem volna valóban így, akkor én sem állhatnék lelkipásztorként a pulpituson. Ha Isten azt mondaná, hogy ez az egész rajtam múlik, akkor soha nem vállalnám ezt a hatalmas feladatot.

De a mi alkalmasságunk Istentől van.

Mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik nyereszkednek Isten igéjével.

Vagy ahogyan a Károli fordításban olvashatjuk:

Akik meghamisítják az Isten igéjét.

Sajnos sokan ma éppen ezt teszik. Elferdítik, eltorzítják Isten Igéjét, úgy hogy az nekik legyen jó, és hogy követőket gyűjthessenek maguk köré.

Vannak olyanok, akik mindig valamiféle titkos jelentést keresnek az igében, és úgy magyarázzák az

azt, hogy az mindig mást jelent, mint amit a papíron leírva látunk.

Fognak egy ígérést és felolvassák, majd hozzáteszik: „De Isten ezzel nem ezt akarja mondani, hadd mondjam el én, hogy mit akar itt Isten mondani.”

És akkor előállnak saját, önkényes magyarázataikkal. Ez azonban nagyon veszélyes.

Én nem szeretném ezt a gyakorlatot követni. Én ugyanis, személy szerint úgy érzem, hogy amit Isten az Ő Igéjében mond, valóban azt is akarja nekünk mondani.

Ezért azt gondolom, hogy a nyilvánvaló értelmezés a helyes értelmezés. És ha az én bibliai értelmezésem valamiféle butaságot eredményez, akkor az én értelmezésemmel van a baj, mert Isten nem állít ostobaságot.

Én hiszem, hogy Isten úgy gondol mindent, ahogyan az Igéjében leírva találjuk, és ezért hiszem, hogy bármelyikőtök hazamehet és elkezdheti olvasni a Bibliát, és igenis megértheti, hogy mit akar mondani Isten.

Nekem nincsen kizárólagos kulcsom a Bibliához, hogy megmondhassam nektek, mint akart Isten mondani az Ő Igéjével. Nekem nincsen Ébredjétek folyóiratom – ez a Jehova Tanúinak folyóirata –, hogy ez alapján elmondjam nektek, hogy Isten mit is akart mondani az Ő Igéjében.

Sőt nem kaptam kinyilatkoztatást a Moroni Angyaltól sem, aki ugye Joseph Smithnek jelent meg állítólag, hogy az alapján elmagyarázhassam nektek, hogy mit akart mondani Isten az Ő Igéjében.

Sokan mondják, hogy olyan sokféle vallás létezik, olyan sokféle gyülekezet, és mindenki mást tanít, úgyhogy én ezeken egyszerűen nem tudok eligazodni, ezért inkább egyáltalán nem járok gyülekezetbe.

Bizony igaz az, hogy nagyon sokféle gyülekezet, sokféle egyház létezik, és nagyon sokféle dolgot állítanak, és mindamellet mindannyian azt állítják, hogy nekik van igazuk.

Akkor tehát honnan tudom, kinek van igaza? Olvasd a Bibliát!
Egyszerűen csak olvasd a Bibliát! Más könyvre nincs is hozzá szükséged!

Én nem félek attól a következtetéstől, amelyre a Biblia olvasása során juthatsz. Én bízom a Bibliában, és bízom abban, hogy a Szentlélek vezet majd téged, ahogy a Bibliát olvasod, ezért tehát nem félek attól, hogy miben kezdesz el hinni, ha a Bibliát olvasod.

Nem kell azt mondanom, hogy ne olvasd a Bibliát pusztán önmagában, mert csak összezavar téged. Olvasd inkább a mi könyveinket, amelyek elmagyarázzák neked, mit mond a Biblia. Úgyhogy innentől kezdve nem is kell a Bibliát olvasnod, elég, ha a mi magyarázatainkat olvasod.

De vajon miért mondják ezt egyes csoportok?

Azért, mert ha nem olvasod el saját könyveiket, és csak a Bibliát olvasod, soha eszedbe nem jutnának azok a furcsa magyarázatok, amelyekkel ők előállnak a könyveikben. Én azonban nem félek attól, hogy ha elkezdtétek olvasni a Bibliát, akkor furcsa elképzeléseitek lesznek. Sőt mi több, arra bátorítanálak benneteket, hogy olvassátok a Bibliát, és engedjétek, hogy az Úr szóljon hozzátok, egyenesen az Ő Igéjéből.

A Biblia nem vezet félre benneteket, nem fogtok előállni mindenféle furcsa magyarázattal, mert a Szentlélek, az igazság lelke, minden igazságra elvezet benneteket.

Egyes csoportok persze nem akarják, hogy a Bibliát olvassátok, legalábbis nem magában, az ő kiadványaik nélkül, mert a Biblia szerintük azok nélkül nem érthető. Ebben azonban nincs igazuk. A Biblia igenis érthető. A Szentlélek igenis elvezet bennünket az igazságra. Úgyhogy olvassátok a Bibliát!

Mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik nyereszkednek Isten igéjével, hanem mint akik tiszta szívből, sőt Istenből szólunk, Isten előtt a Krisztus által.

Pál második levele a korintusiakhoz 3-4. Fejezet

Pálnak, szolgálata során sok ellensége volt, akik – úgy tűnt – mindenhová követték őt, és megkérdőjelezték szolgálatának és tanításának létjogosultságát.

Úgy tűnik, hogy mindig vannak olyanok, akik szívesen learatják egy másik ember munkájának a gyümölcsét, dolgozni viszont már nem annyira akarnak. Olyanokról van szó, akik ahelyett, hogy hozzáadnának valamit Krisztus testéhez, inkább abból élnek. Krisztus teste nem úgy növekszik, hogy az egyik gyülekezetből egy másikba küldjük az embereket, hanem úgy, hogy az életünkkel bizonyosságot teszünk Jézus Krisztusról, és elvezetjük Hozzá azokat, akik még nem ismerik őt.

Pál életében is voltak tehát olyanok, akik a nyomában jártak, sorra meglátogatták azokat a területeket, amelyeket Pál már „felszántott” és elültette az Ige magjait. Megpróbálták tönkretenni Pál szolgálatát, és maguk köré gyűjteni az embereket, többek között úgy, hogy igyekeztek Pál rossz hírét kelteni.

Ez történt például Korinthusban is.

Egyesek ugyanis a korinthusi gyülekezetben megkérdőjelezték Pál apostoli mivoltát. Becsmérelték őt, illetve azt, amit hirdetett, azon igyekezve, hogy az embereket a törvény alá helyezték, és közben uralkodni akartak rajtuk. Nagyon szomorú látni, hogy Pál folyamatosan kénytelen volt megvédeni magát az őt becsmérlőkkel szemben, pedig ártatlan volt.

A 2Korinthus 3-ban is ezt figyelhetjük meg.

Elkezdjük-e ismét ajánlani önmagunkat? Vagy szükségünk van-e, mint némelyeknek hozzátok szóló vagy tőletek kapott ajánlólevelekre?

Pál azért kérdezi ezt, mert voltak olyan emberek, akik hamis ajánlólevelekkel érkeztek egy-egy gyülekezetbe. Ezért kérdezi tehát, hogy szükségünk van-e, mint némelyeknek, hozzátok szóló vagy tőletek kapott ajánlólevelekre, amikor egy másik gyülekezetet látogatunk meg.

Pál így folytatja:

A mi levelünk ti vagytok, amely be van írva szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember.

Pál tehát azt mondja a korinthusiaknak, hogy az ő hitük Jézus Krisztusban, és a korinthusi gyülekezet létezése már önmagában is a legnagyobb ajánlólevél. Pál szerint tehát maguk a korinthusiak a legjobb bizonyítékai az ő apostoli mivoltának.

Pusztán az a tény, hogy gyülekezetként léteznek, bizonyítja szolgálata létjogosultságát, és elhívása hitelességét.

Természetesen azok, akik nem mutathatnak fel ilyenfajta bizonyítékokat, kénytelenek mindenféle hamis ajánlólevelekkel előállni, hogy mások előtt bebizonyítsák, hogy milyen nagyszerűek.

Én is sok ilyen levelet kaptam már az évek során, amelyekhez számos ajánlólevelet csatoltak. Pedig maga a szolgálat az, amely tanúskodik az ember elhívásáról.

Mert nyilvánvaló, hogy ti Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, amely nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével van felírva; és nem kőtáblára, hanem a szívek hústábláira.

Ilyen bizodalunk pedig a Krisztus által van Isten iránt.

Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmasságunk az Istentől van.

Emlékezzünk csak vissza, hogy mit mond Pál az előző fejezet végén a 2Korinthus 2:16-ban. Pál így kiált: „*De ki alkalmas erre?*”

Bizony én is sokszor feltettem már ezt a kérdést, amikor láttam, hogy mit követel a szolgálat. Pál itt megadja a választ a második fejezetben feltett kérdésére, amikor azt mondja, hogy:

Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmasságunk az Istentől van.

Hiszem, hogy Isten megengedi azt, hogy eljussunk saját képességeink, saját erőforrásaink végére, hogy megtanuljunk Őbenne bízni, hogy megtanuljuk azt, hogy a mi alkalmasságunk Istentől van.

Isten úgy mutatkozott be Ábrahámnak mint 'El Shaddai'. Ez annyit jelent: 'Mindenre elegendő'.

És bizony, milyen jó ismerni azt az Istent, aki mindenre elegendő, akiben mindent megtalálunk. Milyen jó, hogy rá támaszkodhatunk, amikor elérkezünk saját erőforrásaink végére.

Istenben mindenünk megvan, ami szükséges, mert Jézus Krisztuson keresztül elérhetővé tett mindent számunkra.

Ő tett alkalmassá minket arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk, nem betűé, hanem Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.

Sajnos ez az igevers egyike azoknak, amelyeket gyakran a szöveggörnyezetéből kiragadva idéznek.

Mindenekelőtt azok szeretik ezt ily módon idézni, akik Istennel egy megtapasztalásokra épülő kapcsolatot szeretnének kialakítani, és akik állandóan az egyre izgalmasabb megtapasztalásokat keresik.

Ők nagyon sokszor idézik ezt a verset, hogy:

A betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.

Ezzel azt akarják mondani, hogy Isten Igéje megöl téged, a lelki megtapasztalások azonban megelevenítenek.

Ez azonban egy hamis következtetés, amely abból fakad, hogy az igeverset nem a szöveggörnyezetében értelmezik.

Hiszen az Igében a Zsidók 4:12-ben azt olvashatjuk, hogy *„Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.”*

Isten igéje, tehát a betű, nem öl meg. Nagyon is élő és ható, és életet ad. A törvény betűje az, amely megöl.

Pál a 6. versben azt mondja, hogy *„az új szövetség szolgálói vagyunk.”*

A régi szövetség volt a törvény, a betű, amely valóban halálra ítél bennünket.

Ha valaki tehát a törvény betartásával kíván megigazulni, az már régen rossz. A törvény ugyanis egy szempillantás alatt halálra ítéli az embert. Így tehát nem igazulhatsz meg, sőt elpusztulsz, mert a törvény betűje halált szab ki ránk.

A Róma 10:5-ben ezt olvashatjuk: *„Mózes ugyanis azt írja, hogy aki „cselekszi a törvényből való igazságot, az az ember fog élni általa”.*

A Jakab 2:10-ben pedig ezt olvashatjuk: *„Mert aki valamennyi törvényt megtartja, de akár csak egy ellen is vét, az valamennyi ellen vétkezett.”*

A törvény mindannyiunkat halálra ítél, vagyis a régi szövetség betűje, a törvény betűje az, amely megöl, a Lélek azonban, az új szövetség lelke megelevenít, mert új, lelki értelemben vett életet ad.

A 7. versben Pál így folytatja:

Ha pedig a halálnak betűkkel kőbe vésett szolgálata dicsőséges volt, úgyszólván nem tudták Izrael fiai Mózes arcára nézni arcának múlt dicsősége miatt...

Úgy vélem, sokan félreértelmezik annak a lepelnek a funkcióját, amellyel Mózes eltakarta az arcát.

Mózes miután Istennel találkozott, lejött a hegyről kezében a kőtáblákkal. Ne feledjük, hogy Mózesnek a Sínai-hegyen megadatott az a kiváltság, hogy hátulról lássa Isten dicsőségét.

Isten ugyanis a Sínai-hegyen megkérdezte Mózesről, hogy mire vágyik. Mózes válaszát a 2Mózes 33:18-ban olvassuk: *„Mutasd meg nekem dicsőségedet!”*

Az ÚR így felelt: „Elvonultatom előtted egész fenségemet, és kimondom előtted az ÚR nevét. Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok.

Orcámat azonban nem láthatod - mondta -, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon.”

És ezt mondta az ÚR: „Van itt hely nálam, állj a kősziklára!

És amikor elvonul dicsőségem, a kőszikla hasadékába állítalak, és kezemmel betakarlak, amikor elvonulok.

Azután elveszem kezemet, és megláthatsz hátulról, mert orcámat senki sem láthatja meg.”

Bizony, amit Mózes látott, olyan dicsőséges volt, hogy még napokon át sugárzott az arca, miután lejött a Sínai-hegyről kezében a kőtáblákkal, és később egy lepellel takarta el az arcát.

De Mózes nem azért takarta el az arcát, mert az olyan fényesen ragyogott, hanem mert az a ragyogás addigra kezdett elhalványulni, és Mózes nem akarta, hogy az emberek lássák, ahogy egyre inkább eltűnik arcának ragyogása.

A múlandó ragyogás tulajdonképpen a törvényt jelképezte, amely szintén elmúlik egy napon azért, hogy Isten új szövetséget hozhasson létre Jézus Krisztuson keresztül.

Ha pedig a halálnak betűkkel köbe vésett szolgálata dicsőséges volt, úgyhogy nem tudtak Izrael fiai Mózes arcára nézni arcának múló dicsősége miatt, hogyne volna még dicsőségesebb a Lélek szolgálata?

Ha tehát ez a régi szövetség, amely az embereket halálra ítélte, olyan dicsőséges volt, mennyivel inkább dicsőséges az új szövetség, amely megelevenít Jézus Krisztus által mindenkit, aki azt elfogadja.

Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel dicsőségesebb az igazság szolgálata!

Sőt ami ott dicsőséges volt, már nem is dicsőséges az azt felülmúló dicsőség miatt.

Vagyis szinte össze sem lehet hasonlítani a régi szövetség dicsőségét az új szövetség kimondhatatlan dicsőségével. Mindennél dicsőségesebb ugyanis az az új kapcsolat, amely Jézus Krisztus által kialakulhat köztünk és Isten között.

Ne feledjük, hogy Isten mindig azért kötött szövetséget az emberekkel, hogy kialakulhasson közöttük egy kapcsolat.

De a régi szövetség sikertelen volt. Nem azért, mert nem volt jó, hanem azért, mert az ember gyengének bizonyult, és lebukott. A régi szövetség ugyanis az emberek hűségére és engedelmességére épült.

Az új szövetség azonban sikeres, mert arra a tényre épül, hogy Isten hűséges az ő Igéjéhez.

Az a szövetség tehát, amely az én Ige iránti hűségemre épült, elbukott, mert én nem tudtam hűséges maradni. Mi azonban tudhatjuk, hogy Isten mindig hűséges az Ő Igéjéhez, ezért az új szövetség, amelyen mi most állunk, az sziklaszilárd.

Ezért mondhatja Pál a 2Timóteus 1:12-ben, hogy *„mert tudom, kiben hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra.”*

Pál tehát azt mondja, hogy én rábíztam az életemet, rábíztam a jövőmet, és teljes bizonyossággal állíthatom, hogy Ő bevisz engem az Ő teljes dicsőségébe egy napon, mert Isten hűséges az Ő Igéjéhez. Isten ugyanis soha nem hibázik, és soha nem bukik el.

Pál tehát arról ír a 2Korinthus 3 elején, hogy az új szövetség még dicsőségesebb, mint a régi, mert Isten dicsőségére épül.

Sőt ami ott dicsőséges volt, már nem is dicsőséges az azt felülmúló dicsőség miatt. Ha ugyanis a múlandó dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges a maradandó. Mivel tehát ilyen reménységünk van, teljes nyíltsággal szólunk; és nem úgy, mint Mózes, aki leplet tett az arcára, hogy ne lássák Izrael fiai a múlandó dicsőség végét. De az ő gondolkozásuk eltompult, mert az Ószövetség felolvasásakor ugyanaz a lepel mind a mai napig felfedetlenül megmaradt, mivel az csak Krisztusban tűnik el.

A Róma 11:25-ben ezt olvashatjuk: *„megkeményedés Izraelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak.”*

Vagyis Izrael egy időre megvakult, egészen a mai napig. Ugyanis ma is, amikor felolvassák a törvényt, egyfajta lepel fedi az arcukat, és ez megakadályozza őket abban, hogy igazán megértsék azt.

Manapság egy nagyon szomorú dolgot láthatunk a zsidóknál. Bár szóban ragaszkodnak a mózesi törvényhez, a gyakorlatban nem a törvény betartásával próbálnak megigazulni Isten előtt.

A mózesi törvény, azaz a régi szövetség értelmében a bűnbocsánat elnyeréséhez egy állatot kellett feláldozni. Az állatot elvitték a paphoz, majd az, aki az állatot hozta, az állat fejére tette a kezé és megvallotta bűneit.

Ezután a pap levágta a hozott állatot, és feláldozta vétekáldozatként az Úrnak.

Igy az áldozat vére elfedezte az ember bűnét, és az ember odamehetett Isten színe elé.

Ma azonban a zsidók arcát lepel fedi. Nem értik a törvényt, mert a saját jócselekedeteik alapján szeretnének Isten elé járulni, és nem veszik figyelembe azt, hogy Isten a törvények értelmében megköveteli tőlük, hogy bűneikért feláldozzanak egy állatot.

A Róma 6:23-ban azt olvashatjuk, hogy *„a bűn zsoldja a halál.”*

A Zsidók 9:22 pedig egyértelműen kimondja hogy *„vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat.”*

Egyelőre azonban azt látjuk, hogy az áldozati rendszert saját cselekedeteikkel próbálják helyettesíteni, és ezekre építik saját igazságukat.

Pedig a mózesi törvényekben sehol sem láthatjuk azt, hogy az áldozati rendszert bármivel is helyettesíteni lehetne. Ezért tehát, amikor a törvényt olvassák, az arcukat ma is lepel fedni, hiszen úgy gondolják, hogy a jó cselekedeteikkel kiengesztelhetik Istent a bűneik miatt.

A szomorú igazság azonban az, amit a 14. versben ír Pál:

De az ő gondolkozásuk eltompult, mert az Ószövetség felolvasásakor ugyanaz a lepel mind a mai napig felfedetlenül megmaradt, mivel az csak Krisztusban tűnik el.

Tehát Izrael egyelőre – ha részben is – de vak.

És figyeljük meg, hogy Pál azt írja, hogy...

... ez a lepel csak Krisztusban tűnik el.

Akkor tűnik el, amikor felismerjük, hogy Jézus Krisztus az egyetlen, aki tökéletesen helyettesíti az ószövetségben bemutatott áldozatokat. Ő már kifizette a bűneinkért az árat.

Ha felismerjük, hogy csak Jézus Krisztus a tökéletes áldozat, akkor megértjük azt is, hogy miért kellett meghalnia a kereszten, és miért pont neki kellett meghalnia. Azért, mert csak az Ő áldozata elégítette meg Isten igazságérzetét.

Sőt mindmáig, valahányszor Mózeset olvassák, lepel van a szívükön.

De ha majd megtérnek az Úrhoz, elvételik a lepel.

Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.

Találunk néhány olyan ígérést ebben a levélben, amelyeket egyes pünkösdgyülekezetek különösen gyakran idéznek. Az egyiket már említettük, hogy:

A betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.

Egy másik ilyen épp a 7. vers, amely így szól:

Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.

Ők meglehetősen tágan értelmezik ezt. Véleményük szerint ez azt jelenti, hogy az embernek a legkülönbébb dolgokra van szabadsága.

Szabadsága van arra, hogy kiáltson, ha neki úgy tetszik, vagy akár futkározzon a padsorok között, vagy ami éppen az eszébe jut.

Ez az értelmezés azonban nem veszi figyelembe a szövegkörnyezetet, amiből egyértelműen kiderül, hogy mire vonatkozik a szabadság.

Ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.

Mitől válunk szabaddá? A törvénytől.

Mi tehát kiszabadultunk a törvény fogságából. Róma 8:1: *„Nincs tehát most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak.”*

A Jézus Krisztustól kapott üdvösségünk tökéletes. Vagyis:

Ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.

Megszabadultunk a törvény elvárásaitól.

Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.

A Lélek munkája a mi életünkben abból a célból történik, hogy egyre inkább Krisztus képmására formálódjunk.

Amikor Isten megteremtette az embert, saját képmására alkotta meg. Isten azt mondta az 1Mózes 1:26-ban: *„Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlónak.”*

És ez így is történt. De amikor az ember bűnbe esett, elbukott, és nem hordozta többé Isten képmását.

Isten Lélek, és mi az Ő képmására teremtettünk. Mi is elsősorban szellemi lények vagyunk. Van lelkünk, bár fizikai testben élünk, és van lelkiismeretünk.

De Isten azt is mondta az embernek az 1Mózes 2:17-ben, hogy *„de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert ha eszel róla, meg kell halnod.”*

Abban a pillanatban tehát, amikor az ember bűnbe esett, a lelke meghalt.

Ezért írja Pál az Efezus 2:1-ben, hogy *„Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt.”*

Isten egyik fő jellemvonása a szeretet. Az embert is úgy teremtette, hogy képes legyen szeretni, és hogy vágyjon a szeretetre.

Isten világosság. Az embereknek is adott egyfajta világosságot. Értelmet és Isten tudatot ültetett beléjük. De a bűn által az emberek beléptek a sötétségbe. Ahogy Pál írja a Róma 1:21-ben: *„értetlen szívük elsötétedett.”*

Az ember tehát elbukott. Már nem hordozza Isten képmását. Isten azonban szeretné mindezt helyreállítani, hogy az ember ismét olyanná válhasson, amilyenné Isten teremtette őt mielőtt elbukott.

Ezt a munkát végzi bennünk is a Szentlélek, és ha engedjük, hogy munkálkodjon bennünk, akkor Ő egyre inkább Krisztus képmására formál bennünket.

Visszatérve a 18. vershez:

Mi pedig, miközben fedetlen arccal...

Korábban ugye Pál, amikor Izrael gyermekeiről beszél, azt mondja, hogy az ő arcukat lepel borítja, valahányszor a mózesi törvényeket olvassák, mintha megvakultak volna, nem értik azt.

Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.

Ahogy tehát a tükörbe nézek, és ott meglátom a tükörképemet, látom Isten munkáját az életemben, ahogy Isten Szentlelke átformál engem, és egyre inkább Jézus Krisztus képére formál.

És milyen csodálatos dolog látni Isten munkáját az életünkben, és csak ámulni és bámulni azon, amit Isten már elvégzett.

Az én életemben is voltak olyan területek, amelyekben különösen látványosan és szörnyűségesen köszönt vissza régi természetem.

Régen nagyon lobbanékony voltam. Hihetetlenül könnyen kihoztak a béketúrésból már a legapróbb dologgal is. Ez szörnyen ronda volt, és nekem sem tetszett. Ki nem állhattam az indulatosságot.

Természetesen minden erőmmel azon voltam, hogy kordában tartsam heves természetemet, de egyszerűen képtelen voltam rá.

Egyszerűen csak megtörténtek a dolgok, és én teljesen váratlanul felrobbantam, még mielőtt bármit tehettem volna. Utána ott álltam szégyenkezve azért, amit tettem, és azért, amit mondtam.

Rossz volt a lelkiismeretem, és örök vesztesnek éreztem magam. Akármennyire is próbálkoztam, egyszerűen képtelen voltam visszafogni magam.

Az egyik napon aztán végre azt mondtam Istennek: „Uram, annyira sajnálom. Egyszerűen képtelen vagyok rá. Te látod, hogy megpróbáltam, de nem megy.”

Úgyhogy elkeseredetten feladtam a harcot. Úgy éreztem, hogy semmi remény arra, hogy én valaha is uralni tudom majd heves természetem.

Akkor elkezdett munkálkodni bennem a Szentlélek, és elvégezte bennem azt, amire én mindaddig képtelen voltam. Addig úgy éreztem magam, mint egy nagy fortyogó fazék, amelyből bármelyik pillanatban kitörhet a forrásban lévő víz, és úgy éreztem, elkeseredetten próbálom a fedőt a fazékon tartani.

A Szentlélek azonban nem ezt tette, hanem lecsillapította a bensőmet, eltüntette onnan a feszültséget, a gőzt, amely kitörni készült.

Úgyhogy, amikor ismét olyan helyzetbe kerültem, amely hatására a múltban egy perc alatt robbantam volna, észrevettem, hogy már másként kezelem a dolgot. Már nem robbantam. És amikor magamba néztem, észrevettem a Szentlélek munkáját az életemben, ahogy Jézus Krisztus képmására formál engem.

Milyen dicsőséges látni azt, ahogy Isten Szentlelke munkálkodik bennünk, ahogy megváltoztat bennünket, ahogy kimossa belőlünk régi énünk sok-sok szennyét, ahogy Krisztus képmására formál.

Ahogy Dávid is írja a Zsoltárok 17:15-ben: *„Én pedig meglátom orcádat, mint igaz ember, öröm tölt el, ha meglátlak, amikor fölébredek.”*

Egy napon majd, amikor magamba nézek, megpillanthatom majd az Urat. A megdicsőült állapotomban olyan leszek, mint Ő.

Milyen csodálatos is lesz majd az a nap! Amikor a Szentlélek munkája befejeződik az életemben, mert tökéletesen átformáltattam Jézus Krisztus képmására.

1János 3:2: *„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.”*

De Istennek hála, hogy ahogy Isten Szentleke minden nap folyamatosan munkálkodik az életemben, van változás, és a Szentlélek állandóan formál engem, mindig egy kicsit jobban, Isten drága Fiának képmására.

De hogyan is történik ez?

Nem úgy, hogy magamra nézek. Mert amikor magamra nézek, képtelen vagyok a változásra. Ehelyett folyamatosan Jézusra kell néznem.

Amikor másoktól várom a segítséget, azt találom, hogy ők is tehetetlenek. Egyedül Jézus tud nekem segíteni. Ezért kell Rá nézzek.

Pedig mi hajlamosak vagyunk inkább más emberekhez fordulni, mint Istenhez. Arra gondolunk, hogy gyorsan rohanjunk el a pásztorhoz, hátha tud nekünk mondani néhány varázsszót, ami megváltoztat bennünket.

Mi is kaptunk már sok ilyen telefonhívást. És mindig ugyanaz a történet.

Van, aki azt mondja, hogy már hét lelkipásztort felkeresett, egyik sem tudott neki segíteni, és most velem szeretne beszélni.

Pedig ez az ember bennem is csalódní fog, mert nekem sincs semmilyen varázsigém, és nincsen varázs receptem.

Az a változás, amire ez az ember vágyik, nem rajtam keresztül fog megvalósulni, nem áltál, hogy leülünk és megpróbálok tanácsot adni.

Ne az emberekre nézzünk, hanem Jézus Krisztusra! Mert csak Ő tudja kimunkálni bennünk azokat a változásokat, amelyekre mi is annyira vágyunk.

Sajnos sok gyülekezetben olyan tanácsadási programok működnek, amelyek eredményeként a problémával küszködő függni kezd a tanácsadójától, és tőle várja a problémái megoldását. Ez pedig nagyon szomorú.

Létezik egy tanulmány, amely nagy port kavart az Egyesült Államokban. A tanulmány írója egy meglehetősen átfogó vizsgálatot végzett olyan emberek körében, akik valamiféle problémával küszködtek és pszichoanalitikushoz fordultak, tőle várván a megoldást a problémájukra.

Vizsgálataik során azt találták, hogy azok az embereknek, akik egy éven át pszichoanalitikushoz jártak és egy terápián vettek részt, csupán a 43%-a jutott el arra a pontra, hogy a terápiát nem kellett folytatnia.

Valamivel jobb eredmények születtek azok körében, akik egy évig pszichoterápiára jártak: 52%-uk nem szorult további kezelésre egy év elteltével. Akik egy évig pszichiáterhez jártak, még jobb eredményeket értek el: 61%-uk fejezhette be egy év után a terápiát.

Érdekes azonban, hogy volt egy csoport, amelynek tagjai semmilyen terápián nem vettek részt, és a csoport tagjainak 73%-a jutott el arra a pontra az év végén, hogy nem is volt szükségük terápiára.

Ez a tanulmány bizony nagyon felkavarta az Egyesült Államokat. Mindenekelőtt a pszichológusok figyelme irányult fokozottan erre a tanulmányra.

Ez a tanulmány azonban azt támasztja alá, amit én is említettem korábban, hogy a mi segítségünk az Úrtól jön. Akkor kapunk válaszokat kérdéseinkre, ha Jézusra nézünk. Hiába várunk segítséget emberektől, hiába próbálunk mankóként tanácsadókra támaszkodni, csak Isten segíthet. Nem jutunk előbbre, ha nem fordulunk Jézus Krisztushoz, aki akar segíteni nekünk.

Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.

Ahogy az Úr Lelke munkálkodik a szívünkben!

A legjobb dolog, amit egy tanácsadó tehet, az az, hogy Jézushoz visz bennünket, hogy mi tőle függjünk. Ez a lehető legnagyobb segítség, amit nekünk nyújthat, mert csak Jézus Krisztus tud rajtunk segíteni.

Néhány évvel ezelőtt egy pszichiáter járt hozzám tanácsadásra. Egy nagyon vonzó ajánlatot tett nekem.

Azt mondta, hogy dolgozzam neki, az ő magánpraxisában, tanácsadóként.

Ez a pszichiáter azt mondta nekem, hogy „én meg tudom mondani, hogy mi egy-egy páciensemnek a problémája, de ennél többet nem tudok tenni. De nálad van erre a válasz. Ezért szeretném, ha nekem dolgoznál.”

Pedig a válasz egyszerű: az emberek figyelmét Jézus Krisztusra kell irányítanunk. Azt kell elérjünk, hogy Krisztusban bízzanak, és hogy rá nézzenek.

Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.

Vagyis egy változásra kerül sor mibennünk, a Szentlélek munkájának köszönhetően az életünkben.

Ezért tehát, mivel ilyen szolgálatban állunk...

Milyen szolgálatról van itt szó? Egy olyan szolgálatról, amelyben Jézus Krisztusra mutatunk.

Ezért tehát, mivel ilyen szolgálatban állunk, minthogy irgalmat nyertünk, nem csüggedünk el, hanem elvetjük a szégyenletes titkos bűnöket; nem járunk ravaszságban, nem is hamisítjuk meg az Isten igéjét, hanem az igazság nyílt hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt.

Pál azt mondja itt a korinthusiaknak, hogy ő nem megtéveszteni próbálja őket. Nem is arra törekszik, hogy a korinthusiak egy felfokozottabb érzelmi állapotba kerüljenek.

...nem járunk ravaszságban, nem is hamisítjuk meg az Isten igéjét, hanem az igazság nyílt hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt.

Ma néhány olyan emberrel ebédeltem, akik Izraelből érkeztek. Ebéd közben az egyik férfi a következőket mondta nekem:

– Tudod, én téged először a tévében láttalak. Egyik délelőtt, amikor bekapcsoltam a tévét, te jelentél meg a képernyőn, ott álltál a pulpituson, mögötted egy menórával, és az Ószövetségből tanítottál.

Azonnal hívtam a feleségemet, és azt mondtam:

– Nézd csak, itt egy zsidó rabbi. De biztosan nem ortodox zsidó, az öltözetéből ítélve.

Azután ez az ember az ebédnél így folytatta:

– Onnantól kezdve minden vasárnap meghallgattam a tanításod. És te annyira más voltál, mint a többi lelkész a tévében. A keresztény tévéműsorok között nagyon sok sérti az én gondolkodásomat, mert sokan csak az érzelmekre próbálnak hatni.

Te azonban elgondolkodtattál engem. Valóban, sok mindenben elkezdtem gondolkozni.

Pál is ezt mondja saját szolgálatáról, hogy világosan hirdette az evangéliumot, és nem a korinthusiak érzelmeit igyekezett felkorbácsolni. Ezért mondja, hogy ő nem járt ravaszságban, nem próbálta meghamisítani az Isten igéjét, ő elhatárolódik mindezekről.

De higgyétek el, hogy a világban nagyon sok ravasz ember él. Mindig is léteztek ilyen emberek, amióta csak létrejött az első gyülekezet. És sajnos napjainkban sok ilyen emberrel találkozunk.

Én is néha olyan hihetetlenül ravasz leveleket kapok e-mailben, hogy az szinte már felfoghatatlan. Minden trükkel megpróbálkoznak, amit csak el tudsz képzelni. Azt mondják, hogy ha csak ezer vagy kétezer, vagy akár háromezer forinttal hajlandó vagyok támogatni a szolgálatukat...

De legjobb az lenne, ha 10.000 Ft-ot küldenék, mert nagy szükségben van a szolgálatuk. És ha ezt megteszem, akkor imádkoznak értem.

Pál tehát azt mondja a 2Korinthus 4:2-ben: hogy mi elvetjük a szégyenletes, titkos bűnöket,

... nem járunk ravaszságban, nem is hamisítjuk meg az Isten ígését, hanem az igazság nyílt hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt.

Egyesek azt hirdették Pálról, hogy az ő tanítása rejtélyes, hogy az ő üzenetét nem lehetett megérteni. Pál erre a vádra is nagyon bölcsen reagált.

Ha pedig nem elég világos a mi evangéliumunk, csak azok számára nem világos, akik elvesznek.

Ezeknek a gondolkozását e világ istene megvakította, mert hitetlenek, és így nem látják meg a Krisztus dicsőségéről szóló evangélium világosságát, aki az Isten képmása.

Ez egy rendkívül érdekes ígérés, amelyen úgy érzem, egy kicsit el kell időznünk, mert ez kulcsfontosságú és segítségünkre lehet, amikor olyan szeretteinkért imádkozunk, akik még nem tértek meg.

Ahogy a korábbiakban már említettük, Isten a saját képmására teremtette az embert, Istennek pedig az egyik jellemvonása, hogy akarattal rendelkezik, sőt mi több, képes arra, hogy akarátát megvalósítsa. Isten szabad akarattal rendelkezik.

Mivel tehát Isten a saját képmására teremtett bennünket, nekünk is szabad akaratot adott, hogy dönthessünk saját sorsunk felől. És ez valóban így is van. Mi döntünk saját sorsunk felől.

Isten tehát szabad döntéshozatali jogot adott nekünk, és tiszteletben is tartja azokat a döntéseket, amelyeket szabad akaratunkból hozunk.

Abban a pillanatban, amikor Isten kényszerítene engem valamire, tulajdonképpen kivenné a kezemből a szabad döntéshozatali jogát, és így többé nem rendelkeznék szabad akarattal.

Isten Ádámnak is lehetőséget biztosított arra, hogy döntsön, válasszon, és döntését azután tiszteletben tartotta.

És ez ránk is érvényes.

Eldönthetjük, hogy szeretni akarjuk-e Istent vagy éppen hátat fordítunk neki. Isten pedig mindenképpen tiszteletben tartja majd a döntésünket.

Hiszen, ha nem ezt tenné, nem is rendelkeznenék igazi döntéshozatali joggal.

Ha tehát Isten valóban tiszteletben tartja döntéseinket, akkor nem imádkozhatom azt, hogy Uram, kérlek, üdvözítsd Jánost! János ugyanis csak akkor üdvözülni fog, ha ő maga kéri Istent, hogy üdvözítse őt. Vagyis, ha Isten Jánost akarata ellenére üdvözítené, akkor megsértené a mi szabad akaratunkat.

Akkor viszont, mi értelme volt annak, hogy Isten szabad döntési joggal ruházott fel bennünket?

Így tehát, amikor azon gondolkodunk, hogyan is imádkozzunk azokért, akik még nem üdvözültek, bizony nehéz kérdéssel találjuk szembe magunkat, amelyre azonban ez az ígérés választ nyújt.

A 4. versben ugyanis Pál azokról ír, akik még nem tértek meg, és azt mondja:

Ezeknek a gondolkozását e világ istene – vagyis a Sátán – megvakította, mert hitetlenek, és így nem látják meg a Krisztus dicsőségéről szóló evangélium világosságát, aki az Isten képmása.

Miért nem hisz tehát János Jézus Krisztusban? Azért, mert a Sátán vakká tette őt az igazságra. Ezért tehát nem látja annak a dicsőséges üdvösségnek az igazságát, amelyet Isten kínál.

A Sátán megmérgezte az elméjét, és előítéleteket ültetett el Istennel szemben. Olyan ez, mintha teljesen elvarázsolta volna.

Isten tiszteletben tartja a döntéseinket, de a Sátán nem. Őt aztán nem érdekli a szabad akaratod. Az első adandó alkalommal kiveti rád a hálóját és vakká tesz téged az igazságra. Megmérgezi az elmédet, és mindenféle előítéletes és irracionális gondolatot ültet el a fejedben Istennel kapcsolatban.

Így tehát nem leszel képes racionálisan gondolkodni az Istennel való kapcsolatáról Jézus Krisztusban.

Nem tudom, hogy észrevettétek-e már, hogy vannak olyan emberek, akik nagyon készségesen és racionálisan elbeszélgetnek veled a világon mindenről, Jézus Krisztus evangéliumának kivételével.

Beszélhetünk velük fociról, mégpedig órákon keresztül. Beszélhetünk velük a Balaton helyzetéről vagy a Mátra szépségéről vagy az úrutazásról. Mindenről nagyon készségesen elbeszélgetnek veled.

De abban a pillanatban, hogy felhozod Jézus Krisztust, hirtelen nagyon ellenségesen kezdenek viselkedni, vagy esetleg rád förmednek, hogy ilyen témáról nem szokás beszélgetni.

Teljesen irracionálisan kezdenek el viselkedni. De vajon miért?

Azért mert a Sátán komoly befolyásra tett már szert az életük felett.

A 2Timóteus 2:26-ban Pál ezt írja Timóteusnak: *„és felocsúdjanak az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket, hogy akaratát teljesítsék.*

E világ istene tehát megvakította a nem hívőket. A Máté 18:18-ban ezt mondja Jézus: *„Bizony, mondom néktek: amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldok a földön, oldva lesz a mennyben is.”*

Hogyan is imádkozzunk tehát azokért a szeretteinkért, akik még nem tértek meg? Imánkban kérjük Istent, hogy kötözze meg a Sátánt, aki megvakította és a börtönébe zárta őket. Isten kötözze meg a Sátán munkáját az életükben, amellyel a Sátán megmérgezte az elméjüket, hogy előítéleteket tápláljanak Istennel szemben.

Imádkozzunk azért, hogy legyenek képesek mérlegelni Isten igazságát anélkül, hogy a Sátán megpróbálna nyomást gyakorolni rájuk, és eltéríteni őket ettől.

Mert ha bárki is tiszta fejjel megnézi, hogy mit kínál nekünk Isten Jézus Krisztusban, rá kell döbbenjen, hogy ostobaság lenne azt elutasítani.

Sokan mégsem tudják azt elfogadni, pontosan azért, mert a Sátán a markában tartja őket.

Mi azonban imáinkkal ki tudjuk őket szabadítani Sátán hatalmából. És amikor végre megnyílik az emberek szeme, azt látjuk, hogy készségesen elfogadják ezt a kegyelmes ajánlatot, amelyet Isten mindannyiunknak tesz Jézus Krisztusban.

Máté 18:18 ismét: *„Bizony, mondom néktek: amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldok a földön, oldva lesz a mennyben is.”*

Vagyis Isten megkötözi majd a Sátánt és megnyitja majd a szemüket, és akkor képesek lesznek ismét tisztán látni, és megérteni azt az ajánlatot, amelyet Isten nekünk tett Jézus Krisztuson keresztül.

Azután pedig imádkozzunk azért, hogy a Szentlélek elkezdjen munkálkodni a szívükben, hogy megmutassa nekik saját bűnösségüket, és Istenhez vonja őket.

Nem mondhatjuk tehát egyszerűen azt, hogy Uram, kérlek, üdvözítsd őket. Hiszen Isten senkit nem fog üdvözíteni, ha ő azt nem akarja. Nekik kell akarniuk, és nekik kell kérniük Istent, hogy üdvözítse őket.

Jézus a János 6:37-ben a következőket mondja: *„Aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.”*

Pál így folytatja:

Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, önmagunkat pedig mint szolgáitokat Jézusért.

Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel”.

1Mózes 1:1-3: *„Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet. A föld még kietlen és puszta volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött. Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság.”*

A hatalmas Isten tehát életre hívta a világosságot, és látta Isten, hogy a világosság jó.

Az 1Mózes 1:4-ben azt olvashatjuk, hogy *„elválasztotta Isten a világosságot a sötétségtől.”*

Ez egy nagyon érdekes kijelentés. Kiváltképpen, ha tudományos szempontból vizsgáljuk. Bár mi, ebben az esetben nem ezt tesszük.

Nézzük csak meg, hogy mit ír az Ige az 1Mózes 1:3-ban: *„Ezt mondta Isten: „Legyen világosság! És lett világosság.”*

Bámulatos, micsoda hatalma van Istennek!

2Korinthus 4:6:

Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel”, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.

Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak.

Isten legcsodálatosabb kincse, amit embernek megadhat, Jézus Krisztus ismeretének világossága. Nincs értékesebb annál az örök életnél, amely a miénk Jézus Krisztusban. Jézus is azt mondja a Máté 16:26-ban: *„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért?”*

Jézus Krisztus ismeretének világossága, amely hívőként a birtokunkban van, a legnagyobb kincs, és Isten cserépedényekbe helyezi ezt.

Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van.

A testünk tehát, ez a cserépedény, amely az örökkévaló Isten lakóhelyévé válik.

János 14:20: *„Azt mondja Jézus: „Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek.”*

Ez a bámulatos kincs, az evangélium világossága agyagedényekben lakozik. Isten fogja a legdrágább kincset, és a legolcsóbb edénybe helyezi azt: egy agyagedénybe, egy közönséges agyagedénybe.

Abban az időben az agyagedények nem mentek különlegesség számba. Nem voltak különösen értékesek. Napjainkban már más a helyzet, hiszen a kézzel festett agyagedények nagyon értékesek is lehetnek.

Isten tehát vesz valami nagyon értékeset, és agyagedényekbe helyezi azt. Miért?

Hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk és ne magunknak. Erről ír Pál a 7. versben: micsoda ostobaság is az, hogy az ember önmagával dicsekszik, az agyagedénnyel, nem pedig annak tartalmával.

Normann Crabb a „The Deep Thing of God” című könyvében arról ír, hogy az ember legcsodálatosabb jellemzője, hogy egy eszköz, amelyben Isten lakozik, az Örökkévaló Isten. Ez a kijelentés engem nagyon lenyűgözött.

De ahogy elkezdtem rajta gondolkodni, rájöttem, hogy nincs igaza. Rádöbbsentem ugyanis, hogy létezik még egy ennél is fontosabb funkciónk is: csatornák vagyunk, amelyen keresztül Isten kiáradhat a körülöttünk lévő világba.

Ezzel természetesen nem azt akarom mondani, hogy nem elég dicsőséges gondolat az, hogy az Örökkévaló Isten bennünk, agyagedényekben lakozik. Hiszen micsoda dicsőség is van ebben!

De Isten még egy lépéssel tovább megy, amikor rajtunk keresztül kiönti a szeretetét a világba, hogy a dicsőséges kincset, amelyet nekem adott, megoszthassam másokkal.

Isten tehát először is bennem munkálkodik, majd pedig elkezdi rajtam keresztül is munkálkodik.

Amikor ez történik, amikor Isten belőlem kiáradva, a körülöttem lévő világot is megérinti, akkor használja ki maximálisan a bennem rejlő lehetőségeket.

Nagyon fontos azt felismerni, hogy az agyagedény önmagában nem értékes, mert értéke a tartalmában rejlik.

És ahogy az agyagedényből kiöntik annak tartalmát, figyelniük kell arra, hogy a tartalommal együtt ne önmagukat öntsük ki.

Például az én esetemben fontos, hogy ne a személyiségemet öntsem bele a tanításba, hanem olyan tisztán engedjem előtörni belőlem az Isten által odahelyezett tartalmat, amilyen tisztán csak lehet.

Csináltál már olyat, hogy egy műanyag dobozban a hűtőben hagymát tároltál? Aztán ha később, valamilyen oknál fogva ivóvizet tárolsz ugyanabban a dobozban akkor megérzed, hogy a víznek hagyma íze van.

Amikor vizet iszom, nem hagyma ízű vízre vágyom. A hagymával önmagában semmi bajom. Nagyon szeretem a hagymát, de nem olyan formában, hogy a víznek hagyma íze van.

Tehát, amikor az edénynek köszönhetően egy bizonyos ízűvé válik a víz, itt az ideje, hogy attól az edénytől megszabaduljunk.

Isten is egy teljességgel hihetetlen dolgot művelt. Egy felbecsülhetetlen mértékű kincset a lehető legközönségesebb edénybe helyezett, hogy az emberek ne az edényen ámuljanak el, hanem az edény tartalmán és Isten munkáján, amelyet elvégez az edényen keresztül.

Ahogy Pál mondja a 7. versben:

... hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak.

És a 2 Korinthus 4:5-ben:

Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust.

Bárcsak ez lenne a jelmondata minden lelkipásztornak! Bárcsak azt mondanák, hogy nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, és arra törekszünk, hogy az agyagedény tartalmát, Jézus Krisztus kincsét adjuk át az embereknek, ahelyett, hogy saját agyagedényünket kínálnánk fel az embereknek.

Hiszen abban a pillanatban, ahogy magát az edényt nyújtjuk az embereknek, Isten széttöri azt, és nem marad belőle más, mint repedt agyagedény.

Mindenütt szorongatnak minket.

Pál itt a szolgálatáról beszél.

Isten nem ígéri meg nekünk azt, hogy minden bajtól mentesek leszünk. Sőt mi több, Jézus megígérte nekünk, hogy ebben a világban lesznek nehézségeink.

A János 16:33-ban azt mondja: „*A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot.*”

2Timóteus 3:12: „*De mindazokat, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, szintén üldözni fogják.*”

Igazság szerint ezek az ígéretek nincsenek ínyemre. Sokszor gondolok arra, hogy bárcsak Isten soha ne ígérte volna ezt meg nekünk.

Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe.

Isten gyermekeként, Isten szolgájaként sok nehézségben lesz részünk, de soha nem kell kétségbe esnünk.

Sokszor megbénít bennünket egy-egy helyzet. Nem tudjuk, hogy mit kellene tennünk. Az egy dolog, hogy hirtelen nem tudjuk, mit kell tennünk, de az egy másik dolog, amikor kétségbe esünk, amikor megijedünk és azt mondjuk: Ebből nincs kiút! – és feladjuk a harcot.

A helyes hozzáállás az lenne, hogy nem esünk pánikba, mert bízunk abban, hogy az Úr tudja, mit csinál, hogy megoldja majd ezt a helyzetet is, és szinte várakozással nézünk a jövő elé.

Erről beszél Pál is, amikor azt mondja, hogy

... kétségkedünk, de nem esünk kétségbe.

Pál tehát nem tördeli a kezét, és nem mondja azt, hogy itt a vég.

... üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak – mert az Úr minden megpróbáltatás között mellettünk áll –, *letipornak, de el nem veszünk;*

A próbák tehát igenis jönnek, de mi nem esünk kétségbe – mondja Pál –, igen, szorongatnak bennünket, de nem szorítanak sarokba.

Kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe, üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak, letipornak bennünket, de el nem veszünk.

Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben.

Emlékezzünk csak vissza arra, hogy mit is ír Pál a Korinthusiakhoz írt második levelének az elején, amikor megindokolja látogatásának elhalasztását.

Pál arról ír, hogy nem könnyelműsége miatt nem tudott ellátogatni Korinthusba, és közben utal bizonyos fizikai problémákra is, amelyek felmerültek, amelyek megakadályozták őt ebben az utazásban.

Pálnak ezt megelőzően nagyon komoly üldöztetésben volt része, és úgy érezte, hogy itt a vég, nem látta a kiutat, azt gondolta, hogy meg fog halni.

Valószínű, hogy ez az intenzív üldöztetés fizikailag is megviselte őt, és ennek hatására legyengült. Ezért tehát nem meglepő, hogy a 10. versben azt mondja Pál, hogy

Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk.

És itt bizonyosan arra az üldöztetésre utal, amiben Krisztus követése miatt volt része. Hiszen hányszor megverték és megkövezték!

Tehát 10. vers meg egyszer:

Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben.

Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy a Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben.

Azért a halál bennünk végzi munkáját, az élet pedig bennetek.

Mivel pedig a hitnek ugyanaz a Lelke van bennünk, ahogyan meg van írva: „Hittem, azért szóltam”, mi is hiszünk, és azért szólunk!

Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt, és maga elé állít veletek együtt.

Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre többen adjanak hálát az Isten dicsőségére.

Tehát azok a szenvedések, megpróbáltatások, üldöztetések, amelyekre Pál az előző fejezetekben utal, a korinthusiakért voltak.

Pál azt mondja, hogy mindez értetek van, hogy én is megvigasztalhattalak benneteket, azzal a vigasztalással, amelyet Istentől kaptam; hogy legyen mivel vigasztalnom benneteket, a szenvedéseitek, a megpróbáltatásaitok közepette.

Számomra nagyon érdekes látni azt, hogy a szenvedés, egy olyan érett személyiséggé formálja az embert, olyan mélységet kölcsönöz neki, amire semmi más nem képes.

A XX. század egyik ismert lelkipásztora, G. Campbell Morgan egyszer megemlégett egy fiatalemberről, aki a gyülekezetében szolgált.

Egy rendkívül éles eszű, intelligens fiatalemberről volt szó.

G. Campbell Morgan elmesélte, hogy amikor egyik nap hazaért, megemlégett a feleségének, hogy mennyire csodálatos tanítást hallott aznap attól a fiatalembertől. A felesége csak ennyit mondott: – És ez csak még jobb lesz a szenvedései után.

G. Campbell Morgan megjegyezte a történetének végén, hogy ez a fiatalember valóban sok szenvedésen ment át ezt követően, és tanítása tényleg jobb lett a szenvedései nyomán.

A szenvedés kimunkál bennünk valamit. Kiforrottabb személyiséggé és erősebbé tesz bennünket, jobban formál, mint bármi más ezen a világon.

Pál apostol is erre utal ebben a részben. Hiszen azt mondja, hogy az ő szenvedése a korinthusiak javára is vált. És ez kétségtelenül így van, hiszen szenvedései a személyiségének is egy olyan mélységet adtak, amely a korinthusi gyülekezetnek is a javára vált.

A szenvedései nyomán ugyanis Pál sokkal inkább tudta vigasztalni a korinthusiakat, sokkal hatékonyabb szolgálatot fejthetett ki körükben.

Mi persze nyuszik vagyunk, amikor a szenvedésről van szó. Emlékezzünk csak vissza, mi történt, amikor Jézus először kezdett beszélni tanítványainak arról, hogy Isten Fiának sokat kell majd szenvedni.

A Máté 16:22-ben azt olvashatjuk: *„Péter ekkor magához vonta őt, és feddeni kezdte: „Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!”*

Vagyis Péter azt mondta: Ne tedd ezt meg, Uram!

De az nem a lelki ember kiáltása, amely így szól: – Óvd meg magad mindettől! Sőt mi több, Jézus ezt a hangot a Sátán hangjaként azonosítja. A 23. versben ugyanis odafordul Péterhez, és ezt mondja: *„Távozz, tőlem, Sátán, botránkoztatasz engem, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint.”*

Péter az 1Péter 4:19-ben a következőket írja egyes modern evangélisták nagy megrökönyödésére: *„Akik tehát az Isten akaratából szenvednek, azok is – jót cselekedve – ajánlják lelküket a hű Teremtőnek.”*

Ebből láthatjuk, hogy a szenvedés lehet Isten akarata, amelyen keresztül erősebb, kiforrottabb személyiségek formál bennünket. Ez pedig másképp nem érhető el. Gyakran én is azoktól az emberektől kapom a legtöbbet, akik már sok szenvedésen mentek át. Mert egy olyanfajta mélységet látok bennük, ami mindent felülmúl.

A szenvedéseik nyomán ugyanis egy olyanfajta lelki gazdagságra tettek szert, amelyből én is szívesen merítek, ami nekem is nagyon sokat ad.

Pál pedig úgy tekint saját szenvedéseire, hogy azokat mások javára kellett elszenvedje.
2Korinthus 4:15:

Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre többen adjanak hálát az Isten dicsőségére.

Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is...

Pál tehát azt mondja, hogy a külső emberem már nagyon sok mindenben keresztül ment: megverték, sok szenvedésben volt része...

Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra

– írja Pál

Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk

Vegyük észre ezt a gyönyörű ellentétpárt a 17-es versben: „*pillanatnyi szenvedésünk*”

Persze hadd tegyem hozzá, hogy amikor szenvedünk, az egyáltalán nem tűnik pillanatnyi szenvedésnek. Sokkal inkább érzem úgy, hogy egy örökkévalóságig tart. Annyira hihetetlenül lassan telnek az órák.

Voltál már úgy, hogy beteg voltál, és nem tudtál aludni éjszaka? Nem tudom, észrevetted-e már, milyen hosszú is, az ilyen éjszaka.

Amikor az ember jól van, egész nap dolgozott, elfáradt, és este lefekszik aludni, bámulatos, mennyire rövid az éjszaka. Az egyik percben álmra hajtjuk a fejünket, és úgy tűnik, hogy a másik percben fel is kell kelnünk, mert ismét kezdődik a nap.

De ha az ember beteg, és nem tud aludni, akkor az éjszaka maga az örökkévalóság. Úgy tűnik, hogy szenvedésünk időszakában lassabban telik az idő.

De ha 50 éven át szenvedek is, Isten szemszögéből, az örökkévalósághoz képest, ez még mindig csak egy röpké pillanat.

Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk...

A Jakab 4:14-ben azt olvashatjuk: „*Az életünk olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik.*”

Ha egész életünkben szenvedünk is, az örökkévalósághoz képest ez még mindig egy röpké pillanat. Sőt, össze sem hasonlíthatjuk azt az örökkévalósággal, hiszen a mi életünk véges, az örökkévalóság azonban végtelen.

Tehát elvileg össze sem hasonlíthatjuk a végest, a végtelennel. Még csak azt sem mondhatjuk, hogy a véges olyan a végtelenhez képest, mint egy aprócska csepp a világ összes tengeréhez képest. Hiszen a világ összes tengere is véges, egy meghatározott számú vízcsepp alkotja.

Tehát ebben az esetben is a végest, a végessel vetem össze.

Az örökkévalóság esetében azonban már a végtelenről van szó.

Nem tudunk tehát olyan párhuzamot festeni, amely megfelelően ábrázolná a véges és a végtelen viszonyát.

Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk.

Mi tehát a mi teendőnk?

Az örökkévaló dolgokra kell szegeznünk tekintetünket. Problémánk gyakran abból adódik, hogy az ideiglenes, múlandó dolgokra, a szenvedéseinkre nézünk, és olyannyira beleveszünk a körülöttünk lévő anyagi világba, hogy szem elől veszítjük az örökkévalót.

A mi könnyű szenvedésünk csak egy pillanatig tart, és Isten már elkészítette számunkra az örökkévalóságot, amely kimondhatatlanul dicsőséges.

Egy olyan örökkévalóságról van szó, amely csodálatosabb mindennél, amit mi el sem tudunk képzelni. Dicsőségesebb, gyönyörűbb, lenyűgözőbb, mint amit gondolnánk, telve örömmel és áldásokkal.

Ez a könnyű szenvedés tehát csak egy pillanatig tart, és elmúlik.

Bizony az életünk is olyan hamar véget ér.

Ezért fontos, hogy ne csak a mának éljünk, hanem az örökkévalóságnak! Ne csak a mának tervezzünk, hanem az örökkévaló dolgokba kapcsolódjunk be.

2Korinthus 4:18:

Mivel nem a láthatókra nézünk...

Vagyis nem a külső emberünkre, amely szépen lassan, elmúlik, és nem is könnyű szenvedésünkre. Persze Pál itt a könnyű jelzőt használja, de amikor felsorolja a szenvedéseit, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy komoly dolgokról van szó.

És mégis Pál úgy utal rájuk mint könnyű szenvedésekre. De nézzük csak meg, mit is nevez Pál könnyű szenvedésnek!

Többet fáradoztam, többször börtönöztek be, igen sok verést szenvedtem el, sokszor forogtam halálos veszedelemben.

Zsidóktól ötször kaptam negyven botütést egy híján, háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor szenvedtem hajótörést, egy éjt és egy napot hanyódtam a tenger hullámain.

Gyakran voltam úton, veszedelemben folyókon, veszedelemben rablók között,

veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben a tengeren, veszedelemben áltestvérek között, fáradásban és vesződségben, gyakori virrasztásban, éhezésben és szomjazásban, gyakori böjtölésben, hidegben és mezítelenségben. Ezeken kívül még ott van naponkénti zaklattatásom és az összes gyülekezet gondja.

Ezeket hívja Pál könnyű szenvedésnek, amely csak egy pillanatig tart.

De mi Pál titka?

Az, hogy ő nem a látható dolgokra néz, mert azok csak ideig valók.

Mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.

A kérdés az, hogy te mire nézel? A múlandó dolgokra, melyek csak ideig valók?

Hol vannak a te kincseid? A múlandó dolgokban?

Isten segítsen nekünk az örökkévaló dolgokra nézni, és Jézusra, aki a mi hitünk szerzője és beteljesítője. Ő lesz az, aki eljuttat bennünket az örök dicsőségre.

Pál második levele a korintusiakhoz 5. Fejezet

Pál korábban arról írt a korinthusiaknak, hogy folyamatosan szembe kell néznie a halállal Jézus Krisztus ügyéért. De mégis minden veszély és megpróbáltatás ellenére nem esett kétségbe, mert megfelelően tekintett a halálra.

Úgy érzem, ez minden hívő számára elengedhetetlen, mindannyiunknak helyesen kell látnunk azt, mit is jelent a halál Isten gyermekei számára.

Mivel azonban sokszor helytelenül látjuk ezt a kérdést, hajlamosak vagyunk azt mondani, amikor valaki meghal, hogy: – Jaj, de szörnyű, hiszen még olyan fiatal volt, jaj, de szomorú ez, még előtte volt az egész élet.

Mintha Isten gyermeke számára a halál valamiféle tragikus esemény lenne.

Pál is sokszor került már közel a halálhoz, mégsem esett kétségbe, mert tudta, hogy:

... ha földi sátrunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökké való, mennyei házunk.

Ezt olvashatjuk a 2Korinthus 5:1-ben.

Pál tehát felismeri, hogy az igazi énünk a lelkünk, amely persze egy fizikai testben lakozik, egy földi hajlékban, amelyet Pál sátornak nevez.

A sátorról az embernek általában nem egy állandó lakóhely jut az eszébe, mert az inkább csak egy ideiglenes szálláshely, és bizony fontos, hogy a saját testünkre is így tekintsünk, mint egy sátorra, amely semmiképpen sem állandó lakhelye a lelkünknek.

A lelkünk itt a földön, ebben a földi sátorban lakik, miközben Isten már készíti számunkra a mi örökké való, mennyei házunkat.

Tudjuk pedig, hogyha földi sátorunk összeomlik – vagyis amikor meghalunk és testünk porrá lesz –, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökké való mennyei házunk.

Vegyük észre tehát, hogy a földi sátrunk mulandó, ezzel szemben a mennyei hajlékunk örökkévaló.

Jelenlegi földi testem, szüleim génjeinek kombinációjából vált ilyenné. Örököltem olyan géneket, amelyek meghatározták, hogy barna színű legyen a szemem, és sajnos olyanokat is, amelyek jóvoltából mostanra szinte már egy szál hajam sem maradt.

Tehát a szüleimtől, nagyszüleimtől örököltem bizonyos géneket, és ezek kombinációjából alakult ki ez a fizikai megjelenésem.

Azonban Ádámtól is örökölttem egy bűnös természetet, amely nem Istentől jött közvetlenül.

A jó hír azonban az, hogy vár már rám egy új hajlék, amelybe beköltözhetek. Ez egy Istentől való hajlék, amelyet Isten maga épített nekem, és ez örökkévaló.

Isten gyermeke számára tehát a halál annyit jelent, hogy elhagyjuk ezt a földi sátrat, amely már elhasználódott, és beköltözünk csodálatos, új hajlékunkba, egy örökkévaló mennyei házba, amelyet maga Isten készített a számunkra.

Ne feledjük, hogy mit mondott Jézus tanítványainak, a János evangéliumának 14. fejezetében:

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok hajlék van, ha nem így volna, vajon mondtam-e volna nektek, hogy elmegyek helyet készíteni számotokra.”

Erről az embernek óhatatlanul is Los Angeles fényűző negyede, Beverley Hills jut eszébe, és azok a gyönyörű villák, amelyeket ott találunk.

Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy ránk is ez vár, és hogy az Úr kézen fog bennünket, végigvezet a dicsőség útján, azután jobbra befordulunk a Halleluja utcába, és majd a bal oldalon megpillantom majd azt az impozáns fehér villát, csodálatos oszlopokkal.

Akkor az Úr majd odafordul hozzám, és azt mondja, „Tessék, ez a te új hajlékod.”

Bizony, nem ez történik majd, még akkor sem, ha ezzel a kijelentéssel csalódást kell okozzak neked. Az új testemnek ugyanis, amelyet Istentől kapok, nem lesz szüksége alvásra, és akkor miért lenne szükségem hálószobákra?

Az az örökkévaló hajlék, amelyre Isten utal, nem egy szó szoros értelemben vett ház, hanem az én új testem, amit Istentől kapok.

Most tehát még sátorban lakom, egy napon azonban majd beköltözöm egy mennyei házba. Ha majd egyszer azt olvassátok a helyi újságban, hogy én, vagyis Chuck Smith pásztor tegnap este meghalt, ne higgyétek el.

Ez a közlés ugyanis, meglehetősen hiányos. A valóságnak megfelelő hír valahogy így hangzana: Tegnap este Chuck Smith pásztor kiköltözött ütött-kopott sátrából, és beköltözött egy gyönyörűséges vadonatúj házba.

Ezért tehát nem kell miattam szomorkodnotok, hiszen én végre kiköltözhettem a viharvert sátramból, és beköltözhettem az örökkévaló mennyei házamba, amelyet Isten elkészített számomra.

Erről szól a halál Isten gyermeke számára.

Ezért mondja Pál, hogy „ti azt gondoljátok, hogy én amiatt aggodalmaskodom, hogy megkötöznek Krisztusért? Én kész vagyok Krisztusért meghalni.”

Pál ugyanis megértette, mit is jelent Isten gyermeke számára a halál: tulajdonképpen egy költözést.

Ezt fejti ki még részletesebben Pál a 2Korinthus 5:2-től kezdődően.

Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felölteni mennyből való hajlékunkat.

Mi tehát sóhajtozunk ebben a testben, amely elfárad, amely gyenge, amely érzi a fájdalmat.

A Róma 8:22-23-ban ezt írja Pál:

„Hiszen tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajúdik mind ez ideig.

De nemcsak ez a világ, hanem még azok is, akik a lélek első zsengejét kapták, mi magunk is sóhajtozunk magunkba, várva a fiúságra, testünk megváltására.”

Ebben a testben tehát sóhajtozunk, vágyakozunk ugyanis már felölteni mennyből való hajlékunkat.

... hogy ha le is kell vetköznünk, ne bizonyuljunk mezítelennek.

Ez a kijelentés teljes mértékben kizárja annak a lehetőségét, hogy halálunk pillanatában lelkünk, mintegy álomba szenderül. Nem ezt jelenti a halál állapota.

Pál ugyanis a következőképpen folytatja:

Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni...

Tehát Pál azt mondja, mi nem szeretnénk egy test nélküli lélekké válni.

A buddhizmus követőinek éppen az a célja, hogy egy napon eljussanak a Nirvána állapotába, mert véleményük szerint minden problémánk a testünk miatt van, és ezért reménykednek abban, hogy a lélekvándorlás során, ahogy egyik testből eljutnak a másikba, végül sikerül teljes mértékben elhagyniuk testüket, eggyé válva az úgymond örökkévaló lélekkel.

A keresztények reménysége azonban nem ebben rejlik. Mi egy napon kiköltözünk ebből a kiöregedett sátorból és beköltözünk az Istentől való mennyei házba.

Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, vagyis nem szeretnénk test nélküli lélekké válni, hanem felölteni rá amazt, hogy a halandót elnyelje az élet.

Bizony elég nehéz megértenünk, hogy mi történik azoknak a hívőknek a lelkével, akik még az elragadtatás előtt hálnak meg. A lelkük már az Istennel van, a testük pedig a sírban várja a megújulását?

Érdekes, hogy amikor Pál a feltámadás kérdéskörével foglalkozik a Korinthusiakhoz írt első levelében, akkor a feltámadást egy maghoz hasonlítja, amely a földbe elvetve addig nem kel életre, amíg el nem rothad. Ezt látjuk az 1Korinthus 15:36-ban.

Ezután pedig Pál valami nagyon érdekeset mond: *„... és amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak a puszta magot, talán búzáét vagy valami másét. De Isten olyan testet ad annak, amelyet elhatározott. Mégpedig minden egyes magnak, a neki megfelelő testet... Így van a halottak feltámadása is.”*

Sokan azt hiszik, hogy abban a testben támadnak majd fel, amelyben most is élnek itt a földön. De én személy szerint egy sokkal újabb testmodellre vágyok.

Nem azt várom, hogy megújuljon ez a testem, hanem hogy egy teljesen újat kapjak. Kész vagyok már arra, hogy kiköltözzem ebből a sátorból és beköltözzek az új hajlékomba, amely Istentől van és nem emberi kéz alkotta.

Ennek kapcsán hadd említsek meg néhány igerészt!

Ezek közül az egyik az 1Tesszalónica 4-ben található. Sokak számára kérdések merülnek fel ezzel az igeréssel kapcsolatban, mert úgy tűnik, hogy itt Pál a feltámadási sorrendről beszél.

„Mert amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk.”

Egyeseket összezavar ez, és úgy gondolják, hogy ha most meghalunk, lelkünk Istennél lesz, de azon a napon visszatér, és újra beleköltözik földi testünkbe, feltámadásunk pillanatában.

Számos ateista gondolkodású ember, erre alapozva, megpróbálta nevetségessé tenni a feltámadás elképzelését. Íme egy gyakori vesszőparipájuk:

Ha valaki szívátültetésen esik át, a feltámadáskor ki kapja meg azt a szívet? Az, akié eredetileg volt, vagy az, akin a szívátültetést elvégezték?

Egy másik példa, amit gyakran említenek, a következő:

Az emberi test molekulákból, és különféle kémiai elemekből épül fel. Ugyanaz a 17 elem, amely a talajt alkotja, a mi testünkben is megtalálható. Amikor a lelkünk halálunk pillanatában kiköltözik földi testünkből, földi testünk szépen, lassan felbomlik, mondhatni, hogy a talaj részévé válik, hiszen porból vagyunk és porrá leszünk.

Ezt írja az Ige, de nem a lelkünkről, hanem a testünkről.

Régen a vadnyugaton, amikor lelőttek valakit, azon a helyen temették el ahol meghalt, teste pedig felbomlott, és a talaj részévé vált. Sírja fölött kezdett kizöldülni a fű, és a fű gyökerein keresztül magába szívta azokat az elemeket, amelyek korábban az ember szervezetének részét képezték és holttestének felbomlásával kerültek a talajba.

Tételezzük fel, hogy azon a területen tehének legelnek, lelegelik azt a fűvet is, így a lelőtt ember szervezetéből származó elemek most már a tehén szervezetébe kerülnek, sőt a tehén szervezetén keresztül bekerülnek a tehéntejbe is, amit mások megisznak. Úgyhogy azok az elemek, amelyek korábban egy ember testéből kerültek ki, most egy másik ember testébe kerülnek, és annak a részévé válnak.

A kérdés tehát az, hogy ki kapja meg ezeket az elemeket a feltámadáskor?

Azt is szokták mondogatni, hogy minden hetedik évben megújul a mi testünk. Sejtek halnak el és új sejtek jönnek létre, és így kémiai szempontból, minden hetedik évben megújul a mi testünk.

Úgyhogy egy másik kérdés is felmerül: a feltámadáskor az elmúlt ötven év hét teste közül melyik testemet kapom meg?

Ugye, ha választhatnék, akkor mindenképpen azt a testet választanám, amellyel 25-30 évvel ezelőtt rendelkeztem, sőt, ha tényleg választhatnék, akkor igazából azt a testemet választanám, amellyel még a térsérülésem előtt rendelkeztem.

Egyetemista koromban ugyanis amerikai focizás közben megsérült a térdem.

Természetesen ez az eshetőség akkor állna fenn, ha valóban ki kellene válasszam azt a földi testet, amelyet lelkem lakhelyének szánnék a feltámadás utánra.

De erre semmi szükség, mert nem a földi testemet kapom vissza. Egy örökkévaló hajlékot kapok, amelyet nem emberi kéz alkotott, hanem Isten.

A tesszalonikai hívőket nagyon aggasztotta Pálnak az a tanítása, mely szerint Jézus Krisztus visszatér egy napon, hogy megalapítsa az ő királyságát, mert Pál távozása után meghalt néhány hívő közülük, a többiek pedig amiatt kezdtek el szomorkodni, hogy milyen szörnyű is ezeknek az elhunyt testvéreknek, hiszen meghaltak még azelőtt, hogy Jézus Krisztus visszatért volna.

A tesszalonikaiak gondolkodása szerint ez azt jelentette, hogy az elhunyt testvérek nem élvezhetik majd Jézus királyságát.

Pál tehát az 1Tesszalonika 4-ben a feltámadásról szóló ígérést vigasztalásul írja azoknak, akiket nagyon aggasztott az, hogy szeretteik meghaltak, még mielőtt Jézus Krisztus visszajött volna, hogy megalapítsa az Ő országát.

Pál tehát a következőket írja az 1Tesszalonika 4:13-ban:

„Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és hogy szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük.

Mert ahogy hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, úgy bizonyos az is, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt.”

Az igéből tudjuk, hogy Jézus visszajön az övéiért a felhőkben. Amikor tehát Krisztus újra eljön, azok, akik már meghaltak, visszatérnek vele együtt, majd pedig Pál hozzáteszi a 15. versben, hogy: „... azt pedig az Úr igéjével mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk és megmaradunk az Úr eljöveteleig, nem fogjuk megelőzni az elhunytakat.”

1Tesszalonika 4:16-17 Mert amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk.”

Isten az időzónán kívül áll, mi pedig az idő dimenziójában élünk, és egy idősíkon mozgunk. Egy napon azonban én is kilépek majd az idő dimenziójából, és halálom pillanatában egy örökkévaló világba lépek be, amely az idő dimenzióján kívül áll.

Az örökkévalóságban nincsen múlt, jelen és jövő, az örökkévalóságban csak jelen van. Isten is ezt próbálta érzékeltetni a nevével, amikor azt mondja: „én vagyok.”

Mi azonban itt, a földön mindig annyira időben gondolkodunk, hogy nem is tudjuk elképzelni, hogy valaminek ne legyen kezdete és vége.

Az időtlenség elképzelését az elménk egyszerűen képtelen felfogni.

De akkor majd megértjük mindezt, amikor belépünk az örökkévaló világba, amelyben minden a jelenben van, amely magába foglalja a múltat és a jövőt is, és így egyszerre láthatom a jelent és a jövőt, úgy, ahogyan most Isten látja, aki az időn kívül áll.

Isten be is bizonyította már nekünk azt, hogy egyszerre látja a múltat, a jelent és a jövőt, hiszen az Igében olyan eseményeket is említ, amelyek majd a jövőben történnek meg. Isten úgy utal ezekre az eseményekre, mint amelyek már megtörténtek, azért, mert Ő már látja ezeket, hiszen Ő a múltat, a jelent és a jövőt is egyben látja.

Isten például Izsákról is úgy beszélt már a születése előtt, mintha már létezne. De Isten ezt megteheti, mert az időn kívül áll, úgyhogy amikor Ő lát valamit, akkor már azt is látja, ami a jövőben következik.

Tehát az Ő szemszögéből Izsák már akkor megszületett és életben volt, amikor a földi időszámítás szerint Izsák még nem jött a világra. És Isten előre látta azt is, hogy Izsák majd Rebekát veszi feleségül, és minden további eseményt is ugyanígy előre tudott.

Ez engem nagyon bátorít, mert amikor Isten rám tekint, akkor rólam úgy beszél, mint aki már megdicsőült a múltban. Természetesen a földi idő szerint ez még nem valósult meg, de az Ő szemszögéből már igen. Ő engem már lát ebben az állapotban és ez csodálatos.

Olyan nagy áldás tudni azt, hogy Isten már tisztában van az én jövőmmel kapcsolatban, és ezért amit előrejelez az úgy is lesz.

Visszatérve tehát arra, amit korábban mondtam, halálom pillanatában én kilépek az idő dimenziójából és belépek az örökkévalóságba, ahol minden a jelenben van. Úgyhogy azok is, akik már meghaltak, beléptek az örökkévalóságba, kiléptek az idő dimenziójából, ahol minden a jelenben van, vagyis minden beteljesedett már.

Az Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket.

A Lélek tehát a zálog, egyfajta foglaló, amely megmutatja nekünk azt, hogy Isten komolyan gondolja ígéreteit. Olyan ez tehát, mint amikor letesszük a foglalót a házra, vagy adunk egy előleget az autóra, amelyet meg szeretnénk vásárolni, hogy biztosítsuk a tulajdonost afelől, hogy mindenképpen szeretnénk, ha ez a tranzakció megvalósulna.

Isten megmutatta, hogy üdvösségünket komolyan gondolja, és hogy valóban magához vesz majd bennünket. Azzal igazolta szándékának komolyságát, hogy már most odaadta nekünk az ő Szentlelkét.

Pál is ezt mondja az Efezus 1:14-ben: *„Isten eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására.”*

2Kor 5:6

Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól; mert hitben járunk, nem látásban.

De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.

Erre vágyom én is, addig azonban ez a test az én otthonom. Pál is ezt mondja magáról, hogy igen, én még nem lakom Isten örökkévaló országában, de legszívesebben kiköltöznék a testből és hazaköltöznék az Úrhoz.

A halál tehát lehetővé teszi a lelkem számára, hogy kiköltözzön ebből a földi testből, és hogy beköltözhessen a mennyei házba, ahol majd mindörökre az Úrral lehet.

Ezért arra törekszünk, hogy akár itt lakunk még, akár elköltözünk, kedvesek legyünk neki.

Az én vágyam tehát az, hogy az életem kedves legyen az Úr előtt, és hogy Jézus ezekkel a szavakkal fogadjon majd, amikor beköltözöm az új, örökkévaló, mennyei házamba: *„Jól van, jó és hű szolgám, a kevéssel hű voltál, sokat bízok rád ezután. Menj be urad ünnepi lakomájára.”*

Pál is azt írja a Filippi 1:20-ban: *„Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok.”*

Azt mondja tehát, akár életben maradok, akár meghalok, mindegy, a lényeg az, hogy Krisztus dicsőüljön meg bennem.

Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk, Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint, amit e testben cselekedett: akár jót, akár gonoszt.

Amiről itt Pál ír, azt nem szabad összekevernünk azzal az eseménnyel, amelyről János ír a Jelenések 20-ban, amikor a bűnösöknek kell majd megjelenniük Isten nagy fehér trónusa, vagyis ítélőszéke előtt, hogy megítéltesenek.

Teljesen más ez, mint amikor a hívők Isten ítélő trónusa elé járulnak, amely az olimpiai zsűri ülőhelyéhez hasonlítható. Az ókori olimpiák alkalmával ugyanis a győztes sportolók ehhez az ítélő trónhoz járultak, itt gratuláltak nekik ugyanis, és itt helyezték fejükre a babérkoszorút, ami értelemszerűen annak a jele volt, hogy kiválóan szerepeltek saját sportágukban.

Azokban az időben még nem arany, ezüst vagy bronz érmet kaptak a sportolók, hanem babérkoszorút vagy olajfaágból készült koszorút, ami sokkal mulandóbb volt napjaink érmeinél.

Erről ír Pál az 1Korinthus 9:25-ben. Azt mondja, hogy ezek a versenyzők fegyelmezetten készülnek, fáradságot nem ismerve, mindenben önmegtartóztatóak, azért, hogy elhervadó koszorút nyerjenek.

Pál azonban hozzáteszi, hogy mi azért fáradozunk, hogy hervadhatatlan koszorút kapjunk.

És bizony érdemes példát vennünk azokról a sportolókról, akik fegyelmezetten, lelkiismeretesen készülnek a versenyre, hogy elnyerhessék azt a koszorút, amely oly hamar elhervad.

Mi pedig gyakran igen könnyelműen futunk előre, és félvállról vesszük azt a versenyt, amelyben pedig hervadhatatlan koszorút kaphatnánk jutalmul.

A Biblia arról is tanít, hogy a mi cselekedeteink tűzben próbáltatnak majd meg.

Az 1Korinthus 3:12-ben azt látjuk, hogy aki fából, szénából vagy szalmából építkezik, annak a munkája porrá ég. Azokért a cselekedetekért pedig, amelyek nem égnek meg a tűzben, jutalmat kapunk.

Nagyon sok Jézus nevében tett dologért nem jár majd jutalom a mennyben. Jézus a Hegyi beszédében, a Máté 6:1-ben a következőket mondja:

„Vigyázzatok, a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket, mert így nem kaptok jutalmat mennyei Atyától.”

A cselekedeteink tehát megítéltetnek egy napon. Ekkor nyilvánvalóvá válik, hogy miből készültek és milyen indíttatásból hajtották őket végre. És Jézus azt mondta, hogy mindez arra is vonatkozik, ahogy imádkozunk, ahogy adakozunk, és ahogy lélekben járunk.

Hiszen kétféleképpen imádkozhatunk: egyrészt úgy, hogy lássák azt az emberek, és mindenki előtt nyilvánvalóvá váljon, hogy mi mekkor a imaharcosok vagyunk, és ezzel lenyűgözhetjük az embereket és kivívhatjuk elismerésüket.

De imádkozhatok Istenhez otthon a szobám magányában is. Ilyenkor nem az érdekel, hogy az emberek halljanak és lássanak engem imádkozni, hanem az a fontos számomra, hogy beszélhessek Istennel.

Ha tehát én azért imádkozom, hogy lenyűgözsem az embereket, és hogy mindenki azt mondja rólam, az imádság hatalmas embere vagyok, Jézus azt mondja, hogy már megkaptam a jutalmamat, mert valóban mindenkit sikerült lenyűgözsek.

Jézus ehelyett inkább ezt tanácsolja nekünk a Máté 6:6-ban: *„Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyáddhoz titokban: Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked.”*

Bizony legyünk óvatosak, mert sokféle módon hívhatjuk fel az emberek figyelmét arra, hogy micsoda odaszánt imaéletünk van. Már a hanghordozásunk is nagyon sok mindent elárul, mert amikor szellemi dolgokról beszélünk, hirtelen egy egészen különleges, átszellemült kifejezés ül ki az arcunkra, persze nagyon is szándékosan.

Ezzel csak az a probléma, hogy ha én ezt teszem, akkor az Istentől kapott jutalomtól fosztom meg magam.

A cselekedeteim tehát egy napon megítéltetnek, amikor majd ott állok Isten előtt, és a tűz próbálja majd meg a tetteimet. Amelyeket helytelen motivációból hajtottam végre, azok megégnek, azokért pedig, amelyeket nem emészt meg a tűz, jutalmat kapok majd Istentől.

A mennyben betöltött pozíciómat majd nagyban meghatározza az is, hogy mennyire voltam hűséges azokhoz a dolgokhoz, amelyeket Isten itt a földön az életembe helyezett.

Ezt azonban nem szabad összekevernünk az üdvösség ajándékával. Az üdvösséget ajándékba kapjuk Istentől, ha hitünket Jézus Krisztusba vetjük.

Efezus 2:8-9: *„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van, Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.”*

Az tehát, amiről eddig beszéltünk, nem összetévesztendő az üdvösség ajándékával, bár sok ember ezt a kettőt valóban összekeveri.

Semmit sem tudok tenni annak érdekében, hogy kiegészítsem az üdvösségemet. Az üdvösségem úgy ahogy van, tökéletes. És Jézus Krisztusban én is tökéletesen igaz vagyok.

De a cselekedeteim megítéltetnek majd Isten ítélőszéke előtt, hogy jutalmat kapjak azokért, amelyek kiállták a tűz próbáját, bár az is lehet, hogy nem kapok majd jutalmat, mert cselekedeteimet nem helyes indíttatásból tettem, és ezért azok megégetek.

Isten tehát megítéli cselekedeteinket, és azon a napon mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz, és hogy kinek, mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni. Ha valakinek a munkája megmarad, jutalmat fog kapni, akié pedig megég az kárt vall. Ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át. Ezt olvashattuk az 1Korinthus 3-ban.

2Kor 5:10:

*Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel aszerint, amit a testben cselekedett: akár jót, akár gonoszt.
Mivel tehát ismerjük az Úr félelmét.*

És szeretném, ha itt megállnánk egy pillanatra, mert szerintem nem is igazán értjük, hogy mit jelent félni az Urat. Én éveken keresztül féltem attól, hogy Isten bántani fog. Mindez azért volt, mert helytelen volt a Róla kialakított képem. Most inkább már attól félek, hogy megbántom az Urat, és azt hiszem, hogy ezt jelenti az Úr félelme. Félek attól, hogy megbántom őt azért, hogy nem teszem meg azt, amit kér tőlem, hogy nem engedem megvalósulni az Ő vágyait az életemben.

*Mivel tehát ismerjük az Úr félelmét, embereket győzünk meg, Isten előtt pedig nyíltan állunk. Remélem azonban, hogy a ti lelkiismeretetek előtt is nyíltan állunk.
Nem önmagunkat ajánljuk ismét nektek...*

Azok a hamis tanítók, akik Pált követték Korinthusba megpróbálták Pál tekintélyét aláásni. Ezek júdaizálók voltak és olyanok, akik becsmérelték azt a kegyelmet, amiről Pál tanított, és meglehetősen sértő dolgokat mondtak Párról.

Pál azonban erre a következőket válaszolja a 2Korinthus 3:1-2-ben.

*Elkezdjük-e ismét ajánlani önmagunkat? Vagy szükségünk van-e, mint némelyeknek hozzátok szóló, vagy töletek kapott ajánlólevelekre?
A mi levelünk ti vagytok, amely be van írva szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember.*

Pál tehát azt mondja, hogy ti, a korinthusi gyülekezet vagytok az én ajánlólevelem. A ti hitetek Jézus Krisztusban tanúskodik szolgálatom hitelességéről, és ez szentesíti az én apostoli mivoltomat.

Pál ezt a gondolatot viszi tovább az 5. fejezet 12. versében, amikor ezt írja.

Nem önmagunkat ajánljuk ismét nektek, hanem lehetőséget adunk nektek, a velünk való dicsekvésre, hogy legyen mit felelnetek azoknak, akik azzal dicsekednek ami csak látszat, és nem azzal, ami a szívben van.

Pál ezt azoknak írja, akik hűségesen kitartottak mellette, akik barátai voltak. Azért írja nekik, hogy tudjanak majd mit mondani azoknak, akik mindenféle őrült történeteket mesélnek Pálról, és csak a látszattal dicsekednek.

Sajnos napjainkban is találkozhatunk ilyen emberekkel, akik azzal dicsekednek, ami csak látszat és nem azzal, ami a szívben van. Az ilyen emberek őrültnek tartották Pált.

Nagyon érdekes, hogy Pált más helyzetekben is sokszor tartották őrültnek. Emlékezzünk csak vissza az Apostolok cselekedeteire!

A 26. fejezetben, amikor Pál Agrippa király előtt tartott beszédet, a 24-es versben Fesztusz hirtelen felkiált és azt mondja, „bolond vagy te, Pál, a sok tudomány őrültségbe visz”.

Pál azonban azt mondja a 2Korinthus 5:13-ban:

Ha ugyanis révületbe estünk...

A görög eredetiben szereplő szó értelmét talán jobban megragadja a Károli fordítás, amely azt írja, „ha azért bolondok vagyunk”. És itt Pál egy olyan valakire gondolhat, aki eszelős, aki önmagával beszélget, mintha egyszerre több személyisége lenne. Pál tehát azt mondja:

Ha azért bolondok vagyunk, az Istenért történt, ha pedig józanok vagyunk, értetek van.

Pál tehát ezzel válaszolt az öt ért vádakra, majd a 14-es versben így folytatja:

Mert a Krisztus szeretete szorongat minket.

Pál tehát úgy utal Jézus Krisztus szeretetére, mint az életében megjelenő kényszerítő erőre. Itt nem igazán a szolgálat motivációjára utal, bár számos tanító ezt az igerszt így értelmezi.

Amikor Pál Isten szeretetéről beszélt, mindig egyetlen dologra gondolt: Krisztus keresztyére.

Isten egyetlen, mindent elsőprő módon bizonyította az embereknek, irántunk való szeretetét. Úgy, hogy elküldte egyszülött fiát, hogy meghaljon a mi bűneinkért a kereszten.

És mindig, amikor Isten szeretné nekünk újra megmutatni irántunk való szeretetét, akkor a keresztre mutat.

Az 1János 4:10-ben ezt olvashatjuk: *„Ez a szeretet és nem az, hogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát, engesztelő áldozatul bűneinkért.”*

Róma 5:8: *„Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk.”*

János 3:16: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”*

Isten szeretetével tehát mindig összekapcsolódik Krisztus halála.

János 15:13: *„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.”*

Amikor tehát Pál azt mondja, hogy:

... a Krisztus szeretete szorongat minket...

akkor megint csak eszébe jut Krisztus kereszthalála, amelyet értünk szenvedett el.

Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt.

Krisztus szeretete tehát erre a következtetésre juttat bennünket. Mivel mindenkiért meghalt, ezért ez azt mutatja, hogy minden ember halott volt.

Az Efezus 2:1-ben ezt írja Pál: *„Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt.”*

Róma 3:23: *„Mindenkinek vétkezett és hűjával van az Isten dicsőségének.”*

Ezékiel 18:4: *„Annak a léleknek kell meghalnia, aki vétkezik.”*

Ha tehát az Ige igazat állít, akkor el kell fogadjuk, hogy megtérését megelőzően minden ember halott lelki értelemben. Ez azt jelenti, hogy az ember el van választva Istentől.

A János 11:26-ban Jézus azt mondja: *„Aki él és hisz én bennem, az nem hal meg soha.*

Ezért mondom, hogy ne higgyetek az újságoknak, ha azt olvassátok majd, hogy meghaltam. Mert nem haltam meg. Hiszen Isten gyermekeként nem halok meg soha, csupán elköltözök, és Istennek hála, hogy, mert soha nem leszek elválasztva Istentől, Jézus Krisztusnak köszönhetően, aki meghalt értem a kereszten.

Soha egy percre sem kell távol legyek Istentől. Az igazi halál az Istentől való elválasztottság.

A fizikai halál az, amikor a lelkünk különválik a testünktől. Azonban nem ettől kellene igazán félnünk, hanem attól, hogy a mi lelkünk Istentől távol, Istentől elválasztva lesz egy örökkévalóságon át. Ez az, ami igazán félelmetes.

De milyen érdekes, hogy a világban gyakran megfordul a sorrend. Az emberek inkább a fizikai halállal vannak elfoglalva, a szellemi értelemben vett halállal pedig mit sem törődnek.

Jézus a Máté 10:28-ban a következőket mondja: *„Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljete, aki a lelket és a testet is el tudja pusztítani a gyehennában.”*

Mindezek fényében tehát arra a logikus következtetésre jutunk, hogy ha Jézus Krisztus minden emberért meghalt, akkor minden ember halott volt.

És azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.

Meg kell említenünk, hogy ahogy beszélhetünk fizikai halálról és szellemi értelemben vett halálról, így élhetünk a test szerint és élhetünk a lélek szerint is.

Mi, akik megtértünk, átmentünk a halálból az életbe, Jézus Krisztus munkájának eredményeként és a Szentlélek bennünk elvégzett munkájának köszönhetően.

Az Efezus 2:1-ben azt írja Pál: *„Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok, vétkeitek és bűneitek miatt.”*

Az új életnek új középpontja van, mégpedig nem más, mint Isten.

A régi életem középpontja én voltam, saját magam. Jézus azonban meghalt értem, hogy többé ne magamnak éljek, hogy többé ne egy énközpontú életet éljek, amely a testem szükségleteinek kielégítéséről szól, hanem egy olyan életet, amelynek középpontjában Isten áll.

És a céloim többé nem a saját testi vágyaim kielégítése kell legyen, hanem az, hogy Istennek tetsző életet éljek.

Korábban azonban én is a test szerint éltem, a test kívánságai irányították az életemet. A testies élet azonban testies gondolkodást szül.

Ilyenkor az elmém a testem irányítása alatt áll, és ezért a testem szükségleteivel vagyok elfoglalva: azzal, hogy mit egyek, mit igyak és hogy mit vegyek fel aznap.

Ha azonban egy Isten központú életet élek, akkor a gondolkodásom is a Lélek szerint való. Akkor az Isten jár a fejemben, és az Istennel való kapcsolatom.

Olyankor azzal vagyok elfoglalva, hogy Őt dicsérjem, és tudatában vagyok az Ő jelenlétének.

Milyen csodálatos is az, amikor gondolkodásunk a Lélek szerint való. Olyankor ezerszer kékebb az ég és mindennél zöldebb a fű, és az ember valahogy mindenben felfedezi Istent, és olyan dolgokat lát meg, amit korábban nem.

Felfedezzük a virágok szépségét, a színek pompáját, és az elbűvölő illatokat. Mindennél inkább tudatosítjuk tehát, hogy Isten velünk van és felfedezzük, amit Pál is mondott, az Apcsel. 17:28-ban, hogy: *„őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.”*

A Lélek szerinti gondolkodás tehát egy Lélek szerinti életből fakad, amely Istent helyezi a középpontba, és amely a Lélek irányítására támaszkodik.

Ezért halt meg értünk Krisztus, hogy kiszabadítson bennünket a bűn és a romlottság fogságából és saját testiességünk rabságából, hogy egy teljesen új életet élhessünk: egy Lélek szerinti életet.

Mert a testies gondolkodás a halálra vezet, a Lélek szerinti gondolkodás azonban örömet és békességet eredményez.

Krisztus azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.

Ezért mondja Pál apostol a Filippi 2:21-ben, hogy „mert nekem az élet, Krisztus...”

A Galata 2:20-ban pedig: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve, többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem, azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem...”

...hogy többé ne önmagunknak éljünk, hanem annak, aki meghalt értünk és feltámadt.

Úgyhogy mi mostantól fogva senkit nem ismerünk test szerint, ha ismertük is Krisztust test szerint, most már őt sem így ismerjük.

Pál tehát azt mondja, hogy régen ő is test szerint ismerte Krisztust, az ő szemében ugyanis Krisztus nem volt más, mint egy új csoportosulás istenkáromló vezetője, amely ráadásul veszélyt jelentett a judaizmusra nézve. Pál pedig ennek fényében maga is arra törekedett, hogy az újonnan megjelenő csoportosulást még csírájában elfojtsa.

Régen tehát ő is test szerint ismerte Krisztust, most azonban már nem így ismeri őt, hanem a Lélek szerint, akitől életet és erőt kapott.

Ezért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régi elmúlt és íme, új jött létre.

Ezek nagyon pozitív, bámulatos kijelentések.

János leveléből megtudhatjuk, hogy gyakran előfordulhat, hogy az ember mond valamit, az élete azonban nem áll összhangban azzal, amit mond.

Semmi akadálya annak, hogy az ember egészen bámulatos kijelentéseket tegyen. De vegyük csak észre, hogy János az első levelében folyamatosan arról beszél, hogyha valaki erről beszél, akkor aszerint is kell élni.

1János 2:6: „Aki azt mondja, hogy őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt.”

Tehát ne csak mondjunk valamit, hanem éljünk is aszerint.

Ha te azt állítod, hogy őbenne vagy, mégis, a test szerint élsz, akkor hazudsz, és önmagadat is megtéveszted.

Ugyanígy, ha valaki azt mondja, szereti Istent, ami egy csodálatos kijelentés, eközben azonban utálja felebarátját, akkor hazudik.

1János 2:9-ben: *„Aki azt mondja, hogy a világosságban van, de gyűlöli a testvérét, még mindig a sötétségben van. Hiszen hogy lehet az, hogy Istent szereted, akit sosem láttál, a saját felebarátodat azonban gyűlölöd, akit pedig Isten a saját képmására teremtett?”*

1János 1:8: *„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg és nincs meg bennünk az igazság.”*

János tehát végig olyan dolgokat említ a levelében, amit az emberek mondani szoktak. Azonban figyelmeztet bennünket, hogy ne gondoljuk, hogy az a fontos, amit fennhangon hirdetünk. Az az igazán fontos, akik valójában vagyunk.

Ne feledjük tehát:

Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régi elmúlt és íme új jött létre.

Ha azonban a régi nem múlt el, nem tudunk igazi bizonyítékot felmutatni arra, hogy Krisztusban vagyunk, függetlenül attól, hogy mit mondunk. Ebben az esetben állításaink üresek, hamisak és megtévesztők, és az egészben az a legszomorúbb, hogy leginkább önmagunkat csaptuk be.

Sokan gondolják például azt, hogy mivel rendszeresen járnak templomba vagy gyülekezetbe, ez alapján Isten majd beengedi őket országába. Vagy egyesek úgy gondolják, hogy mivel rendszeresen adakoznak, ezáltal bekerülhetnek majd a mennyek országába.

Attól azonban, hogy eljárunk templomba vagy gyülekezetbe, sőt hűségesen adakozunk, még nem lesz örök életünk.

Az emberek sokszor becsapják önmagukat.

Valaki például azt mondja, hogy én rendszeresen imádkozom, miért ne engedne be engem Isten az ő országába. Az Ézsaiás 59:1-2-ben azonban a következőket olvashatjuk: *„Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istentől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek és nem hallgatott meg.”*

Amíg tehát nem kéred Istent, hogy tisztítson meg, bocsássa meg bűneidet, és amíg nem veted Istenbe hitedet, hiába imádkozol, Isten meg sem hallja azokat.

Olyan ez, mintha te elvágnád a telefonzsinórt, azután felvennéd a kagylót, tárcsáznád kedvesed számát, és bár a telefonod süket, elkezdenéd mondani neki, hogy mennyire szereted, és ő mennyire csodálatos.

Ugye hiába mondd ezt, ha süket a telefon. Elvágtd a vezetékét, nem jöhet köztetek létre telefonos kapcsolat. Mivel tehát nem áll fenn ez a kapcsolat közöttetek, teljesen mindegy, hogy milyen virágnyelven vallod meg neki a te szerelmedet, teljesen mindegy, hogy milyen csodálatos dolgokat mondasz neki, ez nem jut el hozzá.

Így van ez az imával is. Amíg nem tértél meg vagy amíg bűnben élsz, tudnod kell, hogy a bűn megszakítja a kapcsolatodat Istennel.

Ilyenkor pedig értelmetlen az ima, sőt mi több, önámítás. Mert esetleg abba a hamis reményben ringathatod magadat, hogy minden rendben van, hiszen még mindig imádkozol, bár tudod, hogy nem élsz Istennek tetsző életet, mert bűnben vagy, de azért mégis csak imádkozol, úgyszólván biztos minden rendben van.

Ezzel a fajta gondolkodással azonban becsapod önmagad.

Az Igében tehát azt olvashatjuk, hogy a régi elmúlt, így nem járhatunk továbbra is a test szerint, a test kívánságait megelégtítve.

Nem élhetünk egyszerre a test szerint és a lélek szerint is, ez a kettő ugyanis kizárja egymást.

Galata 6:7-8. *„Ne tévelyegjetelek: Istent nem lehet megcsúfolni. Amit vet az ember, azt fogja aratni is: mert aki a testének vet, az a testből arat majd pusztulást, aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet.”*

Néhány igeverssel korábban a Galata 5:19-ben Pál felsorolja a test cselekedeteit, amelyek mindnyájunk számára túlságosan ismerősen csengenek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás, stb.

És Pál a Galata 5:21-ben hozzáteszi: *„Ezekről már előre megmondom nektek, amit korábban is mondtam: akik ilyeneket cselekszenek, nem fogják örökölni Isten országát.”*

Fontos, hogy ezt a listát újra és újra elolvassuk és közben imádkozzunk, és ne kerülje el a figyelmünket az se, amit Pál a felsorolást követően mond, mégpedig azt hogy: *„... akik ezt cselekszik, nem örökölni Isten országát.”*

És ne feledjük azt sem, amit Pál a 2Korintus 5:17-ben mond:

Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régi elmúlt.

De valóban elmúlt-e a régi? Ez a kérdés.

Tartsunk tehát önvizsgálatot, mert egy napon meg kell állnunk Isten ítélőszéke előtt, és jobb, ha most tudatosítjuk a dolgokat, hogy akkor ne ítéltesünk örök kárhozatra.

A kérdésem a következő: Életednek mekkora hányadát töltöd azzal, hogy a Lélek szerint élsz, és mennyit azzal, hogy a test szerint?

Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régi elmúlt, és íme, új jött létre.

Most tehát már minden Istentől van az életemben. Nem csupán néhány dolog. Isten nem csupán egy, azon sok dolog közül, ami az életemben van, Ő nem csak egy akar lenni a sok közül, Ő a teljes életünket kéri tőlünk.

Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával, Krisztus által és nekünk adta a békéltetés szolgálatát.

Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reád bízta a békéltetés ígését.

Tehát Krisztusért járva szövetségben, mintha Isten kérne általunk. Krisztusért kérünk, békéljete meg az Istennel.

Egyesek azt mondják, hogy az Istennek kell megbékélnie velünk. Ez a kijelentés azonban így nem helyes, hiszen nem Isten volt az, aki elhagyott bennünket, nem Ő fordított hátat nekünk.

Nekünk kell kibékülnünk Istennel, mert mi fordítottunk hátat neki.

Pál tehát azt mondja, hogy én is Krisztus követe vagyok és Isten nevében kérem az embereket arra, hogy béküljenek meg az Istennel.

Isten a szeretete által saját képmására teremtette az embert, hogy az ember ott élhessen az élet és világosság birodalmában. Isten vágya az volt, hogy az ember vele élhessen közösségben és megtapasztalhassa ennek a különleges közösségnek a szépségét, örömét és a dicsőségét.

Az ember azonban elfordult Istentől. Ennek köszönhetően pedig egyre inkább megtapasztalta hogy milyen nyomorúságos, milyen üres, milyen reménytelen az élet Isten nélkül.

Isten ezért egyszerűen Fiát küldte el a földre, hogy meghaljon az emberek bűneiért, hogy általa az emberek megbékülhessenek Istennel, hogy helyreálljon a kapcsolatuk.

Ezért mondja Pál, hogy:

Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk, Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.

Térjete vissza a Vele való édes közösségbe, az élet és világosság országába, hogy újra megtapasztalhassátok, hogy micsoda öröm és áldás Lélekben járni és a Lélek szerint élni.

Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.

Ez az egyik legcsodálatosabb igevers az Újszövetségben. Ebből az igeversből láthatjuk, hogy Isten mit tett azért, hogy Krisztus által megbékéltessen bennünket magával.

Ézsaiás 53:6: *„Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta, de az Úr őt sújtotta, mindnyájunk bűnéért.”*

1Korintus 5:21:

Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.

Néhanapján elkezdek egy olyan cikket olvasni az újságban, amely egy szörnyűséges bűncselekményről szól. De képtelen vagyok azt végigolvasni, egyszerűen mindenem lázad ellene.

Néha olyan beszámolókat kapok kézhez a szociális hivataltól, amely egy-két-három éves babák és gyermekek bántalmazásáról szólnak, és amikor elkezdem ezeket a jelentéseket olvasni, képtelen vagyok végigolvasni, mert fizikailag is rosszul leszek.

Képtelen vagyok elfogadni, hogy egy ember ilyen szörnyűséges, velejéig gonosz dolgokat tegyen.

Nem mintha én tökéletes lennék, nekem is megvannak a magam hibái és egy-két szörnyűséget már én is véghezvittem az életemben.

De Jézus nem ismert bűnt. Tökéletesen tiszta, tökéletesen szent volt, és Isten mégis őrá helyezte minden szörnyűséges tettet, amit a bűnös emberek valaha is elkövettek.

Képzeljük csak el, hogy micsoda megrázkódtatás lehetett ez Jézus számára.

Nem meglepő tehát, amikor azt kiáltja: *„Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem?”*

Ő minden egyes emberért meghalt a kereszten, de nemcsak fizikai értelemben, hanem szellemi értelemben is, mert megtapasztalta, hogy milyen érzés teljes mértékben elválasztva lenni az Atyától.

Jézus azért kiáltott így a kereszten, hogy nekünk, embereknek ne kelljen ezt kiáltanunk egy örökkévalóságon át.

Isten azért helyezte Krisztusra az emberek bűneit, hogy megbékíthesse a világot önmagával.

Jézus tehát azzá vált, akik mi voltunk azért, hogy bennünket olyanná formálhasson, amilyen Ő maga. Micsoda felfoghatatlan szeretet is ez!

Jézus Krisztus hajlandó volt elhordozni az én összes bűnömet és összes szennyemet, hajlandó volt meghalni mindezekért a kereszten!

Mennyire szeret bennünket Isten, aki megengedte, hogy az Ő egyszülött fia értünk bűnné legyen! Megengedte, hogy Ő, aki nem ismert bűnt, bűnné legyen értünk és meghaljon a kereszten helyettünk.

Ennek fényében már érthetővé válik, hogy miért az a valaha is elkövethető legnagyobb bűn, ha valaki elutasítja Isten szeretetét, amelyet Ő felajánl nekünk Jézus Krisztuson keresztül.

Fel kell ismernünk, hogy ez az egyetlen bűn, amelyért az ember megítéltetik. Nem azért kell majd Isten ítélőszéke állnod, mert becsaptál másokat vagy mert loptál vagy hazudtál, mert prostituáltként dolgoztál vagy gyilkoltál vagy házasságtörést követtél el, hanem mert elutasítod Isten szeretetét, amelyet Jézus Krisztuson keresztül neked is felajánl.

Ez a lehető legnagyobb bűn, amelyet elkövethetsz.

A János 3:17-től ezt olvashatjuk: *„Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa.*

Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak.”

Erről szól majd az ítélet. Isten felajánlotta neked az általa szerzett üdvösséget, te azonban nem akartad azt elfogadni. Isten felajánlotta neked a szeretetét, te azonban elutasítottad azt.

De ha te elutasítod ezeket, akkor nincs remény. Te magad semmit sem tudsz tenni azért, hogy bűneid megbocsátassanak, csak azt, hogy elfogadod az Isten által felkínált üdvösséget.

Nincs más módja arra, hogy helyreálljon a kapcsolatod Istennel.

Ezért gyűlöli a Sátán a keresztet. Ezért gyűlölik a liberális gondolkodásúak is a keresztet, mert a kereszt azt hirdeti, hogy csak egyetlen egy út vezet Istenhez.

Csak egyetlen egy módon állhat helyre a kapcsolatod Istennel, mégpedig a kereszt által, Jézus Krisztus halála által.

De ha ezt te elutasítod, téged is a kárhozat vár.

Zsidók 10:28-tól:

„Ha valaki elveti Mózes törvényét, az két vagy három tanú vallomása alapján irgalom nélkül meghal.

Mit gondoltok: mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tapodja. A szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem lelkét megcsúfolja?

Mert ismerjük azt, aki így szólt: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek.” És ismét: „Az Úr megítéli az ő népét.”

Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni.

Ha én lennék Isten és mindent odaadtam volna, hogy megváltsam az emberiséget, felajánlva a saját fiamat, akit azonban az emberek elutasítanak, félredobnak, és sárba tiporják az én kegyelmemet, akkor bizony én is úgy járnék el, ahogy Isten is eljár majd.

Én is azt mondanám, hogy „te sötétségben akarsz élni? Rendben, megkapod.” és én is egy örökkévalóságra kivetnélek téged a sötétségbe.

Isten is ezt teszi majd azokkal, akik nem voltak hajlandók elfogadni kegyelmét és szeretetét Jézus Krisztusban.

Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk, Krisztusért kérünk: béküljete meg Istennel.

Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.

Pál második levele a korintusiakhoz 6. Fejezet

Vele együtt munkálkodva intünk is titeket, úgy éljétek mint akik nem hiába kapták az Isten kegyelmét.

Mert Ő mondja: „A kegyelem idején meghallgattalak és az üdvösség napján megsegítettelek...”

És Pál hozzáteszi:

Íme, most van a kegyelem ideje! Íme most van az üdvösség napja!”

Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazzák szolgálatunkat.

Pál először is az mondja, hogy a szolgálat nem más, mint együtt munkálkodni Istennel. Istennel együtt munkálkodva pedig Pál arra kéri az embereket, hogy ne úgy éljenek, mint akik hiába kapták az Isten kegyelmét, és arra is bátorítja őket, hogy fogadják el az Istentől jövő üdvösséget, hiszen most van a kegyelem ideje, most van az üdvösség napja.

Majd Pál hozzáteszi:

Senkinek, semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazzák szolgálatunkat. Hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói...

Pál azt mondja, hogy én fizikai értelemben is bizonyítani tudom azt, hogy a szolgálatom Istentől van.

... sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, verésekben, bebörtönzésekben, fáradozásban, virrasztásban, böjtölésben...

Pál tehát felsorolja mindazokat a nehézségeket, amelyekben része volt Jézus Krisztus szolgálaként, és amelyek, mondhatni, hitelesítették az Ő szolgálatát.

Ezután Pál a mentális dolgokra tér rá és ezt mondja a 6-os versben:

... tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben.

Majd pedig a Lélek dolgai következnek.

... az igazság igéjével, Isten erejével, az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel.

Pál tehát felsorolja, hogy mi az, ami bizonyítja, hogy a szolgálata Istentől van, emellett pedig jellemzi Isten szolgálóját is.

Az Úr adjon nekünk ma is ilyen szolgálókat, akik hajlandók így szolgálni Istent és az embereket.

... dicsőségben és gyalázatban, rossz hírben és jó hírben, mint ámitók és igazak, mint ismeretlenek és jól ismertek, mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem öltek, mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmilyük, és akiké mégis minden.

Érdekes ellentétpárok ezek, amelyek a szolgálatot jellemzik:

szomorkodók, de mindig örvendezők, szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmilyük, de akiké mégis minden.

Szánk megnyílt, szívünk kitérült előttetek korinthusiak.

Vagyis Pál azt mondja nekik, hogy most megosztom veletek azt, ami a szívemen van.

... nem a szívünkben van kevés hely számotokra, hanem a ti szívetekben van kevés hely számunkra.

Károli fordításában pedig ezt olvashatjuk:

Nem mibennünk vagytok szorosságban, hanem szorosságban vagytok a ti szívetekben.

Mintha Pál azt mondaná, hogy még nem kerültetek nyomás alá miattunk. Még nem alakult ki nagyobb hely a szívetekben számunkra.

Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez.

Egyesek hajlamosak azt gondolni, hogy az ő esetük különleges és egyedi, és rájuk az Ige nem vonatkozik, ebből kifolyólag tehát azt csinálhatnak, amit csak akarnak, mert Isten a Bibliában az Ő esetükkel valahogy nem számolt.

Ennek fényében tehát sokan hajlandók felemás igába lépni hitetlenekkel, abban a reményben, hogy a különbségek előbb vagy utóbb megoldódnak, és reménykednek, hogy Isten majd megoldja ezt a helyzetet is.

Pedig tudhatnák, hogy ha nem Isten útján járnak, nem győzhetnek. Nem győzhetünk úgy, hogy közben az Igével ellentétesen cselekszünk.

Lelkipásztori szolgálatom hosszú éveit alatt sok fiatal jött hozzám azzal, hogy mennyire szerelmes. A lányok áradoztak barátjukról, álmaik férjijáról.

Csak egy aprócska probléma van az egésszel, mondták, hogy ez a fiú nem hívő. A lányok mindig hozzáteszik, hogy igen, tudom, hogy a barátom most még nem hívő, de én hiszem, hogy ahogy Istennel járok szeretetben, szelídségben, előbb vagy utóbb a barátom is megtér.

Erre én mindig azt válaszoltam, hogy természetesen ez lehetséges, de az Ige mégis azt mondja, hogy ne legyünk a hitetlenekkel felemás igában.

Na jó, de hát szeretjük egymást, és én biztos vagyok abban, hogy meg fog változni idővel – mondja a lány. Úgyhogy végül elhatározzák, hogy összeházasodnak, és figyelmen kívül hagyták az Ige tanácsát.

És aztán nagyon sok esetben egy-két évvel később újra meglátogat engem az a fiatal lány, és teljesen össze van törve, és azt mondja nekem sírva, hogy ó, bárcsak hallgattam volna Önre, mert olyan ez a házasság, mint a pokol. És nem tudom, hogy valaha is szerettem-e őt igazán, de én ezt már nem akarom. Az élete tehát romokban hever, mert azt gondolta, hogy úgy is győzhet, ha nem Isten útjait követi.

Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában!

Ez azonban nem csupán a házasságra vonatkozik.

Sokféle igában lehetünk ugyanis egy nem hívővel. Bármilyen kapcsolatról is legyen szó, a hitlennel való kapcsolat, mindig felemás iga. Ez a kapcsolat mindig egyenlőtlen, hiszen ők nem ugyanazokat a szabályokat követik, mint te, ők más elvek szerint élnek, ezért nem szükségszerűen zavarja őket, amikor hazudnak, amikor csálnak, téged azonban ez zavarni fog.

Engem is sok üzletember keresett már meg és szomorúan mondták nekem, hogy az üzlettársuk valami olyat akar tenni, ami illegális, hogy nem akarják bevallani teljes hasznukat, hogy kettős könyvelést akarnak. Ez a keresztény üzletember pedig nem tudja most, hogy mit tegyen. De korábban ő is úgy döntött, hogy belép egy felemás igába.

... mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak? Vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között?

Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk.

Ez az öreg sátor valóban az élő Isten temploma. Az 1Korinthus 6:19-től ezt írja Pál:
*„Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok?
Mert áron vétettetek meg, dicsőítsétek tehát Istent a testetekben.”*

Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: „Közöttük fogok lakni és járni, Istenük leszek és ők az én népem lesznek. Ezért menjetek ki közülük és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek és én magamhoz fogadlak titeket, Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr.”

Isten tehát arra hívja az Ő népét, hogy bizonyos értelemben határolódjanak el ettől a világtól, hogy legyenek mások, mint a világ. Hogy ne legyenek többé közösségben a világgal, hiszen

mi köze van egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak.

Hogyan is egyeztethetnénk össze a testies életet a Lélek szerinti élettel?

Ez a kettő nem kapcsolható össze, mert felemás igát teremtene. Ezért tehát menjetek ki közülük és váljatok külön tőlük. Így szólt az Úr:

... tisztátalant, ne érintsetek és én magamhoz fogadlak titeket, Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek.

Isten gyermekeként tehát most már máshogy éljük az életünket, mint azok, akik nem Isten gyermekei.

De az Úr is azt kéri tőlünk, hogy éljük is máshogy már az életünket, más mérce szerint és más célokkal.

A Máté 5:46-ban a következő kérdést teszi fel nekünk Jézus: *„Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi a jutalmatok? Nem ugyanezt teszik-e a vámszedők is?”*

Máté 5:44-től: *„Én pedig azt mondom nektek, szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznék titeket. Hogy legyetek mennyei Atyátoknak fiai.”*

Jézus tehát arra hív el bennünket, hogy mások legyünk, mint a világ, hiszen mi most már új teremtés vagyunk.

2Korintus 5:17: *„Ha valaki Krisztusban van, új teremtés, a régi elmúlt és íme új jött létre.”*

Mi most már Isten gyermekei vagyunk.

1János 2:15: *„Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van, ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete.”*

A Szentlélek tehát arra kér bennünket, hogy béküljünk ki Istennel. De ez csak akkor lehetséges, amikor a testiességet megtagadva a Lélek szerint kezdünk élni.

Ez pedig úgy történik, hogy megtagadjuk önmagunkat, a saját énközpontú életünket, vállunkra vesszük keresztünket, és őt követjük.

Erre hív el bennünket most is a Szentlélek.

Bárcsak válaszolnánk!

Pál második levele a korintusiakhoz 7-8. Fejezet

A 7. fejezet első verse még a 6. fejezetre utal, és ez egyike azon eseteknek, amikor úgy érzem, hogy az, aki fejezetekre bontotta a Bibliát, nem határozta meg megfelelően a fejezetek határait.

Eredetileg Pál levele nem oszlott fejezetekre, hanem az egész egy összefüggő levél volt. A 14. században azonban egy bibliatudós elhatározta, hogy a Bibliát fejezetekre bontja azért, hogy az egyes igeversek megkeresését megkönnyítse az emberek számára.

Vegyük például Ézsaiás könyvét, ami igencsak hosszú. Ez a tudós az Ézsaiás könyvét 66 fejezetre osztotta, amellyel elősegítette, hogy könnyebben eligazodjunk ebben a könyvben.

Az 1660-as években pedig a Biblia fejezeteit igeversekre bontották, ezzel még jobban megkönnyítve a bibliatanulmányozók dolgát.

Ne feledjük azonban, hogy emberek bontották az Igét fejezetekre és azon belül igeversekre, ezért itt már nem beszélhetünk isteni ihletettségről. Mégis egészen kiváló munkát végeztek, de be kell vallanom, hogy helyenként nem a megfelelő helyen húzták meg a fejezet határait.

A 2Korinthus 7 első verse is egy ilyen hely, amely számomra egyértelműen a hatodik fejezethez tartozik. Hiszen visszautal az ígéretekre, amelyeket Pál a hatodik fejezetben tesz. Nézzük csak meg az első verset:

Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak...

Milyen ígéreteink? Ha megnézzük a hatodik fejezet 17. és 18. versét, azt látjuk, hogy Pál szabadon idéz néhány igeverset, amellyel a korábbiakban már találkozhattunk az írásokban.

Nem szó szerint idézi az Igét, hanem emlékezetből, ami igencsak gyakori volt abban az időben.

És itt hadd mondjam el, hogy léteznek olyan új bibliafordítások, amelyek segítenek elszakadni egy-egy igevers konkrét megfogalmazásától, hogy ne ragaszkodjunk olyan görcsösen a fejezetek és igeversek beosztásához, hiszen a Szentlélek nem a fejezetek és igeversek Lelke, hanem a Biblia szerint az Igazság Lelke.

Ezért tehát sokkal fontosabb az, hogy azt az igazságot értsük meg, amit egy igerész kommunikál, mint egy adott igerész szó szerinti megfogalmazása, hiszen az igazság tesz majd bennünket szabaddá.

Pál tehát ebben az ígérésben nem szóról szóra, hanem szabadon idéz, amely során megragadja annak az ígérésnek a jelentését, és saját szavaival adja vissza azt.

Véleményem szerint csodálatos, mikor már ott van az igazság a szívünkben, és saját szavainkkal fogalmazzuk meg azt. Nem kell amiatt görcsölnünk, hogy pontosan ugyanúgy fogalmaztunk-e, ahogy a Biblia.

Mégis sokszor félünk szabadon idézni a Bibliából, mert esetleg nem tudunk szóról szóra egy adott igeverset.

A Károli fordítás nagyszerű, de ne feledjük, hogy a Biblia nem Károli Gáspár nyelvén íródott. Pál nem ismerte ezt a nyelvet. Ezért nem igazán tudok egyetérteni azzal, aki azt mondja, márpedig én a Károli Bibliát szeretem, mert azt írta Pál. És ezek az emberek nagyon ragaszkodnak a Károli fordításban szereplő megfogalmazáshoz.

Pál tehát itt szabadon idéz az Ószövetség különböző részeiből, utalva Isten bizonyos dicsőséges ígéreteire, amiket nekünk tett.

Az egyik ilyen ígéretet a 17. vers végén találjuk, amikor azt mondja Isten:

„én magamhoz fogadlak titeket”

Ezért önmagában is hálásak lehetünk. Ebben nagyon is örvendezhetünk, hiszen Isten azt mondja, hogy magához fogad bennünket. Ez egy óriási dolog.

Ha belegondolok, az Egyesült Államok elnöke nem lenne hajlandó engem fogadni. Emlékszem, főiskolás koromban egy nagyon bátor fiatalember voltam és elmentem Detroitba, Michigan államba, a Ford gyárba, mert szerettem volna találkozni Henry Forddal.

A recepció pulthoz érve elmondtam a hölgynek, hogy mit szeretnék, és kértem, hogy hadd találkozzam a főnökével. Erre a hölgy odahívta főnökét, én pedig elmondtam neki, hogy azért jöttem Detroitba, mert szeretnék találkozni Henry Forddal.

Erre a férfi csak annyit mondott, hogy igen uram, én is nagyon szeretnék vele találkozni. Már 30 éve dolgozok a Ford gyárnál, de eddig még én sem találkoztam vele. Így hát még Henry Ford sem volt hajlandó fogadni engem.

De nem is baj, mert az Úr fogad engem, sőt mi több, magához fogad engem, és ez az, ami igazán számít. És nemcsak magához fogad, hanem Atyámmá is lesz.

Sokak számára nehéz úgy tekinteni Istenre, mint mennyei édesatyjukra, mégpedig azért, mert saját édesapjukkal nem volt jó a viszonyuk. Sajnos egyre gyakrabban tapasztalhatjuk ezt a mai világban, amikor a férfiak valamilyen oknál fogva nem töltik be a családfő és az édesapa szerepét a családban.

Ennek köszönhetően sokan nem igazán tudnak Istenre sem úgy tekinteni, mint mennyei Atyjukra.

Ha torz az apaképed, azért, mert soha nem álltál jó kapcsolatban saját földi édesapáddal, ne ijedj meg attól, hogy Isten a te mennyei Édesapád. Ha pedig nagyon jó kapcsolatod volt, vagy még van is az édesapáddal, akkor ez a kijelentés, hogy Isten a te Édesapád, egészen csodálatos, és azt jelenti számodra, amit jelentenie kell.

De akár nagyszerű volt az apaképed, akár szörnyűséges, fontos, hogy megértsd, mit is jelent az, hogy Isten a te mennyei édesapád.

Én igazán szerencsésnek mondhatom magam, mert nagyszerű édesapám volt. Ennek fényében engem teljesen lenyűgöz, amikor Isten azt mondja, hogy Ő lesz az én édesapám.

Az én édesapám mindig nagyon támogatott engem, és rajongott értem. Amikor amerikai fociztam és nagyon sok ember eljött, hogy megnézze a meccsünket, és a meccsen hirtelen megszereztem a labdát, és pontot szereztem, és mindenki engem ünnepelt. De az édesapám mindenkinél hangosabban éljenzett! Ez az én fiam! – kiáltotta.

Csodálatos édesapa volt. Számomra tehát nem nehéz elképzelni, hogy Isten az én Édesapám. Nekem ez nagyon sokat jelent. És értem is, hogy Isten mit akar ezzel mondani.

Mert azonnal eszembe jutnak azok a dolgok, amik egy apa-gyerek kapcsolatot kell jellemezzenek: szeretet, odafigyelés, gondoskodás, törődés; mindaz, amit az én édesapám is megtestesített számomra.

18-as vers: „Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr.”

7.1: Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket.

De nézzük csak meg, hogy mit mond a 17. vers a 6. fejezetben:

„Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek...”

Ennek az igeversnek a szövegkörnyezetét vizsgálva a 14-16-os vershez kell visszaugranunk:

„Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?

Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között?

Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal?”

Isten tehát azt mondja, a 17-es versben:

„Menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek...”

És ha ezt meg tesszük, akkor Isten magához fogad bennünket, Atyánkká lesz, mi pedig az Ő fiaivá és leányaivá válhatunk.

Mivel pedig ilyen ígéreteket kaptunk Istentől, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól. Erre bátorít bennünket Pál a 7. fejezet első versében. Majd így fejezi be az első verset:

... és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket.

Ezen a ponton szeretném megemlíteni, hogy egyeseknek téves elképzelésük van az istenfélelemről.

Én gyerekkoromban féltem Istentől. Nagyon sok olyan tanítást hallottam, amely félelmet váltott ki bennem Istennel szemben. Azt gondoltam, hogy Isten csak arra vár, hogy valami hibát vétsek, és akkor bántani fog.

A Biblia azonban nem ezt érti istenfélelem alatt. Én is megváltoztam, már nem félek attól, hogy Isten bánt engem. Sokkal inkább attól félek, hogy én bántom meg Istent. Én szeretem Istent, és nagyra értékelem irántam való szeretetét. Ezért nem akarok semmi olyat tenni, amivel őt megbántanám. Ez az igazi istenfélelem, amikor attól félünk, hogy valamivel mi bántjuk meg Istent.

Abban biztosak lehetünk, hogy Isten nem fog bennünket megbántani, sem bántani. De én sem akarom Őt megbántani.

Pálhoz már korábban eljutott annak a híre, hogy problémák merültek fel a korinthusi gyülekezetben, hogy megoszlás jellemezte őket. Ezért elhatározta, hogy meglátogatja őket. Látogatása azonban katasztrófálisra sikeredett.

Pál valóban megoszlást talált, amikor meglátogatta a korinthusi gyülekezetet, látta, hogy a gyülekezet különböző táborokra szakadt, és ez Pált nagyon elszomorította. Ekkor írt a korinthusiaknak egy levelet, amelyet Titusszal juttatott el hozzájuk. Miután azonban megírta a levelet, amiatt kezdett el aggodalmaskodni, hogy talán túl keményen fogalmazott.

Annyira foglalkoztatta ez, hogy bár az Úr egy nagyszerű lehetőséget adott neki Tróászban arra, hogy hirdesse Krisztus evangéliumát, Pálnak nem volt maradása. Nem sikerült találkoznia Titusszal, és hírt kapnia a korinthusiak felől, ezért elment Makedóniába.

Ezt látjuk a 2Korinthus 2 végén.

Pál tehát aggódott, egyáltalán nem volt mindegy neki, hogy mi van a korinthusiakkal, és hogy miként fogadják a korinthusiak a levelét.

Mert ilyen Isten igazi szolgájának szíve.

Tudjuk, hogy néha szükség van arra, hogy megfeddjünk valakit, de mégis félünk, mert senkinek sem akarunk fájdalmat okozni.

Ezért Pál így folytatja a 2Korinthus 2:2-től:

Fogadjatok be minket: senkit nem bántottunk, senkit nem károsítottunk meg, senkit nem csaltunk meg.

Nem vádképpen mondom, hiszen az előbb mondtam, hogy szívünkben vagytok, hogy együtt éljünk, és együtt haljunk.

Pál tehát arra kéri a korinthusiakat, fogadják őt be, hiszen őszinte volt velük. Majd így folytatja:

„Nagy a bizalmam irántatok, sok dicsekedni valóm van veletek, tele vagyok vigasztalódással, minden nyomorúságunk ellenére csordultig vagyok örömmel.”

„Mert amikor megérkeztünk Macedóniába, semmi nyugalma sem volt testünknek, hanem mindenféleképpen gyötrődtünk: kívül harcok, belül félelmek.

De Isten, a megalázottak vigasztalója, megvigasztalt minket Titusz megérkezésével...”

Pál tehát megosztja a korinthusiakkal mindazt, ami a szívén volt. Elmondja nekik, hogy mennyire aggódott azért, mert nem hallott semmit felőlük.

Elküldte levelét Titusszal, de semmiféle információval nem rendelkezett a korinthusiak hogylétét illetően, sőt arról sem kapott hírt, hogyan fogadták a levelét.

Emiatt pedig háborgott a lelke, gyötrődött, „*kívül harcok, belül félelmek*” - írja Pál.

Egészen addig, amíg végre sikerült találkoznia Titusszal. Titustól végre megtudhatta, hogy a korinthusiak nagyon pozitívan fogadták levelét.

Ezért írja Pál, hogy Isten a megalázottak vigasztalója.

Isten tehát megvigasztalja azokat, akik szomorkodnak. Pált is megvigasztalta.

Ha te is szomorú vagy, tudnod kell, hogy Isten megvigasztalja azokat, akik szomorkodnak. Ehhez azonban fel kell emelnünk a tekintetünket az Úrra. És le kell vennünk a szemünket azokról a dolgokról, amelyek nyugtalanítanak bennünket.

A baj gyakran ott kezdődik, hogy annyira belevonódunk a saját problémánkba, hogy szem elől tévesztjük Istent. A problémánk pedig egyre inkább elhatalmasodik rajtunk, és képtelenek vagyunk Isten szemével szemlélni a helyzetünket.

Isten azonban megvigasztalja azokat, akik szomorkodnak, akik elkeseredtek, ezért most is az Úrra kell néznünk.

Ha te most épp le vagy törve, vagy aggódsz valami miatt, aminek sürgősen meg kellene oldódnia, vedd le a szemedet ezekről a gondokról, nézz az Úrra, dicsérd Őt, mondd el neki, mennyire szereted.

Figyelj oda az Istennel való kapcsolatodra, azt ápold, és meglátod, hogy szépen-lassan helyreállnak a dolgok.

Jézus is arra bátorít bennünket, hogy keressük először az Isten országát és az Ő igazságát, és akkor minden egyéb megadatik nekünk. Ugyanakkor nem érdekes az, hogy mi mennyire tudunk erre a „minden egyéb” koncentrálni.

Bibliaiskolás éveim alatt mindvégig arra a valakire vártam, akit Isten társamul küld majd. Végig arra vártam, hogy Isten megadja nekem ezt a társat, akivel majd együtt szolgálhatok.

Minden évben, amikor megérkeztek az elsősök, én ott ültem az első sorban és jól szemügyrevettem mindegyikőjüket. És akkor érkezett a diplomaosztó napja, és én még mindig nem találtam senki olyat, aki igazán tetszett volna.

Be kell vallanom, hogy évfolyamtársaimmal sokszor mondogattuk, hogy Amerikában a nők 95 %-a gyönyörű, a mi iskolánkat azonban a fennmaradó 5 % látogatta.

Minél kevesebb időm volt hátra a bibliaiskolában, annál inkább pánikba estem, hiszen még nem találtam társat. Ez azt jelentette, hogy egyedül kell majd kimenjek a világba.

Az Úrtól azonban újra és újra ugyanazt az igeverset kaptam:

„Keressd először az Isten országát, és az Ő igazságát, és minden egyéb megadatik majd neked!”

Az Úr minden egyébéről gondoskodik majd.

Úgyhogy én ezt tettem. Először az Úr országát, és az Ő igazságát kezdtem keresni.

És az egyik este, amikor a legkevésbé sem számítottam rá... az iskolát már befejeztem, már a szolgálatban voltam, evangélistaként szolgáltam, és hazalátogattam egy rövid időre.

A testvérem benne volt egy csapatban, éppen meccset játszottak, úgyhogy én elmentem, hogy megnézzem őt. És ahogy ott ültem és néztem a meccset, egyszer csak egy gyönyörű lányra lettem figyelmes, aki nem akart leülni a lelátóra, mert poros volt, úgyhogy én a fenekemmel letöröltem ott egy részt, és azt mondtam, hogy tessék, már le is poroltam neked.

Derült égből villámcsapásként egyszer csak ott termett ez a lány.

Pál tehát azt mondja a 6-os és 7-es versben:

„De Isten, a megalázottak vigasztalója, megvigasztalt minket Titusz megérkezésével; de nemcsak az ő megérkezésével, hanem azzal a vigasztalással is, amellyel ő nálatok megvigasztalódott.

Hírül hozta ugyanis nekünk a ti vágyódásotokat, a ti kesergéseteket, a ti hozzám való ragaszkodásotokat, úgyhogy még jobban megörültem.

Titusz tehát jó híreket hozott. A korinthusiak nagyon őszintén megbánták bűnüket.

Titusz elmondta Pálnak, hogy a korinthusiak nagyon szeretik őt, hogy nagyra értékelik azt a tényt, hogy Pál szívén viseli az ő sorsukat. És Titusz elmondása szerint a

korinthusiak őszintén sajnálták, hogy sok mindent beengedtek a gyülekezetbe, sőt sok mindent elnéztek, amit nem kellett volna.

Pál tehát nagyon örvendezik a hírek hallatán, és így folytatja:

Mert ha megszorítottalak is titeket azzal a levéllel, nem bánom – még ha bántam is –, mert látom hogy az a levél, ha egy kis időre is, megszorított titeket.

Most pedig örülök, de nem annak, hogy megszorodtatok, hanem hogy megtérésre szorodtatok meg: mert Isten szerint szorodtatok meg, és miattunk semmiben nem vallotok kárt.

Mert az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre, a világ szerinti szomorúság pedig halált szerez.

Pál tehát különbséget tesz a szomorúság és a bűnbánat között. Létezik ugyanis egy Isten szerinti szomorúság, amely megtéréshez vezet, és létezik egy világ szerinti szomorúság is, amely halált eredményez.

Az igazi bűnbánat, változást hoz.

Az Igében azt látjuk, hogy Júdás is vissza akarta adni megbízóinak a pénzt, amit a főpaptól kapott, amikor Jézust elárulta.

Júdás azt mondta a Máté 27:4 szerint: „*Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el.*”

És vissza akarta adni a 30 ezüstöt a főpapoknak és a véneknek.

Ők azonban így válaszoltak: „*Mi közünk hozzá? A te dolgod.*”

Júdás tehát odadobta a pénzt a lábukhoz, és azt mondta: *most már van közötök hozzá.* Ő kétségbe esett a tette miatt, majd ment és felakasztotta magát.

Júdás tehát sajnálta, amit tett, mint ahogy nagyon sok ember is sajnálja, amit tesz. De hiába sajnálsz, ha újra és újra megteszed ugyanazt, mert ez halált hoz.

Ha azonban sajnálsz, amit tettél, és többé nem teszed, ez a bűnbánat, ez az Isten szerinti szomorúság, amely a megtérésre vezet.

Péter háromszor tagadta meg az Urát. Amikor megszólalt a kakas, Jézus ránézett Péterre, és akkor Péternek eszébe jutottak Jézus szavai.

Jézus ugye korábban azt mondta, hogy mielőtt a kakas megszólal, háromszor árulsz el engem.

És akkor Péter megbánta, amit tett, elment és keserves sírásra fakadt. Péter soha többé nem tagadta meg az Urát. Ő őszintén megbánta tettét, ez pedig változást hozott.

A bűnbánat mindig összekapcsolódik a változással, és az Isten szerinti szomorúság bűnbánathoz vezet.

Véleményem szerint, ha ellátogatnánk egy börtönbe, és meginterjúvolnánk az ott raboskodókat, nagyrésztük valószínűleg igennel felelné arra a kérdésre, hogy sajnálják-e, amit tettek.

Ha azonban azt kérdeznénk tőlük, azt sajnálják-e, hogy megtették-e azt, amit megtettek, vagy azt sajnálják-e, hogy elkapták őket, akkor ha igazán őszintén válaszolnának, nagyrészt azt sajnálná, hogy elkapták őket.

Sokuk ugyanis miután kiszabadul, ugyanazzal a bünténnyel ismét megpróbálkozik, csak most már úgy próbálják azt végrehajtani, hogy másodszor ne kaphassák el őket.

Fontos, hogy ne az ilyenfajta sajnálat legyen a szívünkben, hogy ne azt sajnáljuk, hogy elkaptak bennünket, mert ez a világ szerint való szomorúság, amely a halálba vezet. Az Isten szerinti szomorúság azonban igazi életet ad, és a bűnbánatra ösztönöz.

Pál így folytatja a 11-es versben:

Mert éppen az, hogy Isten szerint szomorodtatok meg, mekkora buzgóságot keltett bennetek, sőt mentegetőzést, sőt méltatlankodást, sőt félelmet, sőt vágyódást, sőt ragaszkodást, sőt a vétkes megbüntetését!

Mindenképpen igazoltatok, hogy tiszták vagytok az ügyben.

Pál tehát örvendezik abban, hogy a korinthusiak őszintén megtértek mindazokból a dolgokból, amelyekkel kapcsolatban megfedte őket az első levelében.

Ha tehát írtam is nektek, nem a sértő miatt, és nem is a sértett érdekében írtam, hanem azért, hogy nyilvánvalóvá legyen buzgóságotok, amely az Isten színe előtt van bennetek irántunk.

A Károli fordításban pedig ezt olvashatjuk:

Hogy nyilvánvalóvá legyen nálatok a mi irántatok való bűgóságunk Isten előtt.

Pál tehát azt mondja a korinthusiaknak, hogy értük írta ezt a levelet, hogy megláthassák, mennyire szívén viseli sorsukat.

Ezért tehát megvigasztalódtunk, de megvigasztalódásunkon túl még jobban örültünk Titusz örömeinek, hiszen ti mindnyájan megnyugtattátok a lelkét.

Pál tehát örült annak, ahogyan a korinthusiak Titusszal bántak, és annak is, milyen boldog volt Titusz, látván mindazt, amit Isten elvégzett a korinthusiakban.

Mert ha egy kissé eldicsekedtem neki veletek, nem szégyenültem meg...

Pál biztosan dicsekedett Titusznak a korinthusiakkal, hogy milyen csodálatos volt az a gyülekezet és az ottani emberek.

... hanem amint mindent az igazsághoz híven mondtunk el nektek, úgy Titusz előtt való dicsekedésünk is igaznak bizonyult.

Az ő szíve még jobban felétek fordul, amikor visszaemlékezik mindnyájatok engedelmességére, amint félve és aggódva fogadtátok őt.

Örülök, hogy minden tekintetben bízhatom bennetek.

Titusz tehát beszámol Pálnak. Utána Pál saját reakciójáról ír, majd Titusz érzelmeiről a korinthusiakkal kapcsolatban.

Pál arról is ír, mennyire örül annak, hogy sikerült kijavítani azokat a helytelen gyakorlatokat, amelyek miatt első levelét megírta a korinthusiaknak.

Mielőtt belevágunk a 8. fejezetbe, lapozzunk vissza Pálnak a Korinthusiakhoz írt első leveléhez, mégpedig a 16. fejezethez, ahol Pál arra kéri a korinthusiakat, hogy:
„A hét első napján mindegyikőtök tegye félre és gyűjtse össze azt, ami telik tőle”

Vagyis Pál arra kéri a korinthusiakat, hogy gyűjtsenek adományokat a jeruzsálemi gyülekezet részére.

Emlékezzünk vissza a jeruzsálemi gyülekezet megalakulásának időszakára az Apostolok cselekedeteiben.

A jeruzsálemi hívők kezdetben egy kommunaszerű közösségben próbáltak élni.

A hívők mindenüket eladták, a pénzt pedig az apostolok rendelkezésére bocsátották, akik így a gyülekezet minden tagjának szükségleteiről gondoskodhattak.

Egy idő után azonban elfogyott a pénzük, és most már nem tudták betölteni az embereknek szükségleteit, így a jeruzsálemi gyülekezet egy rendkívül nehéz anyagi helyzetbe került.

Az ottani közösség javarészt zsidó hívőkből állt, akik meglehetősen gyanakvóan tekintettek a nem zsidó hívőkre. Nem mindegyikük hitt abban, hogy a pogányok is üdvözülhetnek anélkül, hogy előbb ne váljanak zsidókká.

A jeruzsálemi gyülekezetben farizeusok is akadtak, akik megtértek, de hozták magukkal a zsidó vallási gyakorlatokat, illetve egy általános gyanakvást a pogányokkal szemben.

Pál, aki elsődlegesen a pogányok felé szolgált, szeretett volna egy nagyon nagylelkű összeggel visszatérni Jeruzsálembe, hogy az ottani hívőket kiséghesse sanyarú anyagi helyzetében.

Ugyanakkor Pál abban a reményben tette mindezt, hogy ezáltal feloldhatja a jeruzsálemi zsidó hívők szívében, a nem zsidó hívőkkel szemben táplált előítéleteket és negatív érzéseket.

Pál abban reménykedett, hogyha a pogány hívők nagylelkű felajánlásával tér vissza Jeruzsálembe, a zsidó hívők ellenérzései a nem zsidó hívőkkel szemben megszűnnek, és a jeruzsálemi zsidó hívők felismerik, hogy mindannyian Isten családjának tagjai.

Hiszen a nem zsidó hívőktől származó anyagi segítség egyértelműen azt kommunikálta feléjük, hogy a nem zsidó hívők testvérükként szeretik és tisztelik őket.

Ne feledjük, hogy a jeruzsálemi gyülekezetből kezdett elterjedni az evangélium!

Bizonyos értelemben tehát a nem zsidó gyülekezetek tartoztak valamivel a jeruzsálemi gyülekezetnek, hiszen a jeruzsálemi gyülekezet szolgálatának és az onnan kiküldött

apostoloknak köszönhetően juthatott ki az evangélium más városokba és a nem zsidók otthonába is.

Pál a 2Korinthus 8-ban ugyanehhez a kérdéskörhöz tér vissza, és az egész fejezetet a jeruzsálemi gyülekezetnek szánt adományok témájának szenteli.

Először is arról ír a korinthusiaknak, hogy mennyi pénzt ajánlottak fel a macedóniai gyülekezetek.

Macedónia Görögország északi részén terül el, és itt volt Thesszalonika, Bérea és Filippi városa is. Az itt található gyülekezetek meglehetősen szegények voltak, mégis nagylelkűen adakoztak.

A korinthusi gyülekezet ezzel szemben bőségben élt, és Pál arra biztatja őket, hogy adakozásukban kövessék a macedóniaiak példáját.

Hírt adunk nektek, testvéreim, Istennek arról a kegyelméről, amelyet Macedónia gyülekezeteinek adott.

Mert a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömük, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett.

Pál tehát azt mondja, hogy a macedóniai gyülekezetek nagy szegénységben éltek, mégis nagyon nagylelkűen adakoztak.

Azt szokták mondani, hogy a szegények általában többet adnak a szegényeknek, mint amennyivel a gazdagok segítik a szegényeket.

Miért? Valószínűleg azért, mert a szegények pontosan tudják, mit jelent szegénynek lenni.

És véleményem szerint ez valóban így van. Én is ezt figyeltem meg a hosszú évek során.

A gyülekezetben is általában nem azok a legnagyobbak, akik a leggazdagabbak, hanem inkább azok, akik szegények.

Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy nem az adomány mennyisége határozza meg azt, hogy mi ténylegesen mennyit adunk Istennek. Isten sem a mennyiséget nézi, hanem sokkal inkább azt, hogy mibe került az az adomány annak, aki azt Istennek adja.

Tegyük fel, hogy valaki 100 millió forintot keres egy évben, és abból 10 millió forintot Istennek ad tizedként. Ez nem került túl sokba ennek az embernek, hiszen még is így marad 90 millió forintja.

De ha valaki egy évben egy millió forintot keres, és abból 100 ezret tizedként felajánl az Úrnak, akkor az bizony nagyon sok, mert nem marad olyan sok a megélhetésre.

Amikor Jézus a templomban volt tanítványaival, megfigyelte a gazdagokat, akik mindenki szeme láttára ajánlották fel adományukat Istennek. Ezekre utalt a Hegyi beszédben, amikor azt mondta a Máté 6:2 szerint:

„Amikor tehát adományt adsz, ne kürtöltess magad előtt, ahogyan a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon, hogy dicsérik őket az emberek. Bizony, mondom néktek: „megkapták jutalmukat.”

Jézus tehát azt mondja, ne kürtöljük világgá, amikor adakozunk, az emberek előtt tetszelegve.

A Lukács 12-ben arról olvashatunk, hogy Jézus leült a templomi persellyel szemben és nézte hogy miként dobja a sokaság a pénzt a perselybe. És akkor odalépett egy szegény özvegyasszony és beledobott két fillért, azaz egy krajcárt, ami szinte semmit sem ért.

Jézus mégis odahívta a tanítványait és ezt mondta nekik:

„Bizony, mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe.

Azok ugyanis mind a feleslegükből dobtak az áldozati ajándékokhoz, ő azonban szegénységéből mindazt beledobta, amije volt, az egész vagyonát.”

Isten tehát másképp tekint az adományokra, mint a világ. Ő nem azt nézi, mennyit adtál, hanem azt, hogy neked az mibe került. A macedóniai gyülekezetek is nagyon szegények voltak, mégis adtak, sőt mi több, nagylelkűen adtak.

Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek.

Pál először valószínűleg nem akarta elfogadni tőlük az adományt a jeruzsálemi testvérek részére, pontosan azért, mert a macedóniai gyülekezetek olyan nagylelkűen adakoztak. Ugyanakkor Pál látta, hogy ők maguk is nyomorban élnek és nekik is szükségük van pénzre, hogy szükségleteiket betöltsék. A macedóniai gyülekezetek azonban kérve-kérték Pált, hogy fogadja el tőlük az adományokat és vigye el Jeruzsálembe, mert segíteni szeretnének, és azt szeretnék megosztani a jeruzsálemi testvérekkel, amijük van.

Ők a „konjoniára” törekedtek, ami valóban azt is jelenti, hogy mindent megosztani.

És nemcsak azt tették, amit reméltünk, hanem először önmagukat adták az Úrnak, és aztán nekünk, az Isten akaratából.

Természetesen mindennél fontosabb az, hogy először önmagunkat adjuk az Úrnak. Isten is sokkal inkább ezt szeretné, mint a pénzünket.

És ez annyira igaz, hogy ha te csak a pénzedet adod Istennek, önmagadat azonban nem, azzal semmire sem mész.

Tehát a macedóniaiak is

először önmagukat adták az Úrnak, aztán nekünk, az Isten akaratából.

Úgyhogy bátorítottuk Tituszt, hogy amint már elkezdte, fejezze is be nálatok ennek az adománynak az összegyűjtését.

Ezért ahogyan mindenben bővelkedtek: hitben és igében, ismeretben és minden buzgóságban, és a tőlünk rátok áradó szeretetben, úgy ebben az adakozásban is legyetek bőkezűek.

Az eredeti szövegben az adakozás kifejezés helyén a „kharis” szót találjuk. Ez egy nagyon érdekes görög kifejezés, amely azt jelenti, minden, ami gyönyörű, csodálatos, dicsőséges. Gyakran ezt a szót kegyelemnek fordítják.

Nem parancsként mondom, hanem azért, hogy mások buzgósága által a bennetek levő szeretet valóságát is kipróbáljam.

Pál tehát először a macedóniai gyülekezeteket hozza fel példaként a kegyelemből való adakozásra, és azután még egy ennél is hatalmasabb példát említ.

Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.

Jézus Krisztus tehát szegénnyé lett értünk. Ő, akié az egész világmindenség, és minden a világegyetemben.

Zsoltárok 24:1: „Az Úré a föld, és ami betölti, a földkerekség, és a benne lakók.”

És mégis – írja Pál – gazdag lévén, szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.

Tanácsot is adok ebben az ügyben, mert ez hasznos nektek, akik nemcsak a cselekvést, hanem előzőleg az akarást is elkezdtétek tavaly óta.

Pál tehát azt mondja, hogy mi erről már egy ideje beszélünk.

Most pedig a cselekvést is végezzétek el...

Pál tehát azt mondja, hogy már sokat beszéltetek erről, és most itt az ideje, hogy megvalósítsátok mindezt.

És bizony valóban így van ez. Eljön az idő, amikor a beszéd helyett végre a tettek mezejére kell lépnünk. Eljön az az idő, amikor felkelünk az imádságból, és végre kilépünk.

Amikor Mózes kivezette Izrael fiait Egyiptomból, és Izrael népe elérkezett a Vörös-tengerhez Pi-Hahiróth előtt, ahol táborot vertek, akkor észrevették, hogy a Fáraó már mögöttük van temérdek harci kocsijával és katonájával.

Ekkor a 2Mózes 14-ben azt látjuk, hogy Mózes leborul Isten előtt, és hozzá kiált. Isten azonban azt mondja Mózesnek: *„Miért kiáltasz énhozzám? Kelj fel és indulj útnak, ez most nem az imaalkalom ideje, most menni kell, cselekedni.”*

Isten azt mondja Mózesnek a 16-os versben: *„Te pedig emeld fel a botodat, nyújtsd a kezedet a tenger fölé, hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izrael fiai a tenger közepén.”*

Eljön tehát az idő, amikor a tettek mezejére kell lépünk. Beszélhetünk valamiről nagyon sokáig, de elérkezik az a pillanat, amikor végre ki kell lépünk, és meg is kell azt valósítsuk. Pál is erre bátorítja a korinthusiakat.

Most pedig a cselekvést is végezzétek el, hogy amilyen az akarás készsége, olyan legyen a véghezvitel is, aszerint, amitek van!

Mert ha megvan a készség, az aszerint kedves, amije kinek-kinek van, nem aszerint, amije nincs.

A hangsúly tehát azon van, hogy készségesen adakozunk-e – mondja Pál, aki az adakozással a 9. fejezetben is foglalkozik, ahol megemlíti, hogy *„mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből”*.

Vagyis, ha az ember rossz szájízzel ad, akkor jobb, ha nem is adakozik. Isten nem szereti a fanyarú adakozót. De vajon ki szereti?

Isten a jókedvű adakozót szereti. Ezt látjuk a 2 Korinthus 9:6-ban is, ahol a görög kifejezést úgy is fordíthatnánk, hogy a vidám adakozót szereti az Isten.

Az adakozás az istentisztelet legvidámabb része kellene legyen, és ha az ember nem tud jókedvűen adakozni, nem is kellene adakoznia.

Ha adakozol, de közben azon keseregsz, hogy azon a pénzen vehettél volna egy ellenállhatatlan fagyú kelyhet is, de most már nem teheted meg, mert azt a pénzt felajánlod az Úrnak... ha ezen keseregsz, akkor jobban tennéd, ha inkább a fagyaltkehelyre költenéd a pénzt, ahelyett, hogy rossz szájízzel adod oda Istennek a pénzedet.

Isten nem akarja, hogy kényszerből adj neki pénzt vagy bármit is, legyen szó akár az idődről, akár a tehetségedről, vagy bármi másról.

Bármi, amit Istennek adok, azt szívesen adjam, szeretetből, nem pedig rossz szájízzel, panaszkodva, hiszen ez teljesen elrontja az ajándékot.

A korinthusiakban tehát először is megvolt az akarás, és ez nagyszerű.

Mert ha megvan a készség, az aszerint kedves, amije kinek-kinek van, nem aszerint, amije nincs.

Tehát nem kell olyat adnunk Istennek, amink nincs.

Ugyanis azért, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek ne legyen nyomorúságotok.

Pál tehát azt mondja, hogy nem akarom ezt az egész terhet rátok rakni.

... ellenben az egyenlőségnek megfelelően a mostani időben a ti fölöslegetek pótolja azok hiányát, hogy máskor azok fölöslege is pótolja majd a ti hiányotokat, hogy így egyenlőség legyen.

Pál tehát erre a fajta egyenlőségre bátorítja őket az Egyházon belül.

Ma is vannak a világban olyan országok, ahol nagyon is szenvednek a gyülekezetek. Ezért hoztunk létre szolgálatokat az ő megsegítésükre. Ezért támogatunk keresztényeket a világ más részein évente több ezer dollárral.

Ezért küldünk ki több ezer tanítást kazettán a világ minden tájára, az ott élő misszionáriusoknak, hogy egyfajta egyenlőséget teremtsünk.

Hiszen Isten gazdagon megáldott bennünket. Ebből kifolyólag az a felelősségünk, hogy mindezt megosszuk azokkal a gyülekezetekkel is, amelyek anyagi szempontból nehezebb helyzetben vannak, hogy Krisztus testén belül egyfajta egyenlőség alakuljon ki.

És ki tudja, lehet, hogy egy napon, mi szorulunk majd az ő segítségükre.

... amint meg van írva: „Aki sokat szedett, annak nem lett többje, és aki keveset, annak nem lett kevesebbje.

Ez arra az időszakra utal, amikor Isten mannával táplálta a népét a pusztában.

A következő versben azt látjuk, hogy Pál elküld néhány embert Macedóniába, hogy összegyűjtsék az adományt.

Hála legyen az Istennek, aki értetek ugyanezt a buzgóságot adta Titusz szívébe. Mert megkapta ugyan a bátorítást, de buzgóbb lévén, önként ment el hozzátok. Elküldtük vele együtt azt a testvért is, akinek az evangélium hirdetésével szerzett jó híre bejárta valamennyi gyülekezetet.

Nem tudjuk pontosan, hogy kiről van itt szó. Azt azonban látjuk, hogy Titusz mindenképpen vissza akart térni Korinthusba, és így ő vitte el a korinthusiaknak Pál második levelét. Ezekből a sorokból kiderül az is, hogy elkísérte őt még valaki, akinek a jó híre valamennyi gyülekezetet bejárta, aki lehet, hogy Lukács volt, de 100 %-os bizonyossággal ezt nem állíthatjuk.

Elküldtük vele együtt azt a testvért is, akinek az evangélium hirdetésével szerzett jó híre bejárta valamennyi gyülekezetet. Sőt ezenkívül a gyülekezetek kiválasztották őt útitársunknak is ebben az adománygyűjtésben, amelyben szolgálunk, magának az Úrnak a dicsőségére és a mi

készségünk megmutatására.

Ezt a férfit tehát a gyülekezetek választották ki, hogy Pállal együtt vigye el az adományt Jeruzsálembe. Az adományok Jeruzsálembe való eljuttatásának felelőssége tehát nem egyedül Pált terheli, mert mások is elkísérik őt Jeruzsálembe.

Mert óvakodni akarunk attól, hogy valaki megrágalmazzon minket szolgálatunknak eme bőséges eredménye miatt...

Pál nagyon óvatosan akart eljárni a pénzügyeket illetően. Felismerte azt, hogy itt Isten népe ad, és hogy Isten pénzéről van szó, ezért nagyon óvatosan akarta mindezt kezelni. Fontos volt számára, hogy elszámoltatható legyen, hogy ne egyedül vigye Jeruzsálembe a pénzt, nehogy meggyanúsíthassák azzal, hogy lopott az Úr pénzéből.

... mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is.

Véleményem szerint ez rendkívül fontos. Nagyon fontos, hogy a gyülekezetben is pontosan rögzítsük a befolyó pénzeket és a kiadásokat is, azt, hogy pontosan mire is költöttünk.

Ami a mi gyülekezetünket illeti, a könyvelésünk mindenki előtt nyitva áll, aki támogatja a gyülekezetet.

Ha tehát te is támogatod a gyülekezetet, jogodban áll megnézni, hogy mire költjük a pénzünket. Ha azonban nem támogatod a gyülekezetet, akkor mindez nem tartozik rád.

Előfordult már, hogy idegenek jöttek hozzánk, és szerették volna megnézni a kiadásainkat, pedig ehhez semmi közük sincs, mert ez csak azokra tartozik, akik támogatják a gyülekezetet.

Számunkra fontos, hogy gondunk legyen a tisztességre, mint ahogy Pál írja, nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is.

Elküldtük velük együtt azt a testvért, akinek az alkalmasságát sok mindenben kipróbáltuk, mert sokszor buzgó volt, most pedig még sokkal buzgóbb, mert nagyon bízik bennetek.

Akár Titusról van szó, aki nekem társam és közöttetek munkatársam, akár a mi testvéreinkről, a gyülekezetek küldöttei ők: Krisztus dicsősége.

Tanúsítsatok tehát irántuk szeretetet, és mutassátok meg nekik, hogy méltón dicsekedtünk veletek a gyülekezetek előtt.

Pál tehát arra bátorítja őket, hogy adakozzanak, hogy bizonyítsák be, valóban igaz az, amit Pál mondott róluk, amivel velük kapcsolatban dicsekedett, vagyis, hogy valóban nagylelkű emberek.

Pál tehát ezeket a férfiakat küldi Korinthusba, hogy elhozzák a korinthusiak adományát, amelyet aztán Pál, munkatársai kíséretével elvihet Jeruzsálembe.

Pál a 9. fejezetben még az adakozás rendjével foglalkozik, a 10. fejezetben pedig apostoli mivoltát támasztja alá.

Be kell vallanom, hogy a 2Korinthus 7. és 8. fejezete talán nem a két leginspirálóbb fejezet az igében, mégis azért fontosak ezek, mert olyan alapelveket tanulhatunk meg ebből a két fejezetből, amelyek napjainkban is jelentős szerepet játszanak, hiszen a gyülekezetek működési elvei fogalmazódnak itt meg.

És bár változik a díszlet, ezek az alapelvek megmaradnak.

Pál második levele a korinthusiakhoz 9-10. Fejezet

Pál az ezt megelőző fejezetekben írt a korinthusiaknak arról az adományról, amelyet gyűjteni szeretett volna a jeruzsálemi testvérek részére, akik komoly anyagi gondokkal küszködtek.

A 8. fejezetben Pál az adományok összegyűjtéséről ír. A 9. fejezetben pedig ismét kéri őket arra, hogy adományaikkal segítsék a jeruzsálemi hívőket.

A szentek iránti szolgáltról fölösleges írnom nektek. Hiszen ismerem készségeteket, amelyért dicsekszem veletek a macedónoknak, hogy Akhája tavaly óta készen áll, és hogy a ti buzgóságotok magával ragadta a többséget.

Pál tehát arról ír, hogy ők már egy évvel ezelőtt is készen álltak arra, hogy segítsenek a jeruzsálemi hívőknek, és mivel olyan készségesen akartak segíteni, ez arra indította a többi gyülekezetet is, hogy szintén a jeruzsálemi hívők segítségére siessenek.

De mégis elküldtem a testvéreket, nehogy a veletek való dicsekvésünk ebben az ügyben hiába való legyen.

És ha velem macedónok érkeznek és felkészületlenül találják titeket, valamiképpen szégyent ne valljunk mi – hogy ne mondjuk: ti – ebben a bizodal munkban.

Pál tehát arra bátorítja a korinthusiakat, hogy valóban gyűjtsenek adományokat, hiszen Pál már mindenkinek eldicsekedett a nagylelkűségükkel.

Macedóniában is az ő nagylelkűségüket említette, és Pál most attól tart, hogy amikor megérkeznek Korinthusba, azt találja majd, hogy a korinthusiak semmit sem tettek még az ügy érdekében, és ez rá nézve is nagyon kellemetlen lesz, sőt a korinthusiak is nagyon kellemetlenül fogják magukat érezni emiatt.

Szükségesnek tartottam tehát, hogy megkérjem a testvéreket, menjenek előre hozzátok és készítsék elő a már megígért adományokat, hogy az úgy legyen készen, mint hálaáldozat, nem pedig mint kényszerű adomány.

Pál nem akarta, hogy akkor gyűjtsenek a korinthusiak adományokat, amikor már ő is ott van Korinthusban; szeretete volna, ha mindez még érkezése előtt megtörténik.

Számára mindez azért volt nagyon fontos, mert nem akarta, hogy azzal gyanúsítsák őt és a szolgálatát, hogy mindezt csak a pénzért csinálja. Tehát ezen a területen különösen nagy óvatossággal járt el, mert semmiféleképpen sem szeretett volna szégyent hozni Jézusra.

Sajnos azonban napjainkban is vannak olyanok, akik bizony megszegyenítik Jézus Krisztus nevét azáltal, hogy túlon-túl nagy hangsúlyt fektetnek az adakozásra. Számos

módszer létezik Isten nyájának megkopasztására, és egyes ravasz evangélisták minden lehetséges módszert feltártak már, sőt, egyre újabbakat találnak ki.

Pál azonban nem akarta, hogy azzal vádolják, hogy kiszipolyozza a gyülekezetet, ezért inkább előreküldött néhány embert, hogy az adományok már meglegyenek, amikor ő odaér, hogy csak egyszerűen átvehesse azokat és elvihesse a jeruzsálemi gyülekezetnek.

Valóban nagyon kínos az, amikor az embernek a nevét használják fel pénzgyűjtésre. Néhány évvel ezelőtt Hawaii-szigetén tanítottam, meghívtak ugyanis egy konferenciára és bizony már az első este az történt, hogy az alkalom alatt, amikor érkezett az adakozás ideje, valaki tíz percen át beszélt arról, hogy én, az ő szeretett testvérük, eljöttem őket meglátogatni... és milyen sokba is került ez a repülőjegy... és egyébként is annyira szeretnék engem minden jóval ellátni, amíg itt vagyok... és ezért kéri a jelenlévőket, hogy nagyon bőkezűen adakozzanak.

Nehogy Chuck testvérünk, vagyis én, valamiben hiányt szenvedjek, amíg Hawaii-szigetén tartózkodom.

Én pedig ott ültem a színpadon, és nagyon kínosan éreztem magam. Úgyhogy amikor végre átadták nekem a szót, akkor azt mondtam: „nagyra értékelem azt, amit a ti testvéreitek mondtok erről a szegény Chuckról, de szeretném, ha tudnátok, hogy én egy fillért sem fogadok el azért, mert eljöttem ide tanítani. Az én Édesapám ugyanis hihetetlenül gazdag, és minden szükségletemről gondoskodik.

Nekem tehát nem kell az emberektől függnöm, nem kell arra várjak, hogy ők töltsék be a szükségleteimet, mert az én mennyei édesapám nagyon gazdag, és nagyon jól törődik velem.

Betölti a szükségleteimet, költhetek a bankszámlájáról, úgyhogy ha ti szeretnétek adakozni, akkor az rendben van, de ne szegény Chucknak adakozzatok, ő ugyanis egy fillért sem fogad abból el, amit összegyűjtötök, mert nem azért jött, hogy elvegyen, hanem azért, hogy adjon.”

Tény azonban, hogy a helyzet nagyon kínos volt. Nem szeretem, amikor az én nevemet csalának használják, hogy adakozásra indítsák az embereket.

Én az édesapámban, a Mennyei Atyámban bízom, aki betölti minden szükségletemet, és valóban, Ő nagyon hűséges ebben.

Ezért az adakozásban igyekszem Pál példáját követni.

Mindig nagyon zavart, hogy egyes gyülekezetek túlságosan nagy hangsúlyt fektetnek az adakozásra. Talán ezért is van az, hogy én pedig szinte átestem a ló tulsó oldalára, mert én nagyon keveset beszélek az adakozásról.

Azért nem beszélünk a gyülekezet felmerülő szükségleteiről, mert mi nem az emberektől várjuk a segítséget, hanem Istentől. Ő ad nekünk mindent, ami a szolgálathoz

szükséges, és amikor Isten vezet bennünket, mindig el is lát minket mindazzal, amire szükségünk van.

Én tehát nagyon is gyanakvó vagyok azokkal, akik azt mondják, hogy az Úr vezette őket ebbe a hatalmas szolgálatba, amit most kénytelenek lesznek feladni, ha az emberek nem hajlandóak adakozni, vagyis nem fogják pénzzel kisegíteni Istent.

Bennem azonban nem az a kép él Istenről, aki hétről hétre a csőd szélén lebeg, és már arra készül, hogy szolgálatait leállítsa, hacsak nem jönnek végre olyan emberek, akik hajlandók őt megmenteni és kihúzni őt szörnyű anyagi helyzetéből.

Pálnak is ez volt tehát a hozzáállása; ő nem akarta, hogy akkor gyűjtsenek adományt, amikor ő is ott van Korinthusban. Nem akart semmiféle hangsúlyt fektetni a pénzre, ezért kérte arra a korinthusiakat, hogy még megérkezése előtt gyűjtsék össze az adományokat.

Az adakozást illetően azonban Pál egy nagyon érdekes alapelvet is megemlít. Ez egy Istentől származó alapelv, egy szellemi törvény, és azért érdekes, mert néha nehéz megértenünk, hogyan is működhet ez a gyakorlatban.

Bevallom, hogy magam sem értem, hogyan működik ez, azt azonban tudom, hogy működik.

És ugyanezt tapasztalom a fizika törvényeivel is. Sok olyan törvényszerűség van, amely működik, de nem tudjuk megmagyarázni, hogy hogyan működik vagy miért.

Például tudok egy keveset a mágnesesség törvényéről; tudom, hogy az azonos pólusok taszítják egymást, az ellentétes pólusok pedig vonzzák. De azt nem tudom megmondani, miért van ez így.

Azzal már kisfiúként is tisztában voltam, hogy egy mágnes valamiféle láthatatlan erővel egy bizonyos távolságon belül magához vonzza az asztalon található szögeket. Később a fizikaórán megtanultam, hogy ez azért van, mert az ellentétes pólusok vonzzák egymást.

Most már tudom, hogy ez valóban így van, de hogy miért van így, azt nem tudnám megmagyarázni.

Az elektromosságról is tudok már egyet-mást, annyit legalábbis mindenképpen, hogy nem nyúlok a konnectorba. Ugye azt is tudom, hogy a kábelek közvetítik például az elektromos áramot, bár ennek a jelenségnek sem vagyok tisztában a legapróbb részleteivel.

Ezen kívül vannak ismereteim a soros és a párhuzamos kapcsolásra vonatkozóan, bár a részleteket itt sem ismerem.

A megfigyelhető törvényszerűségekkel tehát tisztában vagyok, és tudom alkalmazni az ismereteimet.

Tudom, hogy valóban létezik gravitációs erő, ezért eszembe se jut úgy tenni, mintha nem létezne, bár itt sem ismerem minden részletet.

Ugyanezt mondhatjuk el a szellemi törvényekről is, amelyeket Isten felállított a világegyetemben. És bár nem tudom megmagyarázni, hogy hogyan, de biztosan tudom, hogy működnek.

Ezért az ember megtanulja, hogy ezeket a törvényeket figyelembe kell vegye az életében, és megtanulja azt is, hogy milyen eredményekkel jár egy-egy törvény betartása.

Azt is tudom, hogy létezik egy szellemi törvény, amely így szól: *„Adjatok és adatik nektek. Jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak ötletekbe.”*

Azt azonban nem tudom megmagyarázni, hogy ez a szellemi törvény hogyan működik. Hogyan lehetséges az, hogy minél többet adunk Istennek, annál többet kapunk tőle. A hatos versben Pál is ezt a szellemi törvényt említi. Azt írja:

Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat.

Ez tehát egy szellemi törvény, és Pál magyarázata alapján egy kicsit érthetőbbé válik számomra, hogy miként működhet ez a törvényszerűség.

Ha én búzát vetek, logikus, hogy minél több magot vetek el, annál nagyobb termés várható; ha azonban csak néhány magot szórok el itt-ott-amott, akkor a búzából is sokkal kevesebb terem; nem lesz olyan bőséges az aratás.

Ha nagylelkűen vetek, nagylelkűen is aratok.

Pál tehát itt egy olyan párhuzamot használ, amely számomra érthetőbbé teszi, hogyan is működik ez.

Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat.

Ez egy Istentől származó törvény.

Nagyon érdekes, hogy ez az egyetlen olyan törvény, amellyel kapcsolatban Isten bátorít bennünket, hogy próbáljuk ki és bizonyítsuk be, hogy valóban működik.

A Malakiás 3:10-ben azt mondja az Úr:

„... így tegyetek próbára engem – mondja a Seregek Ura. Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok.”

Akkor látjuk meg, hogy ez valóban igaz, amikor tizedet és adományokat adunk az Úrnak.

Létezik tehát ez a szellemi törvény, és én tudom, hogy ez működik; bár nem tudom megmagyarázni, hogy hogyan, de azt bizton állíthatom, hogy működik. Isten maga kér bennünket arra, hogy próbáljuk ki, és akkor majd meglátjuk, hogy működik.

Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.

A jókedvű, vagyis az eredeti szerint a vidám adakozót. Isten személyes sértésnek veszi – és ha én lennék Isten, én is annak venném – amikor valaki ad neki, de mindezt keserű szájjal teszi.

Hiszen, amikor azt látom, hogy nekem is valaki kelletlenül ad valamit, akkor bennem is azonnal az fogalmazódik meg, hogy csak tartsd meg, én ezt így nem akarom, én nem szeretem a feltételhez kötött ajándékokat.

Isten nem akarja, hogy neki bármit is kelletlenül adjunk. Nem akarja, hogy olyan legyen a hozzáállásunk, hogy „na jó Istenem, ha nagyon muszáj, akkor ezt most neked adom.” Mert ha így adjuk, Isten is azt mondja: „Tudod mit? Inkább tartsd meg, nekem erre nincsen szükségem, és így nem is akarom, hogy ezt nekem add.”

Isten azt sem szeretné, ha kényszerűségből adakoznánk, azért, mert valaki nyomás alá helyezett bennünket.

Amit tehát adunk, azt adjuk vidáman, jókedvűen. Mert ez az az adomány, amit Isten igazán szeret és megbecsül.

Ha azonban te csak kényszerűségből vagy kedvetlenül adakoznál, inkább tartsd meg az adományodat. Neked is jobb lesz úgy. És csak azt add, amit Isten iránti szeretetből, jókedvvel tudsz adni.

Mindenki úgy adjon, ahogy előre eldöntötte szívében.

Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezettek és bőségben éljete minden jó cselekedetre.

Mindezek fejében ezt kapjátok Istentől.

Ne feledjük, hogy Isten soha nem marad adósunk. A Róma 11:35-ben ezt írja az Ige: „*Ki előlegezett neki, hogy vissza kellene fizetnie?*”

A Lukács 6:38-ban pedig maga Jézus mondja:

„Adjatok és adatik nektek. Jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak öletekbe. Mert Isten senkinek nem marad adósa.”

Istennek tehát hatalma van arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, és minden szükségletekről gondoskodjon.

Amint meg van írva: „Bőkezűen osztott a szegényeknek, igazsága megmarad örökké.”

Itt Pál néhány zsoltárból idéz.

Aki pedig magot ad a magvetőknek, és eledelül kenyeret, megadja és megsokasítja vetőmagokat és megszorítja „igazságok gyümölcsét.”

Így mindenben meggazdagodtok a teljes tisztaszívűségre, amely hálaadást szül az Isten iránt, általunk.

Pál tehát azt mondja, árássa ki rátok Isten kimondhatatlan gazdagságát.

Mert ennek a szolgálatnak az ellátása nemcsak a szentek szükségleteit elégíti ki, hanem sokakat hálaadásra is indít az Isten iránt.

Vagyis kettős rendeltetése van. Egyrészt kielégíti az emberek szükségleteit, másrészt azonban sokakat hálaadásra indít az Isten iránt. És én úgy vélem, hogy csodálatos így tekinteni az adakozásra.

Mert a szolgálat eredményességéért dicsőítik majd az Istent, azért az engedelmségért, amellyel a Krisztus evangéliumáról vallást tesznek, és azért a jószívűségetekért, amely irántunk és mindenki iránt megnyilvánul.

És ők könyörögnek is értetek és vágyódnak utánatok, mivel Isten jósága bőven kiáradt rátok.

Hála legyen az Istennek kimondhatatlan ajándékáért.

Egyrészt tehát arról van itt szó, hogy mi adunk Istennek, másrészt azonban ne feledjük, hogy Isten mit adott nekünk; hogy kaptunk tőle egy kimondhatatlan ajándékot Jézus Krisztus személyében.

És mi indította Istent arra, hogy nekünk adja az ő fiát? Az irántunk való szeretete. Amikor tehát adakozunk, tegyük azt szeretetből. Ez az egyetlen elfogadható motiváció. Adjatok Isten iránti szeretetből.

Mindenki úgy adjon, ahogy előre eldöntötte a szívében.

Annyit adj, amit jókedvűen adni tudsz, és az Úr gazdagon megáld téged mindezért.

Ezek az adakozásra vonatkozó szabályok. És én annyira vágyom arra, hogy a mi gyülekezetünkben is ezek a szabályok valósuljanak meg.

Ne adjatok ennek a gyülekezetnek, ha erre nem Isten szeretete indít benneteket. És úgy adjon mindenki, ahogy azt előre eldöntötte a szívében. Ne kényszerből, ne érezze azt, hogy muszáj adnia. Mi soha nem fogunk megkeresni téged, mi soha nem kérünk meg könyörögve, hogy Isten munkáját támogasd pénzzel. Inkább bezárjuk a kapukat, mintsem hogy ezt tegyük.

Ha romlani kezd az anyagi helyzetünk és esetleg a csőd szélére kerülünk, akkor sem fogunk leveleket küldözgetni neked, könyörögve, hogy segíts, hogy fennmaradhassunk. Egyszerűen csak bezárjuk kapuinkat, én pedig lehet, hogy elköltözöm a Hawaii-szigetekre.

Úgyhogy nem kell bennünket sajnálni.

Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért.

Szeretetből olyan sok mindent adott nekünk. Egyrészt egyszülött fiát, Jézus Krisztust, és Krisztuson keresztül még további ajándékokat is. Például, reménységet, ahogy várjuk az ő országának eljövetelét.

Micsoda kincseket, micsoda gazdagságot kaptunk tőle! Ezek mind a mieink Jézus Krisztus által!

Isten tehát nekünk adta egyszülött fiát, Jézus Krisztust; de Jézus Krisztuson keresztül még olyan sok minden mást is: kegyelmet és békességet is. Ezek mind Isten dicsőséges ajándékai. És mindez Jézus Krisztusban lehet a miénk.

Ezzel lezárul az a rész Pál levelében, amelyben a jeruzsálemi elszegényedett szentek részére szóló adománygyűjtésről beszélt, és Pál most más komoly témákat érint.

A 10. fejezetben Pál ismét apostoli mivoltával foglalkozik, amelyet egyesek megkérdőjeleztek a korinthusi gyülekezetben, sőt, ezek az emberek megpróbálták a többi embert is Pál ellen fordítani.

A gyülekezeti megoszlás mindig szomorú dolog. Az emberek ilyenkor egy másik embert vagy egy meghatározott tanítást kezdenek dicsőíteni Jézus Krisztus helyett.

És bizony oly sokszor, amikor az emberek megoszlást támasztanak a gyülekezetben és az új elképzeléseket kívánnak megvalósítani, új elképzeléseik létjogosultságát úgy próbálják alátámasztani, hogy a régi dolgokat megpróbálják a földbe tiporni.

Ez történt a korinthusi gyülekezetben is: vádaskodtak, sőt egyesek kimondottan Pál ellen beszéltek.

Pál tehát most azokhoz a csoportokhoz szól a korinthusi gyülekezeten belül, amelyek megoszlást szítottak, és válaszol arra a kritikára is, amellyel őt illették a gyülekezetben azok, akik kinevezték magukat a gyülekezet szellemi vezetőinek.

Bizony mindenfelé találkozunk ilyen emberekkel, akik úgy viselkednek, mintha mindenkinél mélyebb rálátásuk lenne a szellemi dolgokra.

Valahogy azt kommunikálják, hogy: – Hát, testvérem, ha majd te is eljutsz arra a szintre, amelyen én vagyok, akkor majd te is megérted ezeket a dolgokat. De mivel te még nem vagy azon a szinten, még nem állsz készen ezeknek a dolgoknak a befogadására. De ahogy érettebbé válsz és növekedsz, majd jobban megérted Istennek ezeket a mély dolgait.”

Ők tehát úgy tesznek, mintha sokkal lelkibbek lennének, és sokkal nagyobb rálátásuk lenne a dolgokra, a többieket pedig lesajnálják. Ezek az emberek úgy próbálják előrevinni saját ügyüket, hogy közben lerombolnak másokat.

Egy régi közmondás szerint „Aki sárral hajigál, magát piszkolja be.” És hozzátehetnénk, hogy egy idő után azon kapja magát, hogy elfogy lába alól a talaj.

Pált is sárral dobálták egyesek, és ezért ő az elkövetkező néhány fejezetben megvédi magát a vádaskodásokkal szemben.

Pedig ha valaki, akkor Pál igazán nem szorult rá arra, hogy védekezzen, és nagyon rossz azt látni, hogy rákényszerült erre. Ez számára is nagyon kellemetlen, hiszen most kénytelen kimondani bizonyos dolgokat, amikről nem akart beszélni, mert ezek csak az Úrra és őrá tartoznak.

Olyan dolgokról van szó, amelyeket Krisztusért állt ki szívesen és örömmel; olyan dolgokról, melyeket nem kürtölt világgá.

Pál tehát kénytelen néhány olyan dolgot elárulni, amelyek egyértelműen bizonyítják apostoli mivoltát.

A Krisztus szelídségével és gyöngédségével kérlek titeket én, Pál, aki – némelyek szerint – szemtől szembe ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távollétemben erélyes vagyok hozzátok...

Egyesek ugye ezzel vádolták Pált. Azt mondták róla, hogy Pál a távollétében nagyon kemény leveleket tud írni, bezzeg, amikor itt van közöttünk, milyen szelíd. Sőt azt is mondták róla, hogy szemtől szembe egy csúnya kis gebe, vagyis kicsúfolták őt megjelenése miatt is.

Pál külső megjelenéséről annyit tudhatunk, hogy alacsony volt, vastag szemöldökkel, amelyek homlokán összeértek, és azt is tudjuk, hogy az orra görbe volt, a lábai pedig O alakúak.

Tehát Pál semmiképpen sem volt egy klasszikus szépség, és egyesek Korinthusban is azt mondták róla, hogy első ránézésre semmi különleges nincs benne, de távollétében megtáltosodik, és egy Atlaszá válik.

A Krisztus szelídségével és gyöngédségével kérlek titeket én, Pál, aki – némelyek szerint – szemtől szembe ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távollétemben erélyes vagyok hozzátok, kérlek titeket...

Vegyük észre, hogy Pál immáron másodszor mondja azt, hogy „*kérlek titeket.*” Pál nem parancsol semmit a korinthusiaknak, hanem inkább kérleli őket.

... kérlek titeket, hogy amikor jelen leszek, ne kelljen erélyesnek lennem annak a meggyőződésnek az alapján, amellyel merészen akarok fellépni némelyekkel szemben, akik úgy vélik, hogy mi test szerint élünk.

Egyesek a gyülekezetben azzal gyanúsították Pált, hogy a test szerint él.

Láthatjuk tehát, hogy Pált nagyon sok mindennel vádolták. Ő pedig itt figyelmezteti őket, hogy amikor újra ellátogat Korinthusba, nem akar keményen eljárni közöttük. De azt is elmondja a korinthusiaknak, hogyha úgy látja szükségesnek, erélyes lesz hozzájuk.

Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk; hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására. Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magaslatot, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre...

Mi tehát valóban egy fizikai testben élünk, a harcaink azonban alapvetően nem fizikai jellegűek.

Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk

- írja Pál.

Az Efezus 6:12-ben ezt olvashatjuk: *„Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak.”*

Az igazi csatáink tehát nem fizikai jellegűek, hanem szellemiek. Hiszen szellemi erők és hatalmak ellen harcolunk, és a szellemi harc állandóan folyik.

Talán el sem tudjuk képzelni, milyen intenzitással folyik a szellemi harc a világegyetemben mindenütt körülöttünk.

Biztosan emlékeztek, amikor Dániel elhatározta, hogy az Urat keresi és imádkozni illetve böjtölni fog. Huszonegy nappal később meglátogatta egy angyal Dánielt, és a Dániel 10:12-től ezt mondta Dánielnek:

„Ne félj Dániel, mert az első naptól fogva, hogy rászántad magad a dolgok megértésére, megalázkodva Istened előtt, meghallotta szavadat Isten és én a te szavaid miatt jöttem. A Perzsa Birodalom vezére ugyan utamat állta huszonegy napig, de Mikáel, az egyik legfőbb vezér segítségemre jött, ezért ott kellett maradnom a Perzsa Birodalomban. De most megjöttem és elmondom neked, hogy mi fog történni népeddel az utolsó időkben, mert ez a látomás is arról az időről szól.”

Ezek az Igeversek is egy szellemi harcra utalnak.

Dániel imádkozott, böjtölt, és választ várt az Úrtól. Az Úr pedig mennyei követet küldött hozzá, akit azonban huszonegy napon át feltartóztatott a birodalom vezére, vagyis a sötétség erői, míg végül Mikáel kiszabadította.

Mi tehát sokszor nem is tudatosítjuk azt, hogy micsoda szellemi harc dül körülöttünk a világegyetemben. Pedig bizony jó lenne, ha tudatosítanánk, hiszen sokszor bennünket is megcsap a körülöttünk folyó szellemi harc szele.

Ennek a szellemi harcnak melléktermékei lehetnek például olyan érzések, amelyeket nem is igazán tudunk megmagyarázni, mert nem igazán értjük őket.

Arra gondolok például, hogy elkeseredünk; úgy érezzük, hogy nincs kiút, vagy egyfajta depresszióba süllyedünk; vagy úgy érezzük, hogy egyfajta nyomás nehezedik ránk. Az is elképzelhető, hogy egyszerűen nyugtalanok vagyunk vagy teljesen reményünket veszítettük.

Ezek az érzések bizony gyakran a körülöttünk dúló szellemi harc eredményei és melléktermékei.

Hatalmas csata dül az emberi lelkekért a Sátán és Isten Lelke között.

A Sátán ugye igyekszik saját irányítása alá helyezni az emberek lelkét és elméjét. Sokszor az ember a csata kellős közepén találja magát, amikor például éppen az ő lelkéért dül a harc.

Az Úr Lelke már kopogtat szívének az ajtaján, a Sátán pedig tíz körömmel próbál hozzá ragaszkodni.

A háttérben tehát egy nagyon komoly szellemi harc folyik, amelyet hívő keresztényként mindenképpen tudatosítanunk kell ahhoz, hogy győzedelmes életet élhessünk.

Az egyik problémánk általában az, hogy nem mindig ismerjük fel, amikor a Sátán támad, és sokszor hajlamosak vagyunk önmagunkban keresni a hibát.

Azt mondjuk: én már csak ilyen vagyok; vagy egyszerűen csak bal lábbal keltem fel ma reggel. Van, hogy azt mondjuk: hát, van, amikor egyszerűen rossz kedvem van, el kell fogadnod ezt, meg kell bocsátanod.

És esetleg észre sem vesszük, hogy éppen egy szellemi támadás alatt állunk.

Mivel nem tudatosítjuk ezt, éljük tovább az életünket, ahelyett, hogy ellenállnánk a Sátánnak.

A Jakab 4:7-ben azt olvashatjuk: *„Álljunk ellent az ördögnek, és akkor elfut tőlünk.”*

Ahhoz azonban, hogy ellent tudjunk állni a Sátánnak, először fel kell ismerjük, hogy a Sátán támad bennünket, és amikor rádöbbenünk, hogy egy szellemi támadásról van szó, a második fontos lépés, hogy ellenálljunk a Sátánnak Jézus Krisztus nevében, és ő elfut majd előlünk.

A győzelem kulcsa pedig a harmadik lépés, amikor örvendezni kezdek abban, hogy az Úr legyőzte a sötétség hatalmait. És ahogy örvendezek, azt fogom észre venni, hogy eltűnik a depresszióm, és már nem vagyok ingerült; és valóban megélem azt a győzelmet, amely az enyém Krisztusban. És mennyire más lesz a napom, hogyha ezt a győzelmet megragadva ellenállok a Sátánnak.

Oly sokszor azonban megadjuk magunkat a sorsunknak, hagyjuk, hogy az ellenség jól összeverjen bennünket, és csak lehajtott fejjel éljük az életünket, szörnyen érezzük magunkat, és nem tudjuk, hogy miért.

Közben pedig panaszkodunk Istennek, hogy szörnyen mennek a dolgok, és nem vesszük észre, hogy a Sátán támadásáról van szó az otthonunk, a családuknk ellen, és bizony ez a támadás nagyon sok formában jelentkezhet.

Testben élünk, de nem test szerint hadakozunk. A mi harcunk szellemi jellegű, és ezért szellemi fegyverekre van szükségünk.

Isten pedig megadja nekünk a szükséges szellemi fegyvereket.

Az Efezus 6-ban arról ír Pál, hogy miután felismertük, hogy egy szellemi harc dúl körülöttünk:

„Öltsétek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az Ördög mesterkedéseivel szemben...”

„Álljatok meg tehát felövezve derekatokat igazság szeretettel és magatokra öltve az igazság páncélját.”

„Felsaruzva a lábatokat a békeesség evangéliuma hirdetésének a készségével.”

„Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. Vegyétek fel az üdvösség sisakját is és a lélek kardját, amely az Isten beszéde.”

Pál pedig ezután a következőket teszi még hozzá mindehhez:

„Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes Szentekért.”

A szellemi harcot tehát nem vívhatjuk testi fegyverekkel, csak szellemiakkal.

A hit, Isten Igéje, az imádság, mind ilyen fegyverek. Ezekkel a fegyverekkel győzhetjük le az ellenséget.

Isten gyermekeként egyikünknek sem kell tovább engednie, hogy a Sátán gyötörjön bennünket, mert Jézus Krisztus által hatalmunk van arra, hogy elüldözzük az ellenséget.

Amikor fogjuk azt a győzelmet, amelyet Jézus Krisztus kivívott a kereszten és így állunk ellen a Sátánnak, kénytelen lesz elmenekülni.

„Álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.”

„Közeledjétek az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok.”

Sokszor ott követjük el a hibát, hogy nem szellemi fegyverekkel harcolunk az ellenség ellen, hanem testi fegyverekkel.

Például azt mondom, hogy na, én ma a kezembe veszem ezt a helyzetet; és valahogy kirántom magam a depresszióból.

A saját testies elképzeléseinkkel és módszereinkkel jövünk tehát, ahelyett, hogy azokat a szellemi fegyvereket használnánk, amelyeket Isten a rendelkezésünkre bocsátott.

Így ha a saját erőből próbálok szembeszállni az ördöggel, akkor az egész életem egy hatalmas, fárasztó csata lesz, amelyben görcsösen próbálok küzdeni, a saját erőből elüldözni a Sátánt, aki azonban folyamatosan gyötör engem, hiszen én a saját erőből meglehetősen sikertelenül fogok próbálkozni.

Hadakozásunk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására.

Az imán keresztül lerombolhatjuk az ellenség erődítményeit.

A szellemi harc színtere bizony gyakran az ember elméje, a gondolatai. A Sátán az elménket támadja, és ott zajlik a szellemi harc. A gondolatainkban kérdőjelezi meg a Sátán Istent, és azt mondja: „Vajon tényleg azt mondta Isten, hogy ... Vajon tudja-e Isten, hogy ... Vajon látja-e Isten, hogy ... Vajon Isten valóban bölcs?”

És sokszor bizony engedjük, hogy megtévesszen minket a Sátán, és elhiszük, hogy Isten levette rólunk a szemét, hiszen ha látja ezeket a dolgokat, akkor miért nézi mindezt tétlenül.

Vagy például, amikor bűn van az életünkben, de Isten nem sújt le ránk, ebből gyakran hajlandóak vagyunk azt a következtetést levonni, hogy Isten nem is látja a bűnünket.

De becsapjuk önmagunkat, ha azt gondoljuk, hogy zavartalanul vétkezhetünk, mert Isten ezt nem veszi észre.

Úgy tűnik tehát, hogy a bűnünkben is nagyon jól elélegélhetünk. Ne feledjünk azonban, hogy az igazság malmai lassan, de alaposan őrölnek. És egy napon minden kiderül majd.

A Sátán igyekszik bizonyos gondolatokat, elképzeléseket, vágyakat ültetni az elménkbe. A kérdés az, hogy mit kezdek ezekkel.

Fogom, és elkezdem őket dédelgetni? Fogom azt az adott vágyat és a gondolataimat, és kiélem azt? És arra gondolok, hogy ez milyen jó is lenne, hogy én akkor mennyire boldog lennék, hogy milyen tökéletes is lenne ez.

És ahogy egyre jobban elkezdjük dédelgetni ezeket vágyakat, a Sátán bizony fel tudja ezt használni ellenünk. Felhasználja arra, hogy elgáncsoljon bennünket.

Egyesek szerint elég, ha megfogalmazzuk a vágyainkat, elég ha nagyon erősen gondolunk rájuk, leírjuk azokat egy papírra, kiragasztjuk a tükörrre, és reggelente, amikor borotválkozunk, olvasgatjuk azt, és beleképzeljük magunkat abba, amire vágyunk.

Képzeljük el, pl. hogy ügyvezető igazgatók vagyunk. És némelyek azt gondolják, hogy ahogy az ember megjeleníti mindezt a lelki szemei előtt, a tudatalatti működésbe lép, és terveket dolgoz ki arra nézve, hogyan lehetne vágyainkat a gyakorlatban megvalósítani.

Ezt használja fel a Sátán is.

És akkor hirtelen azon találja magát, hogy valami olyat tesz, amiről soha nem gondolta volna.

De ugye minden az ember fejében kezdődött.

Jézus is erre utalt, amikor azt mondja a Máté 5:27-28-ban: *„Hallottátok, hogy megmondatott: ne paráználkodj! Én pedig azt mondom nektek, aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében.”*

Mert az egész a fejünkben kezdődik, amikor elképzelünk egy adott szituációt és egyre inkább beleéljük magunkat. Ezzel már lényegében elindultunk a megvalósítás útján. A fejünkben már megtettük azt, amit elképzeltünk.

Ezért kell a harcot már az elménkben megharcolnunk, ezért van szükségünk szellemi fegyverekre, hogy minden gondolatunkat, minden jelentkező vágyunkat foglyul ejthessünk a Krisztus iránti engedelmisségben.

Ne játszadozzunk el tehát olyan gondolatokkal, amelyekről tudjuk, hogy nem Istentől származnak, hanem szabaduljunk meg tőlük! Ne játszadozzunk az ilyen gondolatokkal, mert a végzetünket okozhatják!

A mi fegyvereink tehát szellemi jellegűek; ezért szükségünk van szellemi fegyverekre, hogy megvívhassuk a szellemi harcot.

Az igaz, hogy testben élünk, de az igazi harc mégsem testi. Az igazi csata az elménkben dúl, mégpedig az elménk irányításáért.

Ha tehát én testesen gondolkodom, romlottságot aratok, de ha a Lélek szerint gondolkodom, akkor a Szentlélek által életet, örömet, békességet arathatok.

A csata tehát az elménkért folyik. A Sátán szeretné foglyul ejteni az elménket.

És érdemes tudatosítani, hogy milyen eszközök állnak napjainkban a Sátán rendelkezésére ahhoz, hogy rabul ejtse az elménket, és hogy elültessen bizonyos dolgokat a fejünkben.

Olyan dolgokra gondolok természetesen, amelyek egyre távolabb visznek bennünket Istentől.

Elég, ha megnézzük, hogy a pornográfia milyen mennyiségben áll ma rendelkezésünkre és milyen elérhető közelségben van. A Sátán szinte túlórázik, hogy egyre több olyan anyagot gyártson, amellyel rabul ejtheti az elménket, és beindíthatja a fantáziánkat.

Nekünk azonban meg kell állnunk a Szentlélek erejével az ellenség támadásaiban, különben mi is a saját testiességünk rabjaivá válunk.

Én nagyon is tisztában vagyok azzal, milyen nehéz is ezt megvalósítani. Nem könnyű a mai világban egy Isten szerint való életet élni, hiszen ez ellen szól a világ minden istentelen nyomása, amely igyekszik rád nehezedni.

Ahhoz tehát, hogy megálljunk, nem elegendő a saját erőnk. Azokkal a fegyverekkel kell éljünk, amelyeket Isten a rendelkezésünkre bocsátott.

Pál is erre bátorítja az efezusiakat az Efezus 6:13-14-ben azt mondja: *„Vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok.” Álljatok meg tehát.*

És bizony Isten jól tudja, hogy valamikor csak ennyire vagyunk képesek. Miután jön a Sátán támadása, az is csoda, hogy én egyáltalán még állok. De csak Isten kegyelmének köszönhetően állhatok meg, mert a Sátán mindent megpróbál, hogy a földre tiporhasson és elpusztíthasson bennünket.

... és készek vagyunk megbüntetni minden engedetlenséget, amikor teljességre jut a ti engedelmisségetek.

- írja Pál.

Itt megint azokra utal a korinthusi gyülekezetben, akiket esetleg meg kell majd büntetniük engedetlenségükért.

2Korinthus 10:7, a Károli fordítás szerint:

A szem előtt valókra néztek?

Ezt a kérdést intézi hozzájuk Pál arra utalva, hogy egyesek a korinthusi gyülekezetben kicsúfolták őt a kinézete miatt. Azt mondták Pálról, hogy egy gyenge, hitvány valaki, és megvetendő az is, amit mond.

Pál tehát azt mondja:

A szem előtt valókra néztek?

Ha valaki meg van győződve arról, hogy ő a Krisztusé, azt is gondolja meg önmagában, hogy amint ő Krisztusé, ugyan úgy mi is.

Egyesek tehát azt mondogatták, hogy ők, az Úrtól vannak. Erre Pál azt mondja: Igen, mi is az Úrtól vagyunk.

Ezek azt is mondogatták, hogy bennük megvan Krisztus értelme. Az 1Korinthus 2:16-ban azonban Pál is azt írja, hogy: „Bennünk is a Krisztus értelme van.”

Ezek az emberek azt mondták, hogy ők kinyilatkoztatást kaptak az Úrtól, és Pál is azt mondja, hogy „Én is kaptam az Úrtól kinyilatkoztatást.”

Mert ha kissé túlozva dicsekszem is a hatalmunkkal, amelyet az Úr építésetekre, és nem rombolásotokra adott, nem szégyenülök meg...

Pál tehát az Úrtól kapott hatalmat, hogy építse Krisztus testét.

Vigyázzunk, mert veszélyes dolog az, amikor valaki arra használja a hatalmát, hogy lerombolja Krisztus testét, hogy pusztítson.

Pál itt azt mondja, hogy az az ajándék, amelyet az Úrtól kapott, nem azért adatott neki, hogy általa romboljon, hanem azért, hogy építse Krisztus testét.

Egyesek azonban a gyülekezetben azon igyekeztek, hogy lerombolják Krisztus testét.

Nem akarva azt a látszatot kelteni, mintha levelemmel csak fenyegetnék titeket.

Mert leveleim, mondják, súlyosak és kemények ugyan, de testi megjelenése erőtlen és beszéde szárnalmas.

Azt pedig gondolja meg az ilyen ember, hogy amilyenek vagyunk a távollétünkben írt levelünk szavaiban, olyanok leszünk ottlétünkben tetteinkben is.

Pál tehát azt mondja, hogy amikor meglátogatlak benneteket, bizony tetteim is súlyosak és kemények lesznek.

Pállal nem volt érdemes ujjat húzni. Amikor Ciprus szigetén járt első missziós útján az Apcsel. 13 szerint, találkozott ott egy Sergius Paulus nevű helytartóval, akinek beszélt Jézus Krisztusról.

Lakott azonban ott a szigeten egy Elimás nevű varázsló is, aki szembeszállt Pálékkal és igyekezett eltéríteni a helytartót a hitétől.

Az Apcsel. 13:9-ben láthatjuk Pál reakcióját.

Ő megtelve a Szentlélekkel, erősen ránézett és így szólt: *„Te mindenféle csalással és gonossággal teli ember, Te ördögfajzat, Te minden igazság ellensége, nem szűnsz meg elferdíteni az Úr egyenes útjait? Most íme, az Úr keze rajtad van és vak leszel, nem látod a Napot egy ideig.”*

És az az ember valóban megvakult. A helytartót pedig nagyon lenyűgözték a látottak.

Pál tehát a 2Korinthus 10-ben is azt mondja, hogy:

Amilyenek vagyunk a távollétünkben írt levelünk szavaiban, ahogy levelünknek is hatalma van, úgy lesz hatalma tetteinknek is. Amikor eljövünk, hogy foglalkozzunk azokkal, akik ellenünk szólnak.

Bizony, ha én egyike lettem volna a korinthusi gyülekezetben Pál ellen vádaskodóknak, ennek hallatán bizonyosan beteget jelentenék és elhagynám a várost.

Mert nem merjük magunkat azokhoz számítani vagy hasonlítani, akik önmagukat ajánlják, de ezek nem veszik észre, hogy magukhoz mérik és magukhoz hasonlítják önmagukat.

Az emberek gyakran beleesnek abba a hibába, hogy azt gondolják, ők nem is olyan rosszak másokhoz képest.

Ahogy tehát egymáshoz hasonlítjuk magunkat, akár arra a következtetésre is juthatunk, hogy mi igazán nagyszerűek vagyunk, és mindezt büszkén vesszük tudomásul.

Pedig mindez csak azért lehetséges, mert magunkat valaki máshoz hasonlítottuk. A Károli fordításban Pál hozzáteszi, hogy akik ezt teszik, nem okosan cselekszenek.

Vajon miért? Azért, mert a mi mércénk nem az embertársunk, hanem maga Jézus Krisztus.

Isten nem arra hív el bennünket, hogy olyanok legyünk, mint a többi ember, hanem hogy olyanokká váljunk, mint Jézus Krisztus.

Ha magamat máshoz hasonlítom, lehet, hogy azt gondolom, hogy én egy jó ember vagyok. Jézus Krisztushoz viszonyítva azonban rádöbbenek, hogy bűnös vagyok, és hogy Isten segítségére van szükségem.

Korinthusban is voltak tehát olyanok, akik felfuvalkodottakká váltak, mert önmagukat másokhoz hasonlították. Egyáltalán nem bölcs dolog azonban ezt tennünk; és én csak azért imádkozom, hogy ne essünk bele ebbe a hibába; és ne embertársainkat, hanem Jézus Krisztust tekintsük a mércének.

A János 16:8-ban egy nagyon érdekes igeverset találunk. Itt Jézus azt mondja: *„amikor eljön a Szentlélek, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet.”* És Jézus így folytatja: *„A bűn az, hogy nem hisznek énbennem.”*

Ez azért érdekes, mert mi azt várnánk, hogy Jézus azt mondja: a bűn az, hogy hazudoznak, hogy csálnak, hogy bálványimádók, hogy házasságtörők, hogy gyilkosok.

Jézus e helyett azt mondja: *„A bűn az, hogy nem hisznek énbennem.”*

Miért? Mert Jézus az ő halálával minden bűnért kifizette az árat.

Vagyis az embert egyetlen bűn ítélheti kárhozatra: Jézus Krisztus elutasításának bűne.

Jézus nem azért jött, hogy elítélje a világot, hanem hogy megmentse azt. A világ már ítélet alatt állt, mégpedig azért, mert a világosság eljött a földre, az emberek azonban nem akartak kijönni a világosságra.

A 10-es versben Jézus így folytatja: *„Az igazság az, hogy én az Atyához megyek, és többé nem láttok engem.”*

Ez is egy rendkívül érdekes kijelentés. Miért azonosítja Jézus az igazságot az ő mennybemenetelével? Azért, mert amikor Jézus Krisztus tanítványai szembe láttára

felment a mennybe, Isten kijelentette a világ előtt, hogy ez a fajta igazság juthat be a Mennybe, ennél kevesebb nem.

Ha tehát Te szeretnél bejutni a mennybe, tudnod kell, hogy ez az az igazság, amiért Isten beenged a Mennybe.

Erre persze mondhatnád: „– Jaj nekem, végem van! Soha nem kerülök be!”

De ez nem így van, mert ha hitünket Jézus Krisztusba vetjük, akkor Isten nekünk adja Jézus Krisztus igazságát.

Ez azonban egyben azt is jelenti, hogy a cselekedeteim itt nem segítenek. Hiába is próbálok meg cselekedetek által bejutni a mennybe. Jézus Krisztus ugyanis olyan magasra helyezi a mércét, hogy azt én nem tudom a saját erőmből elérni.

Az igazságot tehát el kell fogadnom ajándékként Istentől, amelyet kegyelemből ad nekem.

Jézus tehát azt mondja a János 16:10-ben: „*Az igazság az, hogy én az Atyához megyek.*”

Jézus Krisztus tehát az igazság mércéje. Őhöz kell hasonlítani magunkat, nem pedig egymáshoz.

2Korinthus 10:13:

Mi azonban nem mérték nélkül, hanem annak a határnak a mértéke szerint dicsekszünk, amelyet az Isten szabott ki nekünk mértékül, hogy eljussunk hozzátok is.

Mert mi nem mentünk túl a nekünk kiszabott határon, mint akik nem jutnak el hozzátok; hiszen hozzátok is eljutottunk a Krisztus evangéliumával.

Nem dicsekszünk mértéktelenül mások fáradozásával, de reméljük, hogy hitetek megnövekedésével nagygyá leszünk közöttetek a mi munkaterületünkön.

Pál is azt mondja tehát, hogy én nem fogom magamat másokhoz hasonlítani. Az a munka, amelyet közöttetek végeztem, önmagáért beszél.

Az én fáradozásom közöttetek a mérce.

És azt is mondja, hogy a ti bizonyítételek, annak a ténye, hogy Istent követitek, a ti hitetek Krisztusban igazolja a szolgálatom hitelességét. Ti vagytok az én szolgálatom gyümölcse - írja Pál a korinthusiaknak.

Ti magatok szolgáltok bizonyítékul arra, hogy szolgálatom igenis hiteles és van létjogosultsága.

Ennél fogva a rajtatok túl eső területeken is hirdetjük az evangéliumot, de nem dicsekszünk olyan munkával, amelyet másutt már elvégeztek.

Pál tehát itt beszél a szolgálataról, és arról hogy nem igazán abban érdekelt, hogy mindenfelé mások alapjaira építsen. Nem abban érdekelt, hogy olyan területekre látogasson el, ahová már eljutott az evangélium.

Ő oda akarta elvinni az evangéliumot, ahol még soha nem hallottak róla. És amikor Pál ellátogatott Korinthusba, a korinthusiak sem hallották még az evangéliumot.

De miután hallották az Úr evangéliumát, miután elindult az Úr munkája Korinthusban, természetesen megjelentek azok, akik megpróbálták Pált befeketíteni, és felépíteni a saját kis szolgálatukat és követőket gyűjteni maguk köré.

És bizony mindig ez történik, amikor az emberek látják, hogy valahol egy egészen csodálatos munkát végez az Úr, például itt a mi gyülekezetünkben is. Ennek láttán hirtelen az ország minden tájáról több száz lelkipásztor érzi úgy, hogy erre a környékre hívja őt Isten. És bizony esetleg abban a reményben jönnek, hogy kivonják az embereket ebből a gyülekezetből, és hogy maguk köré gyűjtsék őket.

Esetleg abban a reményben, hogy nekik is jut valami ebből a bő termésből. Mindamellett pedig az is nagyon érdekes, hogy szinte minden héten kapunk leveleket, sőt telefonhívásokat is az ország minden tájáról, amelyben arra kérnek bennünket, hogy a miénkhez hasonló szolgálatot hozzunk létre az ő környékükön, és azt mondják az emberek, hogy: „Bárcsak nálunk is lenne valami ilyen gyülekezet, ahol egyszerűen csak Isten Igéjét tanítják.”

De vajon ez azért van, mert Isten nem hív valahogy embereket el olyan területekre, ahol még nem léteznek ilyenfajta szolgálatok? Nyilván nem így van.

De milyen érdekes, hogy sokan mégis olyan területekre kapnak elhívást, ahol már létrehoztak ehhez hasonló szolgálatokat.

Néhány utcányival lejjebb valaki úgy érzi, hogy egy újabb gyülekezetet kell létrehoznia. És akkor ez a valaki esetleg a környező gyülekezeteket járja és próbálja átcsalogatni magához a hívőket azt mondván: „A Calvary Chapel jó, meg ezek a gyülekezetek is jók, de azért valami mégis hiányzik, és Isten arra hív bennünket, hogy pótoljuk ezt a hiányt.”

De ez rendkívül szomorú, hogyha belegondolok, hogy mennyi olyan terület van az országban, ahol viszont az emberek könyörögnek azért, hogy jöjjön valaki, aki tanítja nekik Isten Igéjét.

És érdekes, hogy ezek az emberek nem oda, azokra a területekre éreznek elhívást.

Pál is ezzel szembesült tehát Korinthusban.

Megjelentek ezek az emberek, akik nem olyan területekre mentek inkább, amelyeket még nem ért el Krisztus evangéliuma, ők inkább a korinthusi gyülekezetbe látogattak el, és a Pál által lerakott alapokra kívántak építkezni.

Miért van az, hogy a gyülekezetből akarják elcsalogatni a már megtért embereket, ahelyett, hogy a tengerparton vagy a piactéren hirdetnék az evangéliumot nem hívőknek, és őket próbálnák megnyerni?

Pál azt mondta, hogy az igazolja az ő szolgálatának hitelességét, hogy elmegy olyan területekre, ahol még nem hallották az evangéliumot.

Hiszen erre hívta el Isten, hogy odamenjen, ahol szükséglet van, ne pedig oda, ahol már elindult egy munka.

Ennél fogva a rajtatok túl eső területeken is hirdettük az evangéliumot, de nem dicsekszünk olyan munkával, amelyet másutt már elvégeztek.

Aki pedig dicsekszik, az Úrral dicsekedjék.

Mert nem az a megbízható ember, aki önmagát ajánlja, hanem az, akit az Úr ajánl.

Vagyis nem az számít, hogy én mit gondolok magamról, hanem az, hogy Isten mit gondol rólam. És nem az számít igazán, hogy én mit állítok magamról, hanem az, hogy Isten mit állít rólam. Az ő elismerését és dicséretét keressük, ne pedig az emberekét!

Aki pedig dicsekszik, az Úrral dicsekedjék.

Vagyis ne a saját erőlködéseinkkel dicsekedjünk, hanem azzal, amit az Úr tett.

Én bizony sokszor kellemetlen helyzetbe kerülök, amikor találkozom lekipásztorokkal az ország minden tájáról és ők megveregetik a vállamat, és azt mondják, hogy:

„Te ott, Kaliforniában, Costa Mesában olyan nagyszerű munkát végzel.”

Én erre mindig kijavítom őket, és azt mondom: „Igen, az Úr valóban egy bámulatos munkát végez Costa Mesában, és nekem megadatott az a megtiszteltetés, hogy figyelemmel kísérhetem ezt a munkát.”

Én nem úgy tekintek erre a szolgálatra, mint a saját munkámra. Isten pontosan tudja, hogy én mire vagyok képes, és azt is tudja, hogy én képes vagyok jól összekuszálni a dolgokat. Ami tehát itt történik, az az Úr munkája. És ez gyönyörű.

Nekünk pedig megadatott az az öröm és az az áldás, hogy közelről láthatjuk, ahogy Isten munkálkodik.

Aki tehát dicsekszik, az Úrral dicsekedjék.

Bárcsak ne az emberektől váránk a dicséretet!

Inkább Isten beleegyezésére vágyjunk, ne az emberekére!

Az legyen a fontos, mit gondol Isten rólunk és a szolgálatunkról.

Lehet, hogy az emberek istenítenek engem, és azt mondják „csodálatos vagyok”, de nem ez számít, hiszen mi van akkor, ha tévednek.

Engem az érdekel igazán, amit Isten mond rólam, és az, hogy neki mi a véleménye rólam.

Pál második levele a korintusiakhoz 11-13. Fejezet

A korintusi gyülekezetben egyesek zsidó tanítók megkérdőjelezték Pál apostoli létjogosultságát, és Pál háta mögött megpróbálták az emberekre helyezni a törvényeskedés igáját.

Pál szolgálatában a fő hangsúlyt épp Isten kegyelme kapta. Voltak azonban olyanok, akik nem tudták elviselni Pál kegyelemről szóló tanítását, így azon munkálkodtak, hogy Pál, apostolként hitelét veszítse az emberek előtt.

Ezek az emberek törvényeskedtek a gyülekezetben, és kijelentették, hogy egy férfi nem keresztény mindaddig, amíg körül nem metélkedik, és meg nem tartja a mózesi törvényeket, tehát azt hirdették, hogy cselekedetek által van üdvösségünk.

Pál ezt a tanítást elvetette. Ő azt hirdette, hogy kegyelemből, hit által van üdvösségünk, mégpedig a Jézus Krisztusba vetett hit által.

Egyesek tehát a korinthusi gyülekezetben annak érdekében, hogy saját pozíciójukat megerősítsék, arra törekedtek, hogy Pált a porba tiporják.

Ne feledjük, hogy Pál volt az, aki létrehozta a gyülekezetet. Ő volt az az úttörő, aki hajlandó volt elmenni Korinthusba, ebbe a nagyon is bűnös és pogány városba, hogy megossa az emberekkel Jézus Krisztust, és az Ő evangéliumát, hogy az emberek megismerhessék Őt.

Ezek az emberek azonban, akik Pál lerombolására törekedtek, mert paraziták voltak. Pál távozása után szivárogtak be a gyülekezetbe és különféle terheket kényszerítve az emberekre, igyekeztek hasznot húzni abból a munkából, amelyet Pál már elvégzett ott.

Ezek az emberek azt állították magukról, hogy ők az igazi zsidók, Pál azonban nem az.

Azokban az időkben a rabbik gyakran kiabáltak tanítványaikkal, és ha látták, hogy tanítványuk nem érti, amit mondani akartak, előfordult, hogy arcul ütötték őket. Úgy tűnik, hogy ezek közül az emberek közül egyesek, a tipikus rabbinikus szokásokat követték.

Pál később kitér majd erre a kérdéskörre, amikor arról ír, hogy mi a különbség az ő, illetve azoknak a szolgálata között, akik utána jöttek a korinthusi gyülekezetbe.

Mivel tehát egyesek a korinthusi gyülekezetben nagy sikerrel kérdőjelezték meg Pál szavahihetőségét, az apostol úgy érzi, helyre kell állítsa a dolgokat. És milyen szomorú, hogy ebbe a helyzetbe került Pál, hiszen itt kénytelen válaszolni azokra a vádakra, amelyekkel egyesek az ő személyét illeték.

Pál tehát így kezdi:

Bárcsak elviselnétek tőlem egy kis esztelenséget...

A dicsekvésére tehát esztelenségként utal, és azokkal a dolgokkal dicsekszik, amelyeket elviselt Krisztusért.

Pál tehát rákényszerült, hogy dicsekedjen ezekkel a dolgokkal, de egyáltalán nem szívesen tette ezt. Mégis ebben az esetben ez szükséges volt, hiszen ezek a hamis tanítók úgy próbáltak előre jutni, hogy közben sárral dobálták Pált.

Bárcsak elviselnétek tőlem egy kis esztelenséget, sőt viseljete el engem is. Mert Isten féltő szeretetével féltetek titeket: mivel eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy tiszta szűzként állítsalak benneteket a Krisztus elé.

Akkortájt a házasságokat előre elrendezték. A szülők találkoztak: az egyiküknek volt egy gyönyörű lánya, a másikuknak egy jóképű fia, és elhatározták, hogy gyermekeik összeházasodnak.

A házasságot először is az eljegyzés előzte meg. Ez már a gyermekek 3-4 éves korában is megtörténhetett.

Tehát két egymással barátságban lévő család úgy dönthetett, hogy gyermekeik felnőtt korukban össze fognak házasodni.

Amikor a kislány és a kisfiú felnőtté váltak, és elérkezett a házasság ideje, egy évvel az esküvőt megelőzően egy újabb időszak következett a kapcsolatukban. Ekkor már teljes mértékben elkötelezték magukat a másik mellett, mint ahogyan azt a házasságban tesszük.

Amikor egy pár belépett ebbe az egyéves időszakba, mindkét félnek nagyon komolyak voltak a szándékai. Ha ebben az időszakban mégis úgy döntöttek, hogy nem akarnak összeházasodni, bár még nem voltak házasok, mégis válással kellett ezt a kapcsolatot megszakítsák.

Hozzá kell tennünk, hogy ha továbbra is együtt akartak maradni, akkor egy évvel később megtartották a menyegzőt, és csak a menyegzőt követően pecsételték meg a házasságukat úgy, hogy egymással háltak.

Amikor Máriáról kiderült, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől, Mária és József már beléptek ebbe az egyéves időszakba, amely megelőzte a menyegzőt. Ezért jelentett mindez nagyon komoly gondot József számára.

Ez az időszak tehát egy évig tartott és napjainkban nagyjából az eljegyzési időszaknak felel meg. Ugye itt már a felek elkötelezik magukat egymás mellett, de házasságra még nem léptek, kapcsolatukat még nem pecsételték meg.

A zsidó szokások szerint a lakodalom hét napig tartott és azt követte utána a frigy megpecsételése.

Pál tehát itt édesapaként szól, amikor azt mondja, hogy én eljegyeztelek titeket egy férfiúnak. Én vagyok a ti lelki értelemben vett édesapátok, hiszen ti az én szolgálatom keresztül ismertétek meg Istent.

Én tehát féltő szeretettel szeretlek benneteket, ahogy egy édesapa szereti a gyermekeit. Úgy tekintek rátok, mint a saját gyermekimre.

És Pál azt mondja a korinthusiaknak, hogy én eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, Jézus Krisztusnak, és az a vágyam, hogy tiszta szűzként állítsalak benneteket Krisztus elé.

A zsidóknál, miután az újdonsült férj és feleség egymással háltak, és így megpecsételték frigyüket, bizonyítékot kellett felmutassanak, amellyel igazolták, hogy a feleség szűzként lépett be a házasságba.

Az édesapa pedig éveken át őrizte ezt a bizonyítékot, hogy bármikor igazolni tudja, hogy az ő lánya szűzként ment férjhez. Ez rendkívül fontos volt.

Emlékszem, egyszer hallottam egy olyan esetről Izraelben, hogy egy leányt saját családja ölte meg, mert szexuális kapcsolatot létesített egy fiatalemberrel, úgy, hogy még nem volt annak a felesége, tehát a lány még egyedülállónak számított.

Ezáltal nagy veszélybe került a család becsülete, a lánynak meg kellett halnia. A régi szokások értelmében nagyon komoly dolog ez.

Pál tehát azt mondja, hogy én olyan vagyok, mintha az édesapátok lennék, és féltő szeretettel szeretlek titeket, és minden vágyam, hogy tiszta szűzként állítsalak benneteket a Krisztus elé.

Nem akarom, hogy ezek a hamis tanítók, hamis tanításaikkal megrontsanak benneteket. Nem akarom, hogy egy másik Jézust kezdjétek el követni, hogy egy másik evangéliumot tegyetek magatokévá.

Én mindvégig arra törekedtem, hogy Jézus Krisztus tiszta evangéliumát hirdessem, és hogy benneteket is tisztának őrizzelek meg.

Félek azonban, hogy amint a kígyó megcsalta Évát ravaszságával, úgy tántorodnak el a ti gondolataitok is a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségtől.

Az angolban pedig azt írja, hogy attól az egyszerűségtől, amely Krisztusban van.

Bizony nagyon nehéz megőrizni az evangélium egyszerűségét, mert mindig akadnak olyanok, akik szeretnék az üzenetet kicsit bonyolultabbá tenni.

Hihetetlen, hogy a történelem során milyen sokféle módon próbálták az emberek bonyolultabbá tenni az evangéliumot.

Emlékszem egyszer, amikor ellátogattam Jeruzsálembe, és ott az Óvárosban, éppen az egyik áruossal beszélgettünk, amikor egyszer csak egy nagy dübörgésre lettem figyelmes, és amikor megfordultam, láttam, hogy valaki hatalmas dübörgő léptekkel közeledik.

A közeledő ember hihetetlenül komolynak tűnt, és félelmetesen és méltóságteljesen közeledett öblös léptekkel. Fekete palástja volt, nagy, piros süveg volt a fején és aranybotot tartott a kezében.

Végigmasírozott Jeruzsálem szűk utcácskáján, a botja folyamatosan kopogott a köveken.

Ez az ember azonban nem volt egyedül. Más férfiak is követték őt, ugyanolyan palástban, ugyanolyan szigorú, méltóságteljes arckifejezéssel, szinte egy emberként meneteltek a bot diktálta ritmus szerint. A templomba igyekeztek, hogy megtartsák a misét.

Az árus pedig rám nézett, és csak annyit mondott: hát, ott mennek a keresztények ma reggel is templomba.

Bizony meglehetősen félelmetes, tekintélyt parancsoló emberek voltak, ahogy ott meneteltek egymás mögött. És bennem is az fogalmazódott meg, hogy ha erről szólna a kereszténység, ez nekem sem kellene.

Olyan bonyolulttá tették az egészet és maguk is azt kommunikálják a világ felé, hogy csak ilyen bonyolult módon lehet Krisztus elé járulni.

Ezért írja Pál, hogy én féltetek benneteket Isten féltő szeretetével, és tiszta szűzként szeretnék benneteket odaállítani Krisztus elé, és félek, hogy megfosztanak titeket attól az egyszerűségtől, ami Krisztusban van.

Abban a pillanatban, hogy vallási rendszereket teremtünk és hierarchiákat hozunk létre, azt azért tesszük, mert mindenkinek meg akarjuk mutatni azt, hogy jobbak vagyunk másoknál. Én például olyan palástot viselek, amelyet senki más, és ez egyértelműen kommunikálja mindenki felé, hogy fölöttük állok a hierarchiában.

És persze szeretném, ha mindenki tudná, hogy milyen fontos vagyok és milyen istenfélő.

Tehát rendszereket és hierarchiát állítunk fel, és szépen lassan egyre távolabb kerülünk attól az egyszerűségtől, ami Krisztusban van.

Ó, mennyire szeretem én az ovit! Annyira szeretek beülni egy óvodai foglalkozásra, és hallgatni, ahogy a gyerekek beszélnek Istenről. Olyan egyszerű az ő hitük! Olyan egyszerű és nyílt az ő szeretetük annak ellenére, hogy a teológiai tudásuk még nem tökéletes.

Emlékszem, az óvodában az első órán, amikor megszólalt a hangszóró és egy hang hallatszott, amely azt mondta: Figyelem, figyelem! Az egyik kisgyerek felnézett, és azt kérdezte: – Most Isten szólt?

Mennyire szeretem azt az egyszerűséget, amit a gyerekekben találunk! Hálás vagyok, hogy Isten engem is egyszerű embernek teremtett.

Pál tehát féltette a korinthusi gyülekezetet, aggódott amiatt, hogy egyesek mindenféle szabályokat helyeznek az ottani hívők vállára.

Itt voltak ezek a csodálatos fiatal hívők Korinthusban, akik szerették Jézus Krisztust, Őbenne bíztak, Őbenne hittek, és mentek előre Istennel.

Ekkor megjelentek ezek a hamis tanítók, akik különféle szabályokkal próbálták leterhelni őket, és megpróbálták őket megfosztani attól az egyszerűségtől, amely Krisztusban van.

Mert ha valaki odamegy hozzátok, és más Jézust hirdet, nem akit mi hirdettünk, vagy más lelket fogadtok be, nem akit kaptatok, vagy más evangéliumot, nem amelyet elfogadtatok, azt szépen eltűritek.

Ami a más Jézust, más lelket, más evangéliumot illeti, el kell mondanunk, hogy vannak olyanok, akik fogták a jól ismert kifejezéseket, de kissé átdefiniálták őket, hogy ezzel összezavarják az embereket és megtévesszék őket.

Példának okáért a mormonokat említhetnénk, akik szintén beszélnek Jézus Krisztusba vetett hitről. Ők is hiszik, hogy Jézus Krisztus Isten fia, hogy meghalt a bűneikért, és hogy Ő a Megváltó.

Első hallásra hajlamosak lennénk azt mondani, hogy igen, mi ugyanabban hiszünk, mint a mormonok. Csakhogy az a Jézus, akiben ők hisznek, állítólag Lucifer testvére.

Ezenkívül ők azt is hiszik, hogy amikor Isten a világ megváltásának tervén gondolkodott, egy tanácsot hívott össze, ahol Lucifer is megjelent, és ő is előállt az ő megváltástervével. Sőt a tanács előtt felszólalt az ő testvére, Jézus is, neki szintén volt egy terve arra vonatkozóan, hogy hogyan lehetne megváltani a világot.

Az Atya végül Jézus elképzelését támogatta, ennek hallatán azonban Lucifer annyira feldühödött, hogy onnantól kezdve azon igyekezett, hogy tönkretegyje Jézus világmegváltó munkáját.

A mormonok a templomukban gyakran eljátsszák istentiszteleteiken egy színdarab formájában, hogy hogyan veszekedik Jézus és Lucifer a világ megváltásának terve miatt.

A Biblia azonban nem erről a Jézusról beszél. Az a Jézus, akit a Biblia hirdet, Isten egyszülött fia.

Láthatjuk tehát, hogy mások is megemlítik Jézus nevét, mint például a mormonok, a kérdés azonban az, hogy milyen Jézust emlegetnek ők.

Hasonlóképpen sokan emlegetik Istent is. De vajon az az Isten, akiről ők beszélnek, a Biblia Istene?

Amikor te Istenről beszélsz, nem Ádámra utalsz?

Érdekes, hogy Brigham Young, aki szintén a mormon vallás neves képviselője volt, azt állította Ádámról, hogy ő az egyetlen isten, akivel mi kapcsolatba kerülünk.

Azt azért ezen a ponton mindenképpen el kell mondanom, hogy a mormonok napjainkban már tagadják Brigam Young Ádámisten elméletét. Ahhoz az elképzeléshez azonban mind a mai napig ragaszkodnak, hogy Jézus Lucifer testvére.

A mormon vallás képviselői azonban nem tudatosítják, hogy amikor Brigam Young kijelentette azt, hogy Ádám isten, ő az alapvető mormon tanítások fényében vont le ezt az következtetést.

Hiszen mi a mormonok célja?

Ha te mormonként hűséges vagy, és a mormon egyházba házasodsz, és mindvégig megmaradsz hűséges mormonnak, akkor te és a feleséged is egy napon istenekké váltok, lesz saját bolygótok és az utódokkal betölthetitek majd az egész bolygót.

Lesz tehát saját bolygótok, amelyet ti irányítotok, ott ti lesztek az istenek, mi pedig, a többi, kedves ember, a ti angyalaitok leszünk, és benneteket szolgálunk majd, és gondoskodunk arról, hogy minden a lehető legnagyobb rendben történjen.

A mormonok tehát azt tanítják, hogy egy napon istenekké válhatunk.

De vizsgáljuk csak meg, hogy mindezek alapján Brigam Young hogyan juthatott el arra az elképzelésre, hogy Ádám is egy isten.

Úgy, hogy ő azt kérdezte, hogy mi okunk van azt feltételezni, hogy Ádámmal és Évával kezdődött minden? Mi van akkor, ha Ádám is egy hűséges mormon volt, valahol egy másik bolygón, de aztán eljött az egyik feleségével, Évával, és elkezdtek benépesíteni a földet.

Brigam Young tehát fogta a mormonok tanítását és hátralépett egy lépést, nem előre, és így jutott erre a következtetésre.

Nagyon érdekes, mert a mormonok vérlázítónak találják azt az elképzelést, hogy Ádám egy isten, pedig a saját tanításuk alapján lehet eljutni erre a következtetésre, mert a mormonok elképzelése szerint mindannyian, akik hűséges mormonok vagyunk, egy napon istenekké válunk.

Nekem úgy rémlik, hogy valaki már korábban előjött ezzel az elképzeléssel, másoknak is mondták már ezt jó pár évvel ezelőtt, hogy olyanokká válhatnak, mint az Isten, ha esznek a tiltott fa gyümölcséből.

Hamis tanítók tehát szépen, óvatosan próbálták félrevezetni Isten gyermekeit és megfosztani őket attól az egyszerűségtől, ami az övék volt Krisztusban.

Az ötös versben Pál ezt írja:

Pedig úgy gondolom, hogy semmivel sem vagyok alábbvaló a legfőbb apostoloknál.

Egyesek ugye azt híresztelték Pálról, hogy szánalmas a beszéde, és hogy ő maga is egy alávaló, szánalmas valaki.

Pál tehát azt mondja a hatos versben:

Ha iskolázatlan vagyok is az ékesszólásban, az ismeretben nem, különben is nyíltan álltunk előttetek minden tekintetben.

Pál tehát azt mondja, hogy nekem nincs rejtegetnivalóm, nem is próbáltam semmit rejtegetni előletek, nem próbáltam alakoskodni, kétszínűsködni.

Vagy talán bűnt követtem el, amikor megaláztam önmagam, hogy ti felmagasztaltassatok, mert ingyen hirdetem nektek az Isten evangéliumát?

Pál tehát azt mondja a korinthusiaknak, én nem úgy jöttem közétek, mint egy kapitány, aki mindenkinek csak parancsolgat, és mindenkit lenyűgöz ékesszólásával.

Pál azt mondja: én szolgálóként jöttem közétek, és mindezt tudatosan tettem, nem magasztaltam fel önmagam közöttetek.

Vagy talán bűnt követtem el, mikor megaláztam önmagam, hogy ti felmagasztaltassatok, mert ingyen hirdetem nektek az Isten evangéliumát?

Tudnunk kell, hogy amikor Pál Korinthusban szolgált, nem fogadott el adományokat a gyülekezet tagjaitól, nem engedte, hogy a gyülekezet támogassa őt anyagilag.

Pált akkoriban a filippi gyülekezet támogatta, az ottani hívők küldtek neki adományokat. Amikor pedig pénzre volt szüksége, munkába állt és sátrakat készített, hogy szükségleteiről gondoskodjon.

Pál tehát azt próbálja megértetni a korinthusiakkal, hogy csak azért, mert nem fogadott el tőlük pénzt, ez nem jelenti azt, hogy arra törekedett, hogy becsapja őket, azokkal az emberekkel ellentétben, akik rágalmazták Pált a korinthusi gyülekezetben.

Ők bizony arra törekedtek, hogy kiszipolyozzák a korinthusi hívőket, és anyagi hasznot húzzanak belőlük.

Pál így folytatja:

Más gyülekezeteket fosztottam ki, amikor támogatást fogadtam el tőlük a nálatok végzendő szolgálataira.

Persze Pál ezt nem szó szerint érti. Arról van itt szó, hogy más gyülekezetek támogatták Pált adományaikkal, amikor Korinthusban szolgált.

Amikor pedig nálatok voltam, és hiányt szenvedtem, nem terheltem meg senkit, mert hiányomat a Macedóniából jött testvérek pótolták, és attól, hogy én terhetekre legyek, mindenben tartózkodtam, és tartózkodni fogok.

Amilyen bizonyos, hogy Krisztus igazsága bennem van, olyan bizonyos, hogy ettől a dicsékvésemről Akhája vidékén sem fognak megfosztani.

Pál tehát azt mondja, hogy egyszerűen nem mondhatjátok azt, hogy én úgy érkeztem Korinthusba, hogy próbáltam bennetek lelkiismeret furdalást támasztani, és próbáltalak volna arra indítani benneteket, hogy segítsetek szorult helyzetemben.

Nem mondhatjátok tehát, hogy én azért mentem Korinthusba, hogy kifossilak benneteket, és hogy hasznot húzzak belőletek, hiszen én semmiféle támogatást nem fogadtam el tőletek.

Miért? Mert nem szeretlek titeket? Isten jól tudja azt!

De amit teszek, azt ezután is tenni fogom, hogy elvegyem az alkalmat azoktól, akik arra keresnek alkalmat, hogy amivel dicsekednek, abban olyanoknak bizonyuljanak, mint amilyenek mi is vagyunk.

Más szóval Pál azt mondja, hogy én megtettem, amit meg kellett tennem, és most szeretném látni azokat, akik ellenem vannak, hogy megteszik-e ugyanezt. Valóban olyan menő apostolok-e, mint ahogyan azt állítják.

Akkor tegyék ők is azt, amit én tettem. Ők se fogadjanak el tőletek semmit, ahogy én sem fogadtam el.

És akkor majd meglátjuk, mennyi időt hajlandók még közöttetek eltölteni úgy, hogy ti nem támogatjátok őket. Akkor majd megmutatkozik az, hogy igaz szeretettel szeretnek-e benneteket? Ez majd akkor válik nyilvánvalóvá, amikor már nem támogatjátok őket.

Mert az ilyenek álapostolok, csaló munkások, akik elváltoztatják magukat, mintha Krisztus apostolai lennének.

Nem is csoda, mert maga a sátán is elváltoztatja magát, mintha a világosság angyala volna.

Nem meglepő tehát, hogy szolgálói is elváltoztatják magukat; mintha az igazság szolgálói lennének; de végük olyan lesz, mint amelyet cselekedeteik szerint érdemelnek.

Jönnek tehát ezek az emberek, és nagyon istenfélőnek, lelkinek tettetik magukat.

Pál tehát azt írja, hogy ezek az emberek álapostolok, csaló munkások, de ez nem csoda, hiszen maga a sátán is a világosság angyalának adja ki magát.

Megint csak azt mondom, senki se tartson esztelennek, ha pedig mégis annak gondoltok, akkor esztelenként is fogadjatok el, hogy egy kissé én is dicsekedhessem.

Mintha Pál azt mondaná: ti kényszerítettetek ebbe a helyzetbe, és rákényszerítettetek arra, hogy dicsekedjem, úgyhogy most azt teszem.

Amit mondok, nem az Úr szerint mondom, hanem szinte esztelenül, a dicsekedésnek ezzel a merészségével.

Minthogy sokan dicsekednek test szerint, én is dicsekedni fogok.

Hiszen ti okosak vagytok...

Pál most megfogta őket. Azt mondja, hogy ti olyan okosak vagytok. Pedig ezek az emberek megtévesztettek benneteket, ti mégis olyan okosnak tartjátok magatokat!

Hiszen ti okosak vagytok, és szívesen eltűritek az eszteleneket: mert eltűritek, ha valaki leigáz titeket, ha valaki élősködik rajtatok, ha valaki zsákmányul ejt titeket, ha valaki hatalmaskodik rajtatok, ha valaki arcul üt benneteket.

Azt mondja nekik Pál, hogy mivel eltűritek ezt, nagyon sikeresen megtévesztettek benneteket.

Szégyenkezéssel szólok, minthogy ehhez mi gyengék voltunk. De ha valaki merész valamiben, esztelenül szólok, merész vagyok én is.

Ha ezek az emberek merészek, akkor most én is merészen szólok - mondja Pál.

Héberek ők? Én is. Izráeliták? Én is. Ábrahám utódai? Én is. Krisztus szolgálói? Esztelenül szólok: én még inkább; hiszen többet fáradoztam, többször börtönöztek be, igen sok verést szenvedtem el, sokszor forogtam halálos veszedelemben.

Zsidóktól ötször kaptam negyven botütést egy híján, háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor szenvedtem hajótörést, egy éjt és egy napot hányódtam a tenger hullámain.

Gyakran voltam úton, veszedelemben folyókon, veszedelemben rablók között, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között; veszedelemben városban, veszedelemben a tengeren, veszedelemben áltestvérek között; fáradozásban és vesződségben, gyakori virrasztásban, éhezésben és szomjúságban, gyakori böjtölésben, hidegben és mezítelenségben.

Ezekén kívül még ott van naponkénti zaklattatásom az összes gyülekezet gondja miatt.

Ki erőtlen, hogy vele együtt ne volnék én is erőtlen? Ki botránkozik meg, hogy ne égnék én is? Ha dicsekednem kell, gyengeségeimmel fogok dicsekedni.

Az Úr Jézus Istene és Atyja, aki áldott örökké, tudja, hogy nem hazudok.

Damaszkuszban Aretász király helytartója őriztette a damaszkusziak városát, hogy elfogjanak engem. Ablakon át kosárban eresztettek le a falon, és megmenekültem a kezéből.

Már ebből a felsorolásból is láthatjuk, hogy az Apostolok cselekedetei nem számol be mindenről teljes részletességgel. Pál ezt a levelet a korinthusiaknak Efezusból írta, abban az időszakban, amelyet az Apcsel. 19. fejezete tartalmaz.

A 19. fejezethez érve a felsorolt megpróbáltatások közül mindössze három történt meg Pállal. Pedig az itt található lista alapján Pálnak sokkal több megpróbáltatásban volt része, mint amit lejegyeztek.

Látjuk tehát, hogy Apostolok cselekedetei semmiképpen sem élt a teljesség igényével, inkább csak kiemelt bizonyos momentumokat.

Pál itt a Korinthusiakhoz írt második levelében egy kicsit többet elárul azokról a dolgokról, amelyeken keresztül ment. A lisztrai megkövezéséről az Apcsel is beszámol.

Gondoljunk csak bele, mi mindenben ment keresztül ez az ember, hogy olyanokkal oszthassa meg az evangéliumot, akik azt még soha nem hallották.

Én nagyon szeretem Pált, és ő lesz az első ember, akit megkeresek a mennyben. Nem azt tervezem, hogy majd odarohanok hozzá és bemutatkozom neki, hanem csak megkeresem, és ott állok majd a közelében és csak hallgatom majd, amit mond. Nagyon szeretnék már vele találkozni, nekem ő az egyik példaképem, bár azért én még nagyon-nagyon messze vagyok Páltól. Nem lehet bennünket egy napon említeni.

Milyen odaszánt volt Pál, és most rákényszerült arra, hogy megossza mindezeket másokkal. Ha nem kényszerült volna erre, lehet, hogy soha nem értesültünk volna ezekről a megpróbáltatásokról.

Pál tehát arra kényszerült, hogy beszéljen ezekről a dolgokról a hamis tanítók miatt, akik sárral dobálták őt.

És ezért mondja azt, hogy ha már erről van szó, akkor én fél kézzel megverlek mindannyiukat ezen a területen, hiszen nézzétek csak, mennyit szenvedtem.

Dicsekednem kell, habár nem használ; rátérek azért az Úr megjelenéseire és kinyilatkoztatásaira.

Ismerek egy embert a Krisztusban: tizennégy évvel ezelőtt – hogy testben-e, vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja –, elragadtatott a harmadik égig.

Hallottam már olyan tanítókat, akik úgy magyarázták ezt, hogy Pálnak egy testen kívüli megtapasztalásban volt része. Én erre csak azt tudom mondani, hogy érdekes, hogy ezek a tanítók ezt teljes bizonyossággal állítják, mikor maga Pál is azt mondja, hogy nem tudom, hogy testben-e vagy testen kívül volt-e, csak az Isten tudja.

Pedig Pál volt az, aki ezt megtapasztalta.

Ha visszamegyünk az időben 14 évet, akkor Pált abban az időszakban találjuk, amikor Lisztrában megkövezték. Elképzelhető tehát, hogy Pál itt arról számol be, amit megkövezése során megtapasztalt.

Emlékezzünk csak vissza, hogy Lisztrában megkövezték Pált, azután kivonszolták a városon kívülre, mert azt gondolták, hogy meghalt, és ott álltak körülötte a barátai és siratták őt.

Azok, akik megkövezték Pált, már épp hazafelé tartottak, hiszen biztosak voltak abban, hogy meghalt. A barátai pedig ott álltak körülötte és siratták őt. És akkor egyszer csak

Pál kinyitotta a szemét, szépen felszedelőzködött és azt mondta: hát akkor menjünk vissza és hirdessük tovább az evangéliumot.

A többiek pedig csak néztek rá, hogy ez az ember megőrült.

Természetesen az is lehetséges, hogy Pált valóban halálra kövezték, meghalt és a lelke azon a ponton felment a mennybe. És bizony elképzelhető, hogy ebben az igerészen, a 2Korinthus 12-ben Pál arról ír, ami vele akkor, a megkövezése napján történt, amelyre hozzávetőlegesen 14 évvel korábban került sor.

Pál tehát azt mondja: *én ismertem egy embert 14 évvel ezelőtt, aki elragadtatott a harmadik égiig, de nem tudom, hogy a testben-e vagy a testen kívül*, vagyis nem tudom, hogy élt-e vagy halott volt.

Pál ezzel azt akarja mondani, hogy az is elképzelhető, hogy meghaltam és egy testen kívüli megtapasztalásom volt. Nem tudom. Azt tudom csak, hogy a lelkem a mennyben volt. Azt nem tudom, hogy valóban meghaltam-e vagy életben voltam. Azt azonban tudom, hogy a lelkem a mennyben volt.

... elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket nem szabad embernek elmondania.

Mindez azt mutatja, hogy halálunk pillanatában a hívők lelke a mennybe kerül. Hangsúlyozom tehát még egyszer, hogy mit mond Pál.

Azt mondja, hogy

... testben-e vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja

de ez az ember elragadtatott a harmadik égiig.

Pál tehát azt mondja, csak azt tudom, hogy ott volt a lelkem a mennyben Istennél, utána hozzáteszi, hogy elragadtatott a paradicsomba.

Emlékezzünk csak, mit mondott Jézus az egyik bűnözőnek a kereszten: *„még ma velem leszel a paradicsomban.”*

Vissza Pálhoz:

és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket nem szabad embernek elmondania.

Vagyis szó szerint bűncselekményt követne el az, aki ezt elmondaná. Az apostol azt mondja, hogy nincsen szó arra, amit ő akkor átélt.

Olvastam egyszer egy kislányról, aki vak volt, de volt esély arra, hogy láthasson, ezért egy egészen kiváló orvos, operációk sorozatát végezte el rajta. Végül, amikor elérkezett a kötés eltávolításának ideje, a kötést nagyon óvatosan, szépen, lassan távolították el,

hogy a szemideget ne érhesse egyszerre túl sok fény. Végül, amikor az utolsó kötést is eltávolították és a kislány ott ült édesanyja ölében, életében először látta anyukája arcát, és az orvosok arcát.

A kislány körülnézett, aztán felkelt, odasétált az ablakhoz és az ablakon át látta a zöldellő füvet, a kéklő eget, a virágokat, a fákat és gyerekeket, amint játszanak. Erre a kislány keserves sírásra fakadt, visszaroht az anyukájához és ott zokogott az ölében.

Az anyuka pedig rémülten kérdezte, hogy: – Mi a baj, kislányom?

Ő pedig csak azt mondta: – Ó, mami, miért nem mondtad, hogy ez ennyire gyönyörű?

– Csillagom, én megpróbáltam, de nagyon nehéz mindezt szavakba önteni.

Úgy vélem, hogy a mennyben, amikor odamegyünk Pálhoz, mi is azt mondjuk majd neki:

– Pál, miért nem mondtad, hogy ilyen gyönyörű a menny?

Pál pedig majd azt válaszolja:

– De mondtam, mondtam, hogy szépségét nem lehet szavakba önteni. És vétek lenne megpróbálni is.

Amikor egy hívőt gyászolunk, azért siratjuk, mert nem igazán értjük, milyen a menny.

Arra gondolunk, hogy milyen szörnyű, hogy ilyen korán meghalt, hiszen előtte volt még az egész élet.

Ó, még milyen fiatal volt, micsoda tragédia!

Én pedig azt mondom, micsoda áldás, hogy nem kellett végigmennie ezen a nehézségekkel teli életen. Ha igazán megértenénk, hogy milyen dicsőséges a menny, akkor nem az elhunytat siratnánk, hanem saját magunkat, mégpedig azért, mert nekünk még itt kell élnünk ebben a világban.

Őket azonban, akik a mennyben vannak ostobaság lenne siratni.

Pál tehát azt mondja a 4-es versben:

... elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket nem szabad embernek elmondania.

Ezzel az emberrel dicsekszem, nem pedig önmagammal; ha csak az erőtlenségeimmel nem.

Pedig ha dicsekedni akarnék, nem lennék esztelen, mert igazságot mondanék, de mérséklem

magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit tőlem hall.

Pál tehát azt mondja, hogy nem akarom, hogy engem nagynak tartsatok. Ne gondoljátok, hogy azért, mert Isten mindezeket a dolgokat megcselekedte az életemben, attól én most már különleges vagyok.

Pál tehát nem azért osztja meg mindezeket a korinthusiakkal, hogy önmagát felmagasztalja, hanem azért, mert kénytelen megvédeni saját álláspontját azokkal szemben, akik megkérdőjelezték az általa hirdetett igazságot.

Később Pál hozzáteszi, hogy megmondom, hogy mivel dicsekszem:

az erőtlenségeimmel dicsekszem én – mondja a 9-es versben.

Térjünk vissza ismét a 6-os vershez:

Pedig ha dicsekedni akarnék, nem lennék esztelen, mert igazságot mondanék, de mérséklem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit tőlem hall; még a kinyilatkoztatások különleges nagysága miatt sem.

Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a sátán anyyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam.

Pál tehát azt mondja, hogy egy tövis adatott a testébe. A görög eredetiben szereplő kifejezés magyar megfelelője pedig egy pózna vagy egy sátorrúd lenne.

Amikor a vándor népek letáboroztak egy adott helyen és felverték a sátraikat, érdekes módon ez az asszonyok feladata volt, a férfiak nem is tudták, hogyan kell felverni a sátrat.

Az asszonyok feladata volt a sátrak lebontása is, és ők voltak azok, akik vitték a sátrat, amikor a férfi úgy döntött, hogy továbbindulnak. És a férfi határozta meg azt is, hogy hol verjék fel a sátrat.

Kint a pusztában gyakran nagyon erős szél fújt, ezért sátorpóznákra volt szükség, amelyekkel jól a földhöz erősítették a sátrakat, hogy ne vigye el őket a szél.

Pál is azt mondja, hogy egy pózna volt a testében. Nem is igazán egy tövis, ami csak egy kicsi fájdalmat okoz, hanem egy cölöp, tehát nagyon komoly dologról lehetett itt szó.

Vegyük észre, hogy Pál nagyon érdekesen fogalmaz. Azt mondja, hogy tövis adatott a testembe. Ezt akkor még Pál nem tudta biztosan, de amikor imádkozott és kérte Istent, hogy vegye el, rádöbbsent arra, hogy ez a tövis *adatott* neki.

Azt is le kell szögeznünk, hogy az Ige, és maga Pál nem árulja el nekünk, hogy az a tövis, ami neki adatott, mit is jelent pontosan. Úgy gondolom, hogy az Ige szándékosan nem árulja ezt el nekünk.

Természetesen találgatni lehet, és erre vonatkozóan is különféle elképzelések vannak.

Egyesek szerint valamiféle Ázsiában honos betegsége lehetett, ami miatt Pál nagyon szörnyű látványt nyújtott. Mások szerint mocsárlázban szenvedett, amelynek egy Ázsiára jellemző különleges formája egy időre teljesen ledöntötte Pált a lábáról, és amely nyomán állandó migrénes fejfájásai voltak.

Pál tövisére nézve tehát számos elképzelés létezik, az igazság azonban az, hogy nem tudhatjuk pontosan, mert az Ige nem árulja el ezt nekünk. Én úgy vélem, hogyha az Ige hallgatásba burkolózik valamivel kapcsolatban, akkor jobb, ha mi is azt tesszük.

Én hiszem, hogy Isten szándékosan nem hozza tudomásunkra, hogy mit is jelent ez a tövis, amely Pál testébe adatott, mert így mindegyikünk, akinek bármiféle tövis adatott, nagyon is át tudja érezni Pál helyzetét.

Ha konkrétan tudnánk, hogy milyen tövisről van szó, önkéntelenül is azt gondolnánk, a mi helyzetünk más, a kettőnek semmi köze egymáshoz.

Esetleg azt mondanánk, hogy „Pál, az teljesen más, ott Isten ezt meg ezt tette, de ez ránk nem vonatkozik.”

Így azonban mindannyian, akik valamiféle tövissel küszködünk, bele tudjuk képzelni magunkat Pál helyzetébe.

Pál tehát azt írja, hogy egy tövis adatott a testébe, a sátán angyala, hogy gyötörje őt, hogy el ne bizakodjon.

Pál tehát felismeri azt, hogy ez a tövis *adatott* neki, és hogy ezzel Istennek célja volt, mivel Ő engedte ezt meg az életében. A 8-as versben azt írja Pál:

Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék el az tőlem

– a tövisre utalva.

Vegyük észre, hogy az Urat kéri, hogy vegye el a tövist, ami neki Istentől adatott.

De ő – vagyis Isten – ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.”

Pál tehát a Lélek által teljesen másképpen tudott már tekinteni erre a tövisre.

Eleinte azért imádkozott, hogy Isten szabadítsa meg ettől a tövistől, később azonban már nem ezért imádkozott, és azt tudta mondani a 9-es vers második felében:

Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem...

Tehát már dicsekedni tudott ezzel a tövissel.

Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem.

Ezért örööm van a Krisztusért vállalt erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.

Miért? Mert olyankor Isten erejét tapasztalhatta meg.

Pál tehát a végén már így tekintett a tövisre, pedig Istentől nem azt a választ kapta, amire számított.

Isten mindenekfelett való, és nem kötelessége megválaszolni az imáimat. Isten nem egy szellem a palackban, és nem is aranyhal, amely teljesíti három kívánságomat.

Isten nem azért van, hogy rábólintson a követeléseimre.

Nem én irányítom a világegyetem működését, és ha egy kicsit is bölcs vagyok, arra sem törekszem majd, hogy saját életemet irányítsam.

Inkább rábízom az életemet, és inkább arra kérem, hogy Ő vezessen, Ő mutasson utat. Ostoba ember az, aki Istent próbálja irányítani, és azt követeli Tőle, hogy fejet hajtson az ember akarata és követelése előtt.

Mit tudhatom én, hogy mit kéne tenni? Ugyan mennyit értek én abból, ami körülöttem történik? Hiszen én a teljes képnek mindössze elenyésző százalékát láthatom, mert csak egy ember vagyok.

És bizony volt már példa az életemben arra, hogy rosszul mértem fel egy helyzetet, mert nem ismertem a teljes igazságot. Amikor később kiderült a teljes igazság, nagyon szégyelltem magam.

Véges értelemmel és igencsak szűkös információkkal rendelkezem, de azért mégiscsak azt mondom Istennek: „Istenem azt szeretném, ha ezt meg ezt tennéd, és ha azt akard, hogy továbbra is szolgáljalak téged, akkor melegen ajánlom, hogy mindezeket tedd is meg. Mert ha ezt nem teszed meg, akkor én már többé nem hiszek benned.” Gyakran így próbáljuk Istent sarokba szorítani, és rá akarjuk kényszeríteni a saját akaratunkat.

Pál imádkozott Istenhez a tövissel kapcsolatban, amely a testébe adatott. Isten pedig válaszolt az imájára.

Hozzá kell tennünk, hogy Pál nem azt a választ kapta Istentől, amiért imádkozott. És ez gyakran van így. Isten nem mindig adja meg nekünk azt, amit tőle kérünk, azért, mert valami jobbat tartogat a számunkra.

És mi jobbat tartogatott Isten Pál számára?

Egy mélyebb kinyilatkoztatást Istenről.

Isten azt mondja Pálnak: Pál, teljesen mindegy, hogy min mész keresztül, az én kegyelemem elég neked, én átviszlek mindenem.

Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.

Istennek ez a kinyilatkoztatása megváltoztatta Pál hozzáállását a testében lévő tövishez. Pál nem kezdett el panaszkodni, nem kezdte el tovább kérlelni az Urat, hogy szabadítsa meg őt a tövistől, hanem elhatározta, hogy dicsekedni fog vele, mert felismerte, hogy a tövis által még mélyebb kapcsolatba kerülhet Istennel, és még inkább megtapasztalhatja a hatalmát, úgy, ahogy arra a korábbiakban még nem volt példa.

Pál tehát azt mondja: ez a tövis a sátán angyala, amely gyötör engem, de Isten ezt a tövist eszközként használja az életemben, hogy még nagyon mértékben megtapasztalhassam a hatalmát, úgyhogy most már ezzel a tövissel dicsekszem.

Dicsekszem erőtlenségeimmel,

... mert amikor erőtlenségem voltam, akkor vagyok erős.

Pálnak tehát megváltozott a hozzáállása, ahogy imádkozott a tövissel kapcsolatban.

És sokszor ez a legcsodálatosabb válasz az imánkra, és ez az imádság eredménye. Sokszor azt találjuk, hogy nem úgy válaszol Isten az imánkra, hogy kiragad bennünket szorult helyzetünkből, hanem, hogy hűségesen átvissz bennünket azon a helyzeten, és mi győzedelmeskedünk.

Hatalmas bizonyágtétel az, amikor Istennel megyek át a megpróbáltatásokon, úgy, hogy közben végig a győzelmet ünneplem a szívemben. Hatalmasabb bizonyágtétel ez, mint az, amikor Istent esetleg arra kényszerítem, hogy jöjjön és ragadjon ki engem ebből a helyzetből és mentsen meg.

Esztelenné lettem – írja Pál - ti kényszerítettetek rá. Nektek kellett volna ugyanis engem ajánlanotok, hiszen semmivel nem voltam alábbvaló a legfőbb apostoloknál, ha semmi vagyok is.

Ez nagyon érdekes. Pál tehát azt mondja, semmivel sem voltam alábbvaló a legfőbb apostoloknál, ha semmi vagyok is.

Bárcsak mi is felismernénk ezt. Mindannyian senkik vagyunk, és bizony veszélyes vizekre evezünk abban a pillanatban, ha önmagunkat kezdjük valakinek tartani.

Isten Pálnak is azt mondja:

elég neked az én kegyelmem.

Mindaz tehát, amit Isten tesz értünk, az Ő kegyelméből fakad. Nem azért teszi, mert mi megérdemeljük, hanem azért teszi, mert szeret bennünket, mert Ő jó. Egyikünk sem érdemli meg az Ő kegyelmét, de mindannyian megtapasztalhatjuk azt.

Apostolságom ismertetőjegyei a teljes állhatatosságban, a jelekben, csodákban és isteni erőkhöz nyilvánultak meg közöttetek.

Pál tehát kijelenti itt, hogy az apostolság egyik jele a csodák ajándéka. Jeleket, csodákat és isteni erőt említ.

Abban az időben ezek az apostolok ismertetőjelei voltak, és többek között ezek alapján ismerték fel azt, hogy valaki apostol-e vagy sem.

Mert mi az, amiben a többi gyülekezethez képest hátrányba kerültetek, hacsak az nem, hogy én magam nem voltam terhetekre? Bocsássátok meg nekem ezt az igazságtalanságot!

Pál tehát azt mondja, hogy csak egyben más a korinthusi gyülekezet, abban, hogy nem támogatták Pált.

Íme, most kész vagyok harmadszor is elmenni hozzátok, és nem leszek terhetekre, mert nem azt keresem, ami a titek, hanem titeket magatokat kereslek.

Ez csodálatos. Pál tehát azt mondja, hogy nem azért vagyok itt, mert szeretnék rajtatok meggazdagodni, hanem azért, mert szeretlek benneteket. Nem az értéktárgyaitokra vágyok, hanem rátok, engem ti érdekelték.

14-es vers második fele:

Mert nem a gyermekek tartoznak gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek.

Édesapaként tehát nekem kéne gyűjtögetnem a gyermekeim részére, mert az a helyes, ha a gyermekeim örökölnék utánam. Nem fordítva.

A gyermekeim is jól ismerik ezt az ígérést, és nagy előszeretettel alkalmazzák is ezt a gyakorlatban. Néha jönnek, és a segítségemet kérik, és én nagyon szeretem ezt.

Én pedig nagyon szívesen hozok áldozatot, és magamat is feláldozom a ti lelketekért.

Pálnak egészen csodálatos a hozzáállása.

Majd így folytatja:

Ha én titeket ennyire szeretlek, ti kevésbé szerettek engem?

Ám legyen: én nem voltam terhetekre, de ravasz ember lévén, csellel fogtalak meg titeket.

Vagy valamelyik küldöttem révén csaltalak meg titeket?

Megkértem Tituszt, és vele együtt küldtem el azt a testvért is.

Csak nem Titusz csalt meg titeket? Nem ugyanazon Lélek szerint jártunk? Nem ugyanazokon a nyomokon?

Régóta azt gondoljátok, hogy védjük magunkat előttem. Mi azonban Isten színe előtt a Krisztusban beszélünk, mindezt pedig szerettem, a ti épülésetekre.

Pál tehát arra kéri a korinthusiakat, vegyék észre, hogy mindaz, amit tesznek, a korinthusiak épülésére teszik.

Létezik egy nagyon fontos alapelv a szolgálattal kapcsolatban, amit azonban sokan nem tudatosítanak.

Tudjátok, sokan jönnek ide Costa Mesába a világ minden sarkából, hogy megfejtsek a Calvary Chapel gyülekezet titkát. Látni akarják, hogy mi a gyülekezetünk titka, hogy utána hazatérhessenek, és ugyanazt valósíthassák meg otthon is.

Ezért ellátogatnak hozzánk néhány gyülekezeti alkalomra, utána megkérdezik a segédlelképásztort, hogy mi a titka ennek a gyülekezetnek. Erre ő azt válaszolja, hogy igazából semmi, de erre unszolni kezdik, hogy mondja el nekik.

Egy alapelv azonban mégiscsak létezik. Sokan nem tudatosítják ezt, de Pál is megemlíti itt.

Sok szolgálat nem azért létezik, hogy az embereket szolgálják, hanem, hogy az emberek szolgálják a szolgálatot. Például sok rádióállomás is szolgálatként létezik, és mégis mindig bejelentik, hogy a munkájukat Isten népének támogatásából tartják fenn, és ha az emberek nem támogatják őket kellőképpen, akkor nem tudnak adásban maradni.

Mindig feltárják az emberek előtt minden szükségletüket, és arra próbálják indítani őket, hogy töltsék be a szükségleteiket. Úgy tűnik, mintha csak azért léteznének, hogy az emberek szolgáljanak feléjük.

Pál szolgálata azonban nem erről szólt. Az ő egyedüli célja az volt, hogy az embereket szolgálja. Ő nem akart semmit elvenni az emberektől, hanem inkább adni akart nekik.

Mi is erre az alapelvre építjük ezt a gyülekezetet. Adni szeretnénk az embereknek, szolgálni szeretnénk őket. Nem akarjuk azt, hogy ők szolgáljanak bennünket. Ezért van az, hogy soha senkit nem szólítunk fel arra, hogy adakozzon. Azok számára, akik szeretnék megtenni ezt, természetesen lehetőséget biztosítunk erre. Igen, annyit mondunk, hogy a jobbunkon találjátok a tizeddobozt, ahova bedobhatjátok adományotokat, azt azonban nem mondjuk, hogy ne legyetek szűkmarkúak, adjatok teljes szívetekből. Ezt mi nem tesszük.

A lehetőséget megadjuk, és ha örömmel tudsz adni, tiszta szívvel, akkor szívesen vesszük az adományokat, ha nem, akkor inkább ne adakozz, mert nem származik belőle semmi hátrányod.

Számunkra ez nagyon fontos, mert mi nem azért vagyunk itt, hogy bennünket szolgáljanak, hanem azért, hogy mi szolgáljuk az embereket. Nem azért vagyunk itt, hogy kapjunk, hanem azért, hogy adjunk.

Ez az alapelv húzódik meg a mi szolgálatunk háttérében. Ezt az alapelvet Páltól vettük át. Pálhoz hasonlóan mi is arra törekszünk, hogy építsük az embereket.

Pál így folytatja:

Mert félek, hogy amikor megérkezem, nem olyanoknak talállak titeket, mint szeretnék, és ti is olyannak találtok engem, amilyenek nem szeretnétek. Félek, hogy viszálykodás, irigység, harag, önzés, rágalmazás, vádaskodás, felfuvalkodás, pártoskodás lesz közöttetek, úgyhogy amikor odamegyek, ismét megaláz engem az én Istenem nálatok, és megsíratok sokakat azok közül, akik korábban vétkeztek, és nem tértek meg abból a tisztátalanságból, paráznaságból és kicsapongásból, amelyet elkövettek.

Pál tehát azt mondja, hogy félek attól, hogy amikor meglátogatlak benneteket, azt találok majd, hogy nem állt még helyre a helyzet, és akkor megsíratok majd sokakat azok közül, akik nem tértek még meg bűnükből, és Isten ezért eltörli őket a föld színéről.

Egyesek úgy járnak majd, mint Anániás és Szafira az Apcsel. 5-ben, akikre lesújtott Isten és meghaltak.

Pál tehát figyelmeztet némelyeket a korinthusiak közül is, hogy bánják meg bűneiket, különben elképzelhető, hogy hamarosan sor kerül a temetésükre. Mert Isten lelkének hatalma, amely Pál életében és szolgálatában munkálkodik, esetleg nagyon keményen megnyilvánul majd, és egyesek meg fognak halni.

Néhány évvel ezelőtt megkeresett bennünket valaki egy másik gyülekezetből, és arra kértek engem, hogy vegyem át azt a gyülekezetet és legyek ott a pásztor. Egy nagy gyülekezetéről volt szó, de bevallom, hogy nem igazán akartam eleget tenni a kérésnek.

A gyülekezet lelkipásztora, aki alapította a gyülekezetet, erkölcstelen dolgokba keveredett, így el kellett hagyja a gyülekezetet, és ez természetesen nagyon megrázta az embereket.

Arra kértek tehát, hogy vegyem át ezt a gyülekezetet és próbáljam meg újra talpra állítani. Végül elmentünk és beszélünk a gyülekezet előtt, és más pásztorok is ellátogattak a gyülekezetbe, ők is kiálltak a gyülekezet elé, és végül a gyülekezetnek kellett szavaznia azzal kapcsolatban, kit szeretnének lelkipásztoruknak.

Annak, aki megkeresett engem ez ügyben, elmondtam, hogy igazából nem szeretném átvenni ezt a gyülekezetet. Akkor már pásztoroltam egy kisebb gyülekezetet, nagyon szerettem ott szolgálni az embereket, a szívem mélyén azonban mégis azt éreztem, hogy Isten szeretné, ha átvenném ezt a másik gyülekezetet, ha odamennék szolgálni, csak én próbáltam tudomást sem venni erről.

Nem igazán akartam azon a környéken lakni, ahol ez a gyülekezet volt, nagyon jól éreztem magam azon a helyen, ahol akkor szolgáltam.

Elérkezett tehát a szavazás ideje, és az az ember, aki megkeresett a gyülekezetből, ismét felkeresett engem, és azt kérdezte tőlem, beleegyeznék-e abba, hogy az én nevem is szerepeljen a szavazólistán, tehát, hogy rám is lehessen szavazni, amikor a gyülekezet tagjai szavaznak arra a valakire, akit lelkipásztoruknak szeretnének.

Én erre azt válaszoltam, hogy jó rendben van, de ha engem szavaznak meg lelkipásztornak, nem garantálom azt, hogy el is megyek. Ő beleegyezett ebbe és végül ennyiben maradtunk.

Ekkor én azt mondtam a feleségemnek, ha az első körben a gyülekezet tagjai egyöntetűen rám szavaznak, akkor tudni fogjuk, hogy ez Isten akarata. Mert úgy gondoltam, annak, hogy egyöntetűen rám szavaznak, meglehetősen kicsi a valószínűsége.

Bár én hangsúlyozom, nem akartam menni, mégis éreztem, hogy Isten azt mondja, menjek oda szolgálni.

És akkor felhívtak a gyülekezetből, és azt mondták, az első körben a szavazatok alapján egyhangúlag rám szavazott a gyülekezet, szeretnék, ha én pásztorolnám a gyülekezetet.

Erre én csak annyit mondtam, biztosak Önök abban, hogy egyöntetűen rám szavazott mindenki?

És aztán a feleségemhez fordultam és azt mondtam, hát most mit tegyünk? Ő pedig csak annyit válaszolt: hát, menjünk.

Úgyhogy mi összecsomagoltunk és eldöntöttük, hogy akkor elmegyünk.

Egy hölgy azonban a gyülekezetben egy nagyon komoly kampányba fogott ellenünk. Megpróbálta az embereket csoportba szervezni, hogy támogassák azt a lelkipásztort, akinek ugye távoznia kellett erkölcsstelen tettei miatt.

Már ki volt tűzve a dátum, hogy melyik vasárnap kezdek el tanítani abban a gyülekezetben, és nagyon érdekes, hogy ezt a vasárnapot megelőző szerdán ezt a hölgyet elütötte egy autó és meghalt.

Úgy érzem, hogy nagyon hasonló eset ez ahhoz, amiről itt Pál is ír.

Isten nagyon szigorúan jár el, ha gyülekezete érdekei ezt diktálják. És bizony több esetben is történtek hasonló dolgok.

Ezzel én nem szeretném azt mondani, hogy olyan vagyok, mint Pál, vagy hogy különleges vagyok, csak azt szeretném mondani, hogy Isten munkája Isten kezében van, és bizony veszélyes vizekre evez az, aki Isten munkája ellen fordul.

Nekem ez soha eszembe sem jutna. Ezt Pál is jól tudta, és ezért figyelmezteti a korinthusiakat.

Most harmadszor megyek hozzátok: „Két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást!”

Előre megmondtam, most is előre mondom, mint másodszori otlétemkor, és most távollétemben is azoknak, akik előzőleg vétkeztek, de a többieknek is: ha még egyszer elmegyek, nem leszek kíméletes;

minthogy keresitek annak bizonyítékát, hogy általam valóban az a Krisztus szól, aki veletek szemben nem erőtlén, hanem hatalmas közöttetek.

Mert ha meg is feszítettett erőtlenségéből, él az Isten hatalmából, és ha mi erőtlének vagyunk is őbenne, élni fogunk vele együtt az Isten hatalmából közöttetek.

Önmagatokat tegyétek próbára, hogy igazán hisztek-e?

Pál figyelmezteti őket, hogy amikor meglátogatja őket, nem lesz kíméletes. Azt mondja, hogy Isten Szentlelkének hatalmával látogatja majd meg őket, és igenis foglalkozni fog azokkal a dolgokkal, amelyek a korinthusi gyülekezetet beszennyezik.

Ezért mondja Pál, hogy tegyétek próbára önmagatokat, tartsatok önvizsgálatot, hogy igazán hisztek-e, mert nagyon komoly dolgok ezek.

Emlékezzünk csak vissza az Apcsel. 13-ra, amikor Pál Ciprus szigetén járt és a sziget helytartójának, Sergius Paulusnak tett bizonyosságot Jézus Krisztusról.

Élt ott a szigeten egy Elimás nevű varázsló is, aki szembeszállt Pálékkal és igyekezett eltéríteni a helytartót a hitétől.

Erre Pál odafordult a varázslóhoz és azt mondta neki a 10-11-es versben:

„Te mindenféle csalással és gonoszsággal tele ember, te ördögfajzat, te minden igazság ellensége, nem szűnsz meg elferdíteni az ÚR egyenes útjait? Most íme, az Úr keze rajtad van, és vak leszel, nem látod a napot egy ideig!”

És a varázsló valóban megvakult. És mindenki ámult azon, amit láttak.

Pál arra figyelmezteti a korinthusiakat, hogy amikor meglátogatja őket, Krisztus hatalmával jön majd közéjük, aki megfeszített erőtlenségből, de él az Isten hatalmából.

És Pál azt mondja, hogy ő maga gyenge ugyan, de Krisztus hatalmával jön majd el közéjük.

Vagy nem ismeritek fel magatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Ha nem, akkor még kipróbálatlanok vagytok.

De remélem, felismeritek, hogy mi viszont kipróbáltuk vagyunk.

Imádkozunk az Istenhez, hogy semmi rosszat ne tegyetek, nem azért, hogy mi kipróbáltaknak mutatkozzunk, hanem azért, hogy a jót tegyétek, mi pedig mintha nem volnánk kipróbáltak.

Mert semmit nem tehetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért.

Mert örülünk, ha mi erőtlenek vagyunk, ti pedig erősek vagytok. Könyörgünk a ti épülésetekért.

Pál tehát azt mondja, hogy én arra vágyom, hogy ti épüljete, hogy ti tökéletesedjete.

És ez csodálatos.

Egyesek a korinthusi gyülekezetben Pál ellen fordulnak. Sok fejfájást okoznak neki távollétében, és Pálnak mégis ez van a szívében irántuk: szeretné, ha épülnének az Úrban. Erre vágyik Pál.

Ezért írja, hogy örülünk, ha mi erőtlenek vagyunk, ti pedig erősek vagytok.

Azért írom ezeket távollétemben, hogy ottlétemkor ne kelljen keményen bánnom veletek aszerint a hatalom szerint, amelyet az Úr nekem építésre, és nem rombolásra adott.

Pál tehát azt mondja a korinthusiaknak, hogy ő nem rombolni akar, hanem ő építeni akarja őket.

Végül, testvéreim, örüljete, állítsátok helyre a jó rendet magatok között...

Ha szó szerint fordítanánk a görög eredetiben itt szereplő kifejezést, akkor azt kellene mondanunk, hogy váljatok érettekké, vagyis nőjete föl!

*... fogadjátok el az intést, jussatok egyetértésre, éljetez békességben.
Akkor a szeretet és a békesség Istene veletek lesz.*

Így bátorítja Pál a korinthusiakat.

Köszöntsétek egymást szent csókkal...

Egyes országokban a gyülekezetekben ezt a szokást napjainkban is gyakorolják. Például Olaszországban még a férfiak is két puszival köszöntik egymást. Ez nagyszerű, bár nekem nagyon nehéz, hiszen Amerikában ritkán köszöntjük egymást puszival.

*Köszöntsétek egymást szent csókkal; köszöntenek titeket a szentek mind.
Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!*

Vegyük észre, hogy ebben az utolsó mondatban Pál összekapcsolja az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, amikor azt mondja:

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!